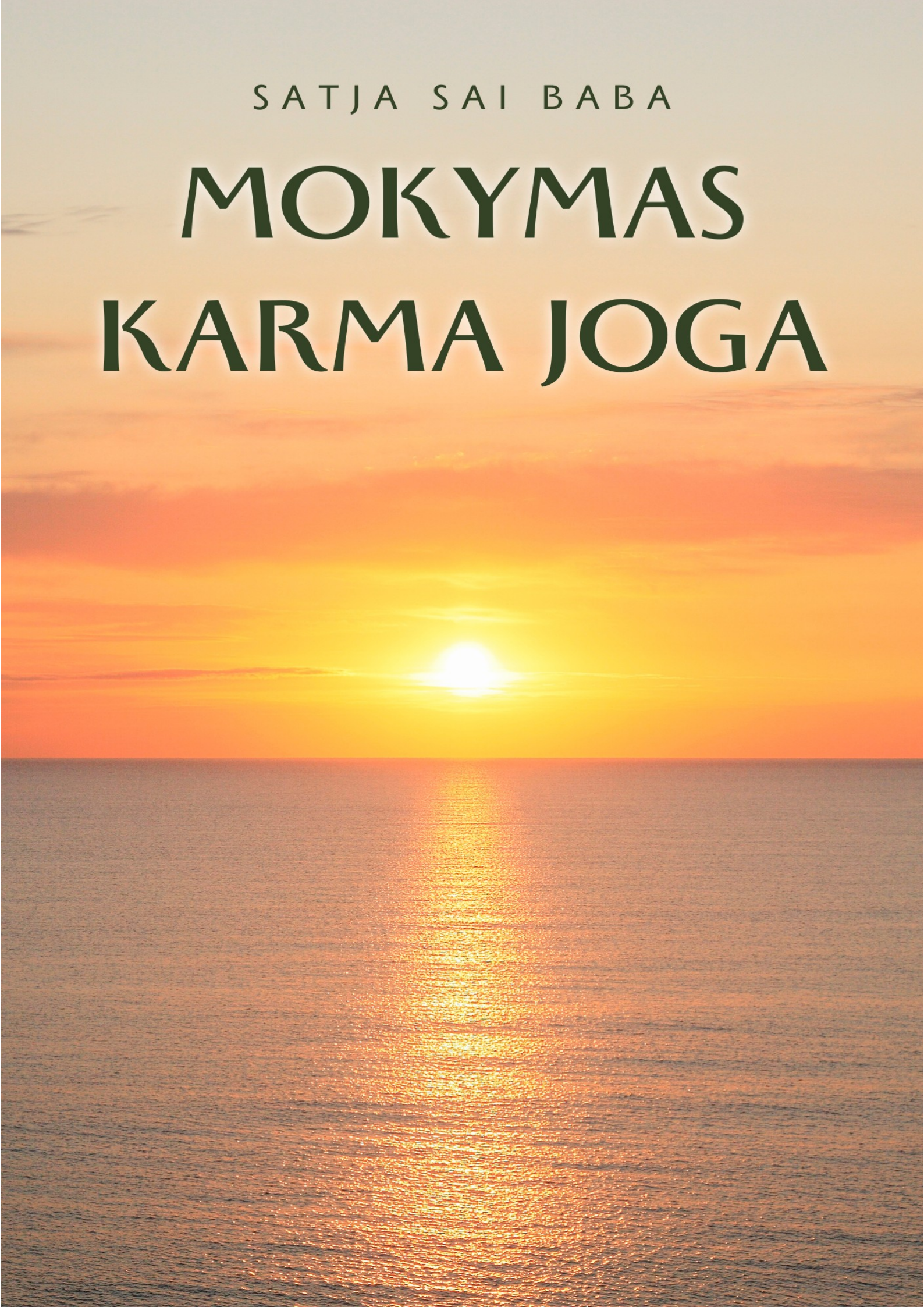

SATJA SAI BABA

MOKYMAS KARMA JOGA

Turinys

Bhagavan Šri Satja Sai Baba. „Mokymas“

1. Patarimai meditacijos praktikai.....	3
2. Pilna ramybė.....	6
3. Brangūs išminties akmenys.....	10
4. Augink Dieviškąją Meilę.....	14
5. Kas yra Šri Satja Sai Baba ir ko Jis laukia iš Savo pasekėjų.....	18
6. Mokymas ir dvasinė praktika.....	20
7. Charakteris ir disciplina.....	22
8. Dieviškoji meilė ir atsidavimas Dievui.....	24
9. Egoizmo įveikimas.....	26
10. Dievo vardo kartojimas ir nusilenkimai.....	27
11. Dievo prigimtis.....	28
12. Tikroji žmogaus prigimtis.....	30
13. Atskyrimas ir atsižadėjimas.....	31
14. Tikėjimas.....	32
15. Guru.....	33
16. Stebėjimas ir Dievo vardo kartojimas balsu.....	34
17. Vidinė ramybė (šanti).....	35
18. Auklėjimas (išsilavinimas).....	36
19. Karma ir pareiga.....	37
20. Drąsa ir pasitikėjimas.....	38
21. Kur ieškoti Dievo ir kas yra Dievas.....	39
22. Gita.....	40
23. Mintys apie Realybę.....	41
Paaiškinimai.....	49
Maldos visų gyvų būtybių gerovei.....	50

Bhagavan Šri Satja Sai Baba. „Karma Joga“

1. Avatarai – nuostabus atsidavusios tarnystės pavyzdys.....	52
2. Karmos dėsnis ir atsidavusi tarnystė.....	54
3. Dievo Malonė.....	56
4. Dvasinė vienovė per tarnystę.....	58
5. Proto kontrolė per tarnystę.....	62
6. Egoizmo pašalinimas.....	65
7. Galimybė tarnauti – tai Dievo dovana.....	66
8. Pasiaukojanti tarnystė ir kita dvasinė praktika.....	68
9. Devyni dvasinės praktikos laiptai.....	70
10. Meilė ir atsidavusi tarnystė.....	71
11. Lubos norams.....	73
12. Tarnystė kasdieniame gyvenime.....	76
13. Savybės, kurios reikalingos pasiaukojančiai tarnystei.....	77
14. Tarnystė žmogui – tai tarnystė Dievui.....	82
15. Žmogus gimęs tarnauti visuomenei.....	84
16. Aplinkinių kritika.....	86
Pabaigai.....	87

1. Patarimai meditacijos praktikai

1. Sėkmingai meditacijai tau būtina vystyti teisingumą, teisingus poelgius, ramybę ir meilę.
2. Viską atiduok, viską paaukok dėl Viešpaties, tuo pačiu nenorėdamas jokios naudos sau.
3. Dvasinė praktika, gerovinis bendravimas, Dievo vardo giedojimas ir meditacija atves tave prie Dieviškojo Didingumo pažinimo.
4. Medituok, centruokis ir eik į priekį šiuo keliu! Uoliai medituok ir tu suvoksi Aukščiausiąjį „Aš“.
5. Visomis jėgomis venk dešimties nuodėmių – trijų fizinių, keturių žodinių ir trijų mentalinių. Fizinės nuodėmės: kūno sužalojimas, geismai ir vagystės. Žodinės nuodėmės: melagingumas, grubūs žodžiai, pavydi kalba ir melas. Mentalinės nuodėmės: godumas, pavydas ir Dievo realumo neigimas.
6. Jeigu norėsi realizuoti Aukščiausiąją sąmonę ir įgauti amžiną Dievišką malonę, tau būtina griežta dvasinė disciplina.
7. Visus savo norus, visą savo atsidavimą pašvęsk Dievui. Tik Jis vienas amžinas, tik Jis vienas – džiaugsmo šaltinis. Kas liečia visą kitą, mylėk daiktus, kaip daiktus ir tik tiek. Mylėk žmogų, kaip žmogų ir tiek. Mylėk Dievą visiškai ir begaline meile.
8. Sustiprink savo tikėjimą Dievu, kokioje formoje tu begarbintum Jį. Tvirtai tikėk, kad viskas sukurta Jo šventu Vardu. Prisimink apie tai pašvęsdamas Jam savo maldas.
9. Siek bendrauti su geroviniais ir šventais žmonėmis. Kas siekia gerovinio bendravimo (sat sanga) ir perduoda žmonėms žinias apie Dievą ir apie Esmę, kas tarnauja kitiems ir Dieviškajai Meilei (Premai), prieš kurią visi lygūs, tik tie – iš tiesų tikintys.
10. Jeigu sieki dvasinio tobulėjimo, išmok būti visada džiaugsmingu ir tegul šypsena nenuėina nuo tavo veido. Tai duos tau pasitenkinimą ir atves prie gerokai greitesnio tobulėjimo pasirinktame kelyje.
11. Charakteris – jėga. Grūdink jį ir panaudok Dievo matymo pasiekimui, tuomet tvirtai laikykis to, kas pasiekta.
12. Nesiek juslinių džiaugsmų, siekdamas jų tu atsisakai nuo gerokai realesnio džiaugsmo – vidinės ramybės ir vidinės taikos.

13. Neprisirišk prie savo laikino fizinio kūno, panaudok jį tik kaip instrumentą. Suvok save, kaip kažką atskiro nuo šio pasmerkto sunaikinimui kūno, sukurto iš penkių elementų derinio. Suprask, kad tu amžina, nesunaikinama Aukščiausioji Būtybė!
14. Gerai suvok tai: priversk kūną paklusti tavo valiai. Niekada nepataikauk jam ir netenkink jo kaprizų. Griežtai kontroliuok jį, kruopščiai treniruo. Tai atšaldys potraukius ir pripildys kūną jėga. Tu išvystysi savyje dorovę ir kūnas taps tinkamas dvasinei disciplinai ir meditacijai.
15. Kad pakilti virš kančių, verta medituoti ir giedoti Dievo vardą. Be meditacijos neįmanoma valdyti savo proto. Taigi, meditacija būtina tam, kad sulieti savo protą su Aukščiausiąja Sąmone.
16. Vidinė ramybė – pakylėjanti savybė. Tegul jūsų mintys bus nukreiptos į Dievą – tik Jis vienas suteikia ramybę.
17. Kelias į palaimą – esminis, šventas ir amžinas kelias. Geriausia priemonė aukščiausios palaimos pasiekimui – meditacija.
18. Kai jūsų gebėjimas atskirti paastrės, mentalinės bangos nurims ir dėmesys stebint Švarią Sąmonę bus sukoncentruoti į vieną, tuomet atsiras Dieviškoji Šviesa, kuri sunaikins blogį ir atneš džiaugsmą.
19. Jeigu žmogus suvokia ir realizuoja Būtį Sąmonėje ir Palaimoje (Sat-Čit-Anandą) savo prote, dėka meditacijos išvalytame ir pasikeitusiame – jo gyvenimas įgauna tikrąjį didingumą.
20. Jeigu jūs nukreipsite savo žvilgsnį į savo vidinę esmę, jūsų subtilus matymas pamatys palaimintą Aukščiausios Sąmonės realybę. Būtent tuomet ant žmogaus nusileidžia Dievo malonė.
21. Gili koncentracija padidina valios jėgą, atveria žmogaus gebėjimus ir atneša jam sėkmę viskame, ką jis pradeda.
22. Medituojantis, suvokiantis aukščiausią palaimą, anandą, turi visada kontroliuoti savo fizinius, žodinius ir mentalinius polinkius ir ketinimus.
23. Visi pasiekę dvasinį tobulumą, visi jogai ir asketai gavo žinias apie Absoliutą dėka meditacijos. Kai aukščiausias žinojimas pasiektas, jau nematai nei praeities, nei ateities: viskas – dabartis.
24. Meditacija ir Dievo vardų giedojimas atneša gerokai daugiau naudos, nei sudėtinga fizinė joga, ritualai arba kvėpavimo kontrolė (pranajama).
25. Dėka meditacijos galima įveikti kūno silpnumą, kontroliuoti neramią proto prigimtį ir pasiekti sėkmę kelyje į malonės buveinę. Tuomet galima pasiekti pirmapradės Jėgos suvokimą.
26. Jėga, kuri įgauta dėka Dievo vardo giedojimo ir meditacijos – tai aukščiausių energijų įtaka žmogiško gyvenimo kokybei. Jos gali išvalyti ne tik išorinį kūną, tačiau ir vidinius polinkius.

27. Tapatinimas savęs su Aukščiausiuoju galimas tiems, kurie pašventė viską (mintis, jausmus ir poelgius) Dievui švarios tarnystės dvasioje ir pilname pasiaukojime.

28. Žmogiško gyvenimo realizacija yra Aukščiausios Sąmonės realizavime. Tam, kad pasiekti šią realizaciją reikia būti absoliučiai laisvam nuo giliai nuslėptų (pasąmoningų ir nesąmoningų) impulsų ir polinkiu, vasanų.

29. Net tas švarus impulsas, kuris gimdo žmogaus siekį išlaisvinti savo sąmonę, su laiku turi pradingti. Tuomet žmogus galės pakilti virš pasaulio dualumo ir suvokti Esminę Būtį.

30. Siela pasiekusi tobulą realizaciją, išreiškia pilną išmintį, grožį, spindesį, jėgą, šlovę ir laimę. Tuomet žmogiškas gyvenimas pavirsta į esminį gyvenimą, esminį žinojimą, esminę palaimą.

31. Kai meditacijoje forma jau daugiau nejaučiama ir pamiršamas individualumas, tai pradinė samadhi stadija.

32. Pasiekus ryšį su Dievu (samadhi), siela pavirsta į Dieviškąją Šviesą. Tuomet siela patiria, kad ji – pati iš savęs šviečianti.

2. Pilna ramybė

1. Pilna ramybė (šanti) – tai tokia ramybės būseną, kai nėra troškimų [potraukių], baimės, godumo ir neapykantos.
2. Ramybė turi būti viskame: jausmuose, žodžiuose, pozose ir veiksmuose, o taip pat mintyse ir pareigos atlikime. Tuomet ramybė tampa pastovi, aukščiausioji, tobula.
3. Tikroji ramybė pasiekama kontroliuojant jautimus.
4. Brahmanas (Transcendentinė Realybė) – štai, kas amžina ir nekinta šiame pastovių pokyčių pasaulyje.
5. Pilna palaima, ananda – pirminė žmogaus prigimtis.
6. Ramybė – begalinis palaimos vandenynas. Tai šviesa nušviečianti pasaulį.
7. Tik panirusi į ramybę širdis gali spinduliuoti šviesią meilę.
8. Tuomet suvokimas „viskas yra Dievas“ tampa tau natūralus.
9. Iš pradžių tau, dvasios ieškotojau, verta išmokyti atskirti laikiną nuo amžino, tuomet nuspręsti, kas tau svarbiau. Visų antra, verta patikrinti per patirtį tai, ką tu laiki esminiu ir vertingu. Visu trečia, negalima atsisakyti nuo šio ketinimo: eik pirmyn nežiūrint į kliūtis. Šie trys žingsniai atveda prie tikrojo tapaso (dvasinės disciplinos, pašalinančios negatyvias tendencijas). Ši disciplina tau duos tikrąją ramybę ir džiaugsmą.
10. Vidinė žmogaus būtybė arčiausia Dievo būtybei.
11. Išmintis, kilusi iš ramybės, leis tau gyventi pilną gyvenimą, nepažįstantį mirties.
12. Pilnas ir ramus atsidavimas Dievui – geriausias kelias amžinos palaimos pasiekimui.
13. Ramybė būtina kiekvienam, turėti ramybę – reiškia turėti viską.
14. Neprarask vilties kelyje sutikdamas eilines kliūtis. Tik taip galima pasiekti tikslą. Būk budrus ir su šypsena veide priimk viską, ką sutiksi kelyje. Ramybė tau padės išvystyti gebėjimo atskirti savybę ir netgi numatyti.
15. Šviečiantis veidas, spindesys akyse, tvirtas žvilgsnis, malonus balsas, gerovinis poelgis, švarios širdies geranoriškumas, gerumas – visa tai augimo požymiai siekti ir pasiekti Dievą.

16. Dievą galima garbinti įvairiais būdais: galima kartoti Jo vardą, giedoti Jam šlovę, stebėti Jo tikrąją prigimtį meditacijose. Bet kuriuo atveju (kai kalba eina apie asmeninės Dievo formos garbinimą) svarbiausia – Dieviškas vardas.
17. Malda dėl nusiramino: „Viešpatie! Kada šio pasaulio objektai daro mane laimingą, padaryk taip, kad aš pamirščiau šiuos nerealius objektus ir nurodyk man kelią į tikrąją laimę“. Antroji malda: „Viešpatie! Kai šio pasaulio objektai traukia mane prie savęs, nuplėšk tamsos uždangą, kuri slepia Aukščiausiąją Realybę, kiekvieną objektą, kuris realus“. Trečia malda: „O viešpatie! Apdovanok mane Savo malone, dovanok man nemirtingumą ir aukščiausiąją palaimą, šaltinį, kuris žino esminę šviesą ir Aukščiausios Realybės spindesį viskame“.
18. Dieviškoji meilė (prema) jau pati iš savęs – realizacija.
19. Visada sakyk tiesą, kalbėk maloniu balsu – tai patys svarbiausi reikalavimai. Tik šiuo atveju tavo kalba kurs taikos ir ramybės atmosferą.
20. Dieviškoji meilė – štai tikrasis šios ramybės šaltinis.
21. Ramybė – tai spindinti-palaiminta būseną, tai ta pati išmintis, ramybė – tai Dievo buvimo pojūtis.
22. Džiaugsminga veido išraiška padeda išsaugoti ramybę. Reikia būti laisvam nuo turtų ir nuo visko parodomojo.
23. Žmogus pagal savo prigimtį [yra] ramus.
24. Visų pirma suvok, kad tu – nemirtinga aukščiausioji Būtybė.
25. Ramybė – tai nusilenkimas prieš Dievą, esmę ir kuriantį gyvenimo dėsni (dharma).
26. Kol cukrus ant liežuvio, tu jauti saldumą. Lygiai taip pat, kol širdyje gyvena meilė, ramybę ir nusilenkimas Dievui – tu jauti palaimą.
27. Jeigu tu nuspręsi eiti atsižadėjimo (vairagijos) šios pagrindinės dvasinės disciplinos keliu – tai geriausias sprendimas iš visų galimų.
28. Tikrasis atsižadėjimas reiškia atsisakymą nuo prisirišimo kūnui, šeimai, namams ir padėčiai visuomenėje. Tai gilus vidinis darbas. Tai supratimas to, kad Dievybė visada yra viskame, dėka ko skirtumai tarp vardo ir formos nusitrina. Ir todėl bet kokioje situacijoje, kontakte su bet kokia forma jaučiama laimė.
29. Nuslėpti žmogaus norai ir ketinimai (vasanos) ir karminės reakcijos, duodančios vis naujus daigus, turi būti sudeginti atskyrimo (vivekos) ugnyje, tuomet ateis tikroji ramybė.
30. Esmė nekintanti ir begalinė. Melas ilgai negyvena. Visada prisimink tai.

31. Dėka gebėjimo atskirti ir atsižadėjimo žmogus supranta, kas jis yra iš tiesų.
32. Nesurišk savęs egoistiniais prisirišimais. Atlik savo pareigas. Per daug nesidžiauk sėkme ir neliūdėk dėl nesėkmės. Būk pasiruošęs bet kuriuo momentu atsisakyti visko, kas suteikia tau žalą – tuomet dėka tikrojo gebėjimo atskirti, tu pasieksi sėkmę.
33. Tikras žmogus – tai ramybės įsikūnijimas. Be ramybės nepamatysi tiesos.
34. Transcendentinė Būtis – begalinis, neturintis dugno vandenynas. Su džiaugsmu sieloje plauk per šį gilų, ramų vandenyną, tik taip galima pasiekti tikrąją ramybę.
35. Dvasinis asmeninis tobulėjimas gali suteikti begalinę jėgą. Tame gyvenimo ir visatos dėsnio priežastis.
36. Pilnas atsižadėjimas (vairagija) ir veikimo joga (karma-joga) veda į vieną ir tą patį tikslą – išsilaisvinimą. Nuo triūso [darbo] gaunama daugiau malonumo, nei nuo nieko neveikimo. Pasiuokojimas ir darbas neprieštarauja vienas kitam, o eina ranka rankon.
37. Pasiek Aukščiausiąją Tiesą, tik tuomet tavo sieloje karaliaus ramybę.
38. Tas, kuris įvaldęs gilaus sąmoningo sapno techniką (joga nidrą), džiaugiasi iš džiaugsmo bendraudamas su aukščiausiuoju „Aš“, stebėdamas vidinę realybę. Tai tikras, nekintantis džiaugsmas.
39. Išgirsk Mane! Tavo pirminė prigimtis ir Aukščiausios Sąmonės prigimtis yra vienodi. Rask savo tikrąjį Aš, savo tikrąją būtybę [būtį]. Suprask, kad tu pats – Aukščiausioji Sąmonė. Džiaukis tuo, pasimėgaut šia švaria, su niekuo nesulyginama laime suvokiant savo tikrąjį „Aš“. Tegul laikas susilies su Tuo, kieno forma – Laikas. Tai – pagrindinė užduotis, skirta žmogui, taip moko šventos knygos. Užsirišk ant rankos išminties „amuletą“ ir tu išvengsi nedėkingų „žvaigždžių“ įtakos, kurių vardas – juslinės pagundos.
40. Ramybė ir tyla – štai švarios sąmonės požymiai. Tas, kuris pasiekė ją, pasiekė aukščiausią ramybę ir aukščiausią palaimą. Švari sąmonė – tai esmė, išmintis ir palaima.
41. Prisimink, kad švenčiau už viską žemėje yra Dievo vardas. Jis gali pakeisti žmogų – išvalyti nuo žemutinių savybių ir pripildyti jo gyvenimą nektaru.
42. Išmintingo žmogaus požymis – begalinė niekuo nesąlygota meilė.
43. Koncentracija nukreipta į švarią Sąmonę – vienintelis esminis stebėjimas.
44. Kai medituojantis pamiršta ir apie save, ir apie tai, kad jis paniręs į meditaciją – tai samadhi, susivienijimo su Aukščiausiuoju būseną.

45. Egzistuoja dvi samadhi rūšys. Savikalpoje dar yra žinančio, žinojimo ir pažintino objekto trejybė. Kai jauti, kad žinantis – tai švari sąmonė, pažinimo aktas – švari sąmonė, tuomet išnyksta bet koks nerimas, jaudulys arba mentalinė veikla. Tai – nirvikalpa samadhi.

46. Samadhi – vandenynas, į kurį įteka visos dvasinės disciplinos Teisingi poelgiai, koncentracija, meditacija, asanos, pranajama – visi šie šaltiniai susilieja į samadhi. Šiame vandenyne nepasilieka ir pėdsako nuo bet kokio vardo arba formos. Tas, kuris tarnauja ir tas, kuriam tarnauja, medituojantis ir tas, kam pašvenčiama meditacija – visi šie suvokimai išnyksta, kai pasiekama realizacija. Netgi „nepatiri patyrimo“, tai yra nesuvoki, kad patiri. Egzistuoja tik Vienovė ir nieko daugiau. Tai samadhi. Jeigu egzistuoja dar kažkas be to, tai nėra tikras samadhi. Tai gali būti kažkas lyg sapnas arba, geriausiu atveju, laikinas vaizdinys. Samadhyje negali būti nieko kito, tik Švari Sąmonė.

3. Brangūs išminties akmenys

1. Tikėk savimi (pasitikėk savimi). Tikėk Dievu. Ir jeigu tu tiki savimi ir Dievu, tai tavęs nesupainios šio pasaulio dualumas.
2. Susidraugauk su gėriu ir didingumu. Tačiau Realybės pažinimui tau dar reikalingas ir guru.
3. Guru paiesškai netinka skubėjimas.
4. Guru – tarpininkas tarp tavęs ir Dievo. Jeigu tu laikai Aukščiausiąją Sąmonę savo guru ir praktikuoji dvasines disciplinas su nekintančia meile sieloje, tai Viešpats Pats tau pasireikš ir duos patarimus, taip pat, kaip ir guru. Išgirdęs tavo maldas, Jis gali duoti tau Savo palaiminimą ir tuomet tu sutiksi guru, gebantį pašvęsti tave į aukščiausias tiesas.
5. Savo įprastoje maldoje tu gali vadinti bet kokį Dievo vardą, kokį nori. Tačiau meditacijoje reikia kartoti tą Vardą (mantrą), kurią gavai nuo guru iniciacijos metu. Kartok jį ir keisk save, įsiklausydamas į jį.
6. Didingi žmonės nežemina kitų, jie neša tiesą su geroviniais ketinimais. Tiesos negalės suvokti tie, kurie neįvaldę nuolankumo (kurie puikuoja savo valdžia) arba tie, kurie nesupranta apie aukščiausiojo Žinojimo egzistavimą (Realybės žinojimą).
7. Tie, kurie blogai kalba apie Dievą yra skirstomi į keturis tipus:
 - a) žmonės, kurie iš viso negalvoja apie Dievą,
 - b) žmonės, kurie dėl pavydo ir neapykantos negali pakęsti kito didingumo,
 - c) tie, kurie neturi asmeninės dvasinės patirties, neturėjo ir neturi nei ryšio su Dievu, nei žinių apie dvasios mokslą, todėl jie prigalvoja klaidingų teorijų,
 - d) apsėsti pasaulietiškais troškimais ir potraukiais, kaltinantys Dievą dėl savo problemų ir nemalonumų, kad pateisintų asmeninius trūkumus.
- Pigūs metalai skleidžia šaižius garsus, skirtingai nuo aukso. Tikri tikintys tyliai ir ramiai eina savo keliu. Jų liežuviai pastoviai užimti Dievo šlovės ir didingumo giedojimu, pas juos nėra nei norų, nei laiko dar kažkam.
8. Meilė – tai gyvenimo kvėpavimas.
9. Meile, kuri pasireiškia viskame vienodame lygyje – tai ir yra aukščiausioji Sąmonė.
10. Aukščiausioji Sąmonė gyvena kiekviename, kaip meilė.
11. Aukščiausia visų meilės formų – meilė Dievui (prema).

12. Meilė nukreipta į Dievą – tai virpantis Jo garbinimas.
13. Jeigu nori aukščiausios Palaimos (anandos) – nesiek juslinių malonumų.
14. Gyvenimas be Tiesos [Esmės] neįmanomas, kaip gyvenimas be oro.
15. Kaip neturintis kvapo žmogus tampa nenaudingas, taip ir gyvenimas nenaudingas be Tiesos [Esmės], gyvenimas tuomet tampa priešiško ir sielvarto buveinė.
16. Tikėk Manimi, šviesoje nėra nieko aukščiau esmės, nieko labiau vertingo, labiau malonaus ir labiau nekintančio.
17. Viskas pasaulyje yra saugoma tiesos. Nėra geresnio apsauginio pasaulyje, nei esmė [Tiesa].
18. Dievas atspindi Tiesą, dovanoja savo daršaną (tikrą realybės matymą) tiems, pas ką tyra kalba ir mylinti širdis.
19. Būk be galo geras viskam, kas gyva ir visada [būk] pasiruošęs pasiaukojimui.
20. Be to, tu turi būti ramus, turi mokėti kontroliuoti savo jautimus.
21. Sek savo kalbą: nemeluok, nekalbėk blogai apie kitus, nešmeižk kitų ir nekalbėk per daug. Ši polinkį verta kontroliuoti.
22. Nežudyk, nesvetimauk, nevok, negerk spiritinių [alkoholinių] gėrimų, nevalgyk mėsos. Kaip galima greičiau atsikratyk nuo šių ydų, tai labai padės tau pradėti gyventi aukščiausiąjį gyvenimą.
23. Būk budrus, nei sekunde nesileisk būti užvaldomas troškimo [potraukio], pykčio, godumo, prisirišimo, nekantrumo, neapykantos ir puikybės.
24. Žmogiškas protas sėkmingai dirba klaidinga kryptimi. Visada prisimink apie Dievą arba tiesiog daryk gerus darbus – tai suteiks gerovę tavo protui ir tu tapsi vertas Dieviškos malonės.
25. Nepavydėk svetimai gerovei. Nenorėk blogio artimiesiems. Džiaukis svetima laime. Būk draugiškas su skurstančiais ir norėk jiems gerovės. Taip tu įgausi Dievo malonę.
26. Kantrybė – štai, kas reikalinga žmogui labiau už viską.
27. Pastoviai siek gyventi džiaugsme.
28. Neapykantą galima įveikti meile, troškimą – geroviniu protu, melą – tiesa, blogį – gerumu, godumą – dosnumu.
29. Nebendrauk su nedorais žmonėmis, laikykis nuo jų kuo toliau – tai dėl tavo pačio naudos. Jeigu būtina, atsisakyk nuo giminytės su jais.

30. Palaikyk draugystę su dorais žmonėmis, net jeigu tokiu būdu rizikuoji reputacija ir pačiu gyvenimu. Melsk Dievą suteikti tau išvalgumo, kad tu galėtum atskirti dorus, gerovinius nuo tų, kurie tik apsimeta tokiais.
31. Daugelį karių ir karvedžių-nugalėtojų vadina herojais, tačiau tikrasis herojus tas, kuris įveikė kovą prieš asmeninius jautimus.
32. Visi mūsų poelgiai, geri arba blogi, seka paskui mus. Mes skiname mūsų poelgių ir siekių vaisius [rezultatus].
33. Godumas gimdo tik nerimą ir nelaimę. Ramybė – štai, kas tau reikalinga. Nėra didesnės laimės, nei ramybė (šanti).
34. Siekį kenkti kitiems būtina išrauti su šaknimi ir atmesti. Jeigu su juo nepabaigsi, jis nuodys visą tavo gyvenimą.
35. Vyriškai pernešk liūdesį ir praradimus, stenkis įgauti džiaugsmą.
36. Jeigu pyktis prasiskverbė į tavo sielą, tai saugok tylėjimą arba kartok Dievo vardą. Stenkis niekada daugiau neprisiminti apie tai, kas prabudino pyktį tavo sieloje.
37. Tiesiog dabar atsisakyk nuo visų kvailių įpročių. Nelauk, neatidedinėk. Jie visiškai neatneša jokio džiaugsmo.
38. Kiek tau leidžia priemonės, stenkis padedinti skurstantiems, nes kiekviename yra Dievas. Dalinkis su jais savo maistu, pasistenk padaryti juos laimingais.
39. Neleisk žmonėms primetinėti tau jų požiūrių ir nuomonių, nesidalink su jais savo švenčiausiais pojūčiais.
40. Iš tiesų gailėkis dėl klaidų, padarytų neapgalvotai, stenkis nekartoti jų vėl. Prašyk Dievo duoti tau jėgų, kad užsilaikytum teisingame kelyje.
41. Neleisk niekam tapti tau ant tiek artimu, kad tai atšaldytų tavo užsidegusią meilę Dievui. Tokio užsidegimo ir tikrojo ryžtingumo trūkumas sulėtins savirealizacijos procesą.
42. Nebūk bailus, neatsisakyk nuo vidinės palaimos ir pasitikėk savimi.
43. Netapk išpuikęs, kai tave giria. Neįkrisk į neviltį, kai bara.
44. Jeigu tavo draugai susipyko, neskatink jų dar labiau. Atvirkščiai, su meile sieloje pasistenk atstatyti jų buvusią draugystę.

45. Vietoj trūkumų paieškos artimuosiuose, pažiūrėk į save, pagalvok, kokius trūkumus reikia pašalinti pačiame savyje. Geriau pašalinti asmeninius trūkumus, nei ieškoti šimtų ydų artimuosiuose.

46. Jeigu tu negali atlikti gerų poelgių, tai bent jau nedaryk blogų.

47. Ką besakytų kiti apie tavo trūkumus (nors tu manai, kad pas tave jų nėra), nereaguok emocionaliai. Jeigu pas tave yra šie trūkumai, pabandyk juos ištaisyti, nelaukdamas, kai tau nurodys į juos. Nelaikyk pykčio tiems, kas žino apie tavo trūkumus. Neieškok ydų juose pačiuose, o būk jiems dėkingas. Būtina žinoti apie asmeninius trūkumus (tuomet juos galima pakeisti). Nenaudinga nurodinėti kitiems jų trūkumus.

48. Jeigu pas tave yra šiek tiek laisvo laiko, nešvaistyk jo paskaloms [apkalboms]. Panaudok jį meditacijai arba geriems darbams, pagalbai artimiesiems.

49. Tik tas kuris myli Dievą gali suprasti Jį. Taip pat ir tas, kuris myli Dievą tikra meile, jį gali suprasti tik pats Dievas. Kiti negeba suprasti tokio žmogaus. Todėl neaptarinėk klausimų, susijusių su tavo meile Dievui, su tais, kurie netiki. Jeigu tu tai darysi, tai tavo asmeninis tikėjimas išdžius ir sumažės.

50. Jeigu kažkas pokalbyje su tavimi išreiškia akivaizdų nesupratimą apie pokalbio temą, pasistenk pamatyti esminę priežastį už jo žodžių ir nesiginčyk su juo. Būk draugiškas ir geras.

51. Jeigu tu sieki tapti subalansuotu ir ramiu, tai visada prisimink apie tai visose gyvenimo situacijose: ir tuomet, kai tu už vairo ir tuomet, kai vaikštai vienas ar su draugais.

52. Neabejok nei guru, nei Dievu. Jeigu tavo pasaulietiški norai neišsipildys nemanyk, kad to priežastis tavo tikėjimo trūkumas. Tarp pasaulietiško siekių ir nusilenkimo Dievui nėra ryšio. Tačiau tau reikės atsisakyti nuo visų pasaulietiško svajonių ir pradėti savyje auginti meilę Dievui.

53. Jeigu tu nepakankamai greitai judi savo meditacijose arba jeigu tavo norai neišpildomi akimirksniu, nekaltink Dievo. Tai dar stipriau išmuš tave iš kojų ir tu prarasi savo pasiektą vidinę ramybę. Toliau kruopščiai užsiiminėk dvasine praktika.

4. Augink Dieviškąją Meilę

1. Charakteris daro gyvenimą nemirtingu, charakteris egzistuoja ir po mirties. Kai kurie kalba: žinios – jėga, o Aš sakau: jėga – tai charakteris. Netgi įgautos žinios numato gero charakterio buvimą. Kiekvienas gali atidirbti savyje tobulą charakterį, be jokios užuominos į blogį. Štai savybės, kurios kartu sudaro tobulą charakterį: meilė, kantrybė, nuolankumas, atkaklumas, vyriškumas ir buvimas pasiruošusiu padėti kitiems. Tai aukščiausios savybės, jas būtina lavinti.
2. Vien tik knygų arba žurnalų skaitymas nesuteiks tau išvalgumo. Geriausia iš to, ką tu matai, girdi arba skaitai reikia taikyti praktikoje. Kitaip tu veltui iššvaistei laiką.
3. Ugdyk savyje atkaklumą, kryptingumą. Atidirbk savyje esminį matymą. Viskas, kas egzistuoja visatoje – dalykai, būtybės, reiškiniai – tau turi atrodyti vienodai geri. Žiūrėk į viską, kas egzistuoja su ta pačia meile ir tikėjimu, su koku žiūri į patį save. Visatoje nėra vietos blogiui, jame nėra nei lašo blogio. Mes matome pasaulyje blogį tik dėl savo iškreipto matymo. Visata išsikreipia dėl mūsų „akinių“. Pati iš savęs visata amžinai švari ir šventa.
4. Pati pirma dvasinė disciplina – tai asmeninių trūkumų ir silpnybių paieška ir siekis atsikratyti jų, priartėti prie tobulumo.
5. Prisimink: gyvenimas – auka. Kiekvienas netgi pats mažiausias geras poelgis – tai paaukojimas Dievui. Jeigu tu visą dieną darei pasiaukojančius poelgius, tai koks dar sapnas ateis pas tave naktį, išskyrus samadhi?
6. Prisimink: tu – ne kūnas, šis kūnas negali būti tavimi. Tu esi Tai. Tu – Aukščiausioji Sąmonė. Tai pats aukščiausias ir pats švenčiausias mokymas: tu – neišskaidoma Aukščiausioji Sąmonė.
7. Tu turi tvirtai išmokti tris pamokas: žmonės – neilgaamžės būtybės, žmogus – Dievo tarnas, o Dievas – žmogaus šeimininkas. Šis pasaulis – vieta kur mes lenkiamės prieš Dievą. Visa tai ir sudaro žaidimą kuris vadinamas gyvenimu.
8. Darbas meilė Dievui ir žinojimas (karma bhakti ir džniana) eina ranka rankon. Gabalėlis cukraus turi saldumą, svorį ir formą. Šios trys savybės neatskiriamos viena nuo kitos. Analogiškai: siela, Dvasia žmoguje ir transcendentinė Dvasia – neatskiriama, jie – viena. Bet kokią veiklą galima pripildyti meilės šviesa, žinojimu, pareigos jausmu. Tai aukščiausioji joga.
9. Žmogui reikalingas tik aukštesnysis protas, kad šlovintų maldose Dievą ir išmintis, kad prisimintų apie Jį. Tiesiog informacijos kaupimas nėra žinios.
10. Bet koks darbas visų gyvų būtybių gerovei ir būsimoms kartoms – tai tikroji tarnystė Dievui, panaudok šį pasaulį, kaip vietą tarnystei Dievui, suteik ramybę ir teisingumą visuomenei. Kontroliuok ir koordinuok kūno funkcijas. Visi žmogaus veiksmai turi būti nukreipti į šiuos tris tikslus.

11. Esmė – tai Dievas. Esmės suvokimas ir teisingas atskyrimas veda į aukščiausiąjį suvokimą.

12. Aukščiausioji Sąmonė (Transcendentinė Būtybė arba Paramatma) reali. Ji – Esmė. Ji – Meilė. Medituok į ją, kaip į Meilę ir Esmę. Į kokią Dievo formą tu bemedituotum, Jį galima pasiekti. Būk visada tikinčiųjų visuomenėje. Kai kartu su tavimi žmonės, ieškantys Esmės, tavo išmintis auga ir tau bus lengviau neprisirišti prie pasaulietiško rūpesčių. Tai sustiprins tavo dvasią ir pripildys tave ramybės. Tuomet tavo siela panirs į aukščiausiąją Realybę.

13. Egoizmas ir vidinė ramybė – nesuderinami. Žmogus įgauna ir įsisavina daugybę egoistiškų įpročių. Tai įneša nesantaiką į jo sielą. Egoizmas aptemdo dieviškosios žmogaus prigimties spindesį. Kai žmogus įveikia savo egoizmą, išnyksta visas nerimas, visa dvasinė nesantaika ir žmogus pasiekia tikrąją laimę.

14. Tik vienas Dievas viską galintis.

15. Prisimink, kol tu nepažinai Aukščiausios Sąmonės realybės pasaulis tave apkurtins savo triukšmu, trikdys tavo protą. Tačiau kai tik tu panyri į dvasinės karalystės gelmes, viskas tampa aišku ir tavyje prabunda tikrosios Dvasios prigimties žinios. O iki tol, tu pastoviai įsivelsi į nieko nereiškančius ginčus, ambicijų ir puikybės kovas.

16. Žmonės, siekiantys gerovės ir pradėję eiti keliu vedančiu į savirealizaciją, dalinami į tris tipus:

- a) tie, kurie jau pačioje pradžioje išsigando šio kelio sunkumų,
- b) tie kurie praėję dalį kelio puolė į neviltį, nusivylė ir nenuėjo toliau,
- c) tie, kurie atkakliai ir ramiai eina pagal pasirinktą kelią nežiūrėdami į sunkumus.

Pirmas tipas – pats žemiausias, antras – vidurinis, trečias – pats aukščiausias. Atkaklumas, užsispyrimas ir tikėjimas – štai tai būdinga tiems kurie myli Dievą tikra meile.

17. Be tikėjimo ir užsispyrimo neįmanoma pasiekti aukščiausios Realybės. Tik dėka dieviškosios meilės ateina kantrybė, tik dėka kantrybės ateina išmintis, tik dėka išminties ir nuolankumo ateina Meilė Dievui.

18. Kaip ugdyti savyje Dievišką Meilę?

a) Artimųjų trūkumai kokie jie bebūtų rimti, skaityk juos nereikšmingais. Savo asmeninius trūkumus, kokie jie bebūtų nereikšminti, laikyk rimtais. Taip tu ugdysi savyje išlaikymą ir brolišką meilę.

b) Ką tu bedarytum, vienas arba kartu su kitais žmonėmis, prisimink, kad Dievas yra visur ir viską mato. Jis viską girdi, viską žino. Atskirk tiesą nuo meilės, sakyk tik tiesą. Stenkis pastoviai prisiminti apie visur esantį Dievą. Kūnas – sielos šventykla, todėl tai, kas vyksta šventykloje liečia sielą. Taip ir visas pasaulis – Dievo kūnas ir viskas kas vyksta jame, blogo ir gero, liečia Jį. Supratęs kūno ryšį su siela taip pat suprasi Dievo ryšį su pasauliu.

Sielos ryšį su Dievu ir jų giminystę gali suvokti kiekvienas žmogus su trijų pagrindinių instrumentų pagalba, laisvų nuo pasaulietišku prisirišimų ir neapykantos, teisingos kalbos ir kūno neturinčio nei išorinių nei vidinių sutrikimų.

19. Tikrą laimę galima pasiekti tik su Dievo pažinimo mokslo pagalba. Tai išminčių ir pranašų mokymas. Tik jis gali išgelbėti žmogų ir padovanoti jam ramybę.

20. Kai kyla žinių-išminties aušra tuomet išsisklaido trijų karmos rūšių tamsios jėgos. Viešpats visagalis, jo visagalybė nežino nei išimčių, nei apribojimų. Jeigu dėka dvasinės disciplinos tu užsitarnausi Dievo malonę, tai galėsi pasiekti pergalę ir prieš karminę įtaką, netgi nuslėpta. Neprarask vilties! Šio pasaulio kančios ir skausmai iliuziniai ir laikini, prisimink apie tai ir drąsiai žingsniuok dvasinio savęs auklėjimo ir maldos keliu.

21. Mirtis tyko visko kas gyva. Tačiau žmogus nenori girdėti apie tai, nors bet kokia gyva būtybė su kiekviena akimirka vis arčiau ir arčiau šio įvykio. Jeigu tu susiruošei iškelti į kelionę, nusipirkai bilietą, sėdai į traukinį, tai nepriklausomai nuo to, sėdi tu, guli ar medituoji, traukinys nuveš tave iki paskirtos vietos. Lygiai taip pat bet kokia gyva būtybė gimdama gauna bilietą iki stotelės „mirtis“ ir išvyksta į kelią. Ir nepriklausomai nuo jo pastangų ir bet kokių atsargumo priemonių, ji vieną kartą vis tik atvyks į šią stotį. Šiame pasaulyje daug kas gali būti abejotina, tačiau mirtis – neturi abejonių. Šio dėsnio nepakeisti.

22. Skęstantis griebiasi šiaudo. Taip ir žmogui, kuris kapanojasi samsaros jūroje (gimimų rate), gali padėti keletas palaikymo ir paskatinimo žodžių. Geri darbai nepraeina veltui, tačiau ir pas blogus darbus bus pasekmės. Tai stenkis nedaryti kitiems netgi pačio mažiausio blogio. Žiūrėk į pasaulį švariomis akimis, tegul tavo liežuvis taria tik gerus, teisingus žodžius. Tuomet tu visada prisiminsi apie Dievą ir tavo pastangos atneš tau pergalę.

23. Upė tekanti viena kryptimi įteka į jūrą, jeigu jūra skyla į daugybę upelių, tai vanduo nueis į žemę. Taip pat dalykas vyksta ir su karminėmis įtakomis. Šventa gerų samskarų (polinkių) upė galingu srautu teka per šventų minčių lauką ir galų gale, fizinės mirties momentu, įkrenta į didingąjį palaimos vandenyną. Iš tiesų laimingas tas, kuris pasiekė šį tikslą!

24. Dvidešimt plaktuko smūgiu gali nesudaužyti akmens, o dvidešimt pirmas sudaužys. Tai nereiškia, kad dvidešimt smūgiu būdu beprasmingai. Kiekvienas smūgis padeda būsimai sėkmei. Lygiai taip pat ir siela įtraukta į kovą su pasauliu, išoriniu ir vidiniu. Nereikia priminti, kad ne visada ir ne viskame tavęs lauks sėkmė, tačiau tu gali pasiekti amžiną palaimą, pastoviai atlikdamas gerus darbus, pripildęs sielą meilės Dievui. Tegul kiekviena gyvenimo akimirka kvėpuoja šia meile.

25. Kovok dvasinėse kovose, prisimink, kad Dievas – tavo apsauginis. Drąsos ugdymui vaike motina skatina jį padaryti keletą mažų žingsnelių, tačiau dėmesingai stebi, kad jis nenukristų. Jeigu vaikas suklyps ir praras pusiausvyrą, tai motina skuba palaikyti jį. Lygiai taip pat Dievas seka tavo sielą. Jeigu tu pastoviai prisimeni apie tai, tai tavo siela prisipildo dieviškosios meilės.

26. Amžinoji Religija (sanatana dharma) – visų religijų motina.

27. Prabuskite, pakilkite, dirbkite naujam Auksiniam Amžiui, kuriame įsitvirtins esmė, taika, teisingumas! Pamilkite savo brolius ir seseris! Tegul jūsų religija taps Amžina Meilės Religija! Neišmanymo, nerimo, teisingumo nebuvimą ir pavydą užpilkite meilės, kantrybės ir tiesos vandenimis. Išmokite gerbti artimuosius. Sunaikinkite savyje pavydą ir pyktį. Prisiminkite šventų pranašų, nušvitusių išminčių mokymus, visada prisiminkite apie tai, kad tik Viešpats valdo pasaulį.
28. Dvasia vieninga ir tik vieninga. Raštai ir pranašai pranešė mums apie tai ir tuo neverta abejoti. Aukščiausioji Sąmonė yra viskame.
29. Meilė, mylintis ir mylimas – vienas ir tas pats. Be meilės nėra mylinčiojo. Net jeigu yra meilė ir mylintis, be meilės objekto meilė beprasmiška. Meilė – sudedamoji šios trejybės dalis. Tai, kas pripildo, persmelkia savimi bet kokį dalyką – tai Aukščiausioji Sąmonė.
30. Saugokis dviejų pagrindinių ieškančiojo priešų: puikybės, įsitikinusio, kad žino viską pasaulyje ir abejonių.
31. Tas, kuris kartoja maldas Dievui, ugdo savo sielą, tas, kuris įvaldęs savikontrolę, tikėjimą, kantrybę, gerumą, džiaugsmą ir švarią meilę Man, yra mylimas Manęs.
32. Kas įvaldęs gebėjimą atskirti, kas atsižadėjo nuo pasaulietišku gerovių. Kas pažino Realybę ir visada paniręs į kosminės gyvenimo dramos stebėjimą, kuris visada ir visose aplinkybėse prisimena Dievo vardą, kuris lieja meilės ašaras, kartodamas Dievo vardą, tas Mano tikrasis pasekėjas.

5. Kas yra Šri Satja Sai Baba ir ko Jis laukia iš Savo pasekėjų

1. Kartok maldas savo sieloje! Paaukok Man savo švarios širdies gėlę, maloniai kvepiančią dorybę ir švara, ir atgaila pripildytų ašarų aromatu.
2. Dovanok savo meilę Dievui – ir paimk dieviškąją jėgą! Kuo gilesnė tavo meilė Dievui, tuo Man maloniau. Dovanok viską, ką turi: savo liūdesį ir sielvartą, rūpesčius ir baimes – ir paimsi iš Manęs ramybę ir džiaugsmą, drąsą ir tikėjimą savimi.
3. Jeigu nori ateiti pas Mane, ugdyk savyje meilę, atsisakyk nuo neapykantos, pavydo, pykčio, cinizmo ir melo. Tavo švari širdis, tavo dvasios ugdymo rezultatai ir blaivus protas – štai kas tau reikalinga.
4. Aš atėjau, kad nušviesčiau žmogišką širdį dieviškąja šviesa ir išgelbėčiau žmones nuo aptemimų, nuvedančių juos nuo pasaulio kelio, Dievo pažinimo kelio.
5. Aš – jūsų, jūs – Mano. Aš netgi nelaukiu pakvietimo. Mūsų ryšys – ne išorinis, jis gerokai stipresnis, jis nuslėptas sielos gilumoje. Aš su jumis ir jумыse, todėl Aš neturiu poreikio ypatingam pakvietimui.
6. Jūs pažinsite Mane tik pagal Mano darbus. Todėl kartais, kad duočiau suprasti, kas Aš toks, Aš rodau jums savo „vizitinę kortelę“ – tai, ką jūs vadinate stebuklu. Tai žinokite šios paslapties sprendimą ir atlikite tai, ką Aš jums nurodau.
7. Dievybė (Aukščiausioji Sąmonė) nematoma. Ji neturi formos. Jūs matote Jį tame pavidale, kuriame norite ir meldžiatės Jam ir įgaunate ramybę ir jėgą. Tačiau kai Jis tiesiai prieš jus žmogiškoje formoje, jūs abejojate, ginčijatės ir netikite Juo.
8. Aš atėjau čia ne dėl šlovės, ne tam, kad įgaučiau mokinius ar pasekėjus. Aš – jūsų, o jūs – Mano. Prie ko čia šlovė? Aš nevedu paskaitų. Mano mokymas – balzamas, būtinas jūsų dvasinei sveikatai ir moraliniam atgimimui. Laikykite Mano žodį vaistu, būtinu jūsų sielos sveikatai.
9. Atneškite Man visas savo ydas, palikite jas čia ir paimkite pas mane Meilę. Išmokite gebėjimo matyti, kad viskas pasaulyje persmelkta Aukščiausiojo Protu, Dievu.
10. Nereikia šlovinti Manęs, Man bus pakankama, jeigu jūs tikėsite Manimi. Aš padarysiu taip, kad jūsų akyse atsirastų džiaugsmo ašaros ir aš nutrinsiu jūsų liūdesio ašaras. Aš paskirtas daryti žmones neturinčiais proto ir Aš gydau juos nuo beprotystės. Taip, Aš darau taip, kad jie beprotiškai pradeda mylėti Dievą ir nesavanaudiškai valyti savo sielą, nes tai būtina Dievo suvokimui. Aš gydau beprotystę, verčiančią žmones trokšti vis naujų pasaulietiško malonumų ir eiti iš proto tai iš džiaugsmo, tai iš liūdesio.

11. Koku būdu jūs galite padaryti Mane laimingu Jeigu priimsite arti į širdį tai, ką Aš jums sakau ir darysite tai savo gyvenime ir poelgiuose. Jeigu jūs nuspręsite kilti į viršų ir nepasiliksite apačioje, kur jūs keičiate save. Tobulinkite savo charakterį. Kai jūsų jutimai ir ketinimai įgaus švarą, tuomet jūs galėsite pamatyti Mano tikrąją formą. Aš atversiu jums Mano paslaptį keliais žodžiais: išlaisvinkite jūsų protą, jūsų regėjimą nuo iškraipymų ir iškreipimų, ir jūs tapsite švarus ir suvokiantis.

6. Mokymas ir dvasinė praktika

1. Išmesk iš savo proto viską, kas tau trukdo. Įgauk savo tikrąjį „Aš“ ir Viešpats padės tau pasiekti Jo karalystę. Kančios ir išbandymai – štai priemonės, su kurių pagalba pasiekia išsivalymą.
2. Dvasinė disciplina būtina pagrinde tam, kad kontroliuoti protą ir troškimus. Jeigu tau kartais atrodo, kad tu negali pasiekti sėkmės, nestabdyk savo užsiėmimų, o užsiiminėk jais dar energingiau. Dvasios treniruotė turi mintyje vidinę ir išorinę švarą.
3. Tik ilgų ir sistematingų pastangų pabaigoje tu tvirtai įsitvirtinsi Tiesoje.
4. Pirmas žingsnis – tai griežtas dharmos (kuriančio gyvenimo dėsnio) laikymasis kiekviename asmeniniame ir socialiniame poelgyje. Jeigu tu gyveni pagal savo prigimtį, tai būtinai ateisi prie dvasinio gyvenimo tik vykdydamas savo aukščiausiojo „Aš“ nurodymus, kaip tai bebūtų sunku.
5. Greitas važinėjimas dažnai priveda prie avarių. Kuo greičiau važiuoji, tuo didesnė rizika. Dvasiniuose užsiėmimuose judėk žingsnis po žingsnio, nedaryk kito žingsnio, kol neįsitikinsi prieš tai buvusio tikrumu. Nedaryk dviejų žingsnių atgal po vieno žingsnio pirmyn. Ir netgi pirmas žingsnis bus netvirtas, jeigu pas tave nėra tikėjimo. Todėl vystyk savyje tikėjimą.
6. Pradinėje dvasinės praktikos stadijoje ir forma, ir (Dievo) vardas – viskas padeda vystyti dvasinę sąmonę.
7. Gyvenimas – trumpas, laikas – tekantis. Lyginant su jais, tavo dvasinis ugdymas juda labai lėtai.
8. Vieno skaitymo neužtenka, tu gali mokėti komentuoti tai, kas perskaityta, gali mokėti ginčytis dėl šių tekstų ir aptarinėti juos su dideliais mokslininkais, tačiau jeigu tu nenaudoji praktikoje to, ko moko knygos, tuomet skaitymas – tuščias laiko švaistymas.
9. Dvasiniame savęs auklėjime kiekvienas gali nustatyti sėkmę arba nesėkmę. Savęs auklėjimas būtinas ir užsiimti juo niekada ne vėlu. Tu rūpiniesi savo kūnu, reguliariai pripildydamas skrandį vandeniu ir maistu, lygiai taip pat tu turi rūpintis savo siela, reguliariai melstis, medituoti ir vystyti savyje dorybes.
10. Kai naudoji praktikoje tai, kas perskaityta, tai didina tavo jėgą – lygiai taip pat, kaip ir maistas, kai jis suvirškinamas. Pratimai stiprina sveikatą.
11. Vyresniųjų pareiga – asmeninio gyvenimo pavyzdžiu rodyti augančiai kartai, kad dvasios treniruotė ir sekimas mokymu šiame gyvenime padarė juos džiaugsmingesniais ir drąsesniais. Vaikai visada mėgdžioja vyresnius. Jie barasi, matydami, kad vyresni randa malonumą barniuose, jie juokiasi iš šventumo, jeigu vyresni negerbia šventų žmonių ir religinių institutų.
12. Padaryk pirmą žingsnį: išvalyk savo širdį, išaštrink intelektą arba pradėk giedoti Dievo vardą.

13. Savidisciplina reikalinga tam, kad įveikti pergalę prieš iliuziją, mają. Gabaliukas metalo nuskęs vandenyje, tačiau jeigu jam suteikti pilną formą, tai jis plauks vandeniui. Taigi, treniruok savo protą ir padaryk jį tuščiu. Tuomet jis plauks amžino gyvenimo jūra.
14. Visas laikas ir visa energija paskirta Raštų skaitymui – tuščias švaistymas, jeigu mokymai ir apmąstymai neatneša rezultatų.
15. Naudojant praktikoje bent vieną tūkstantąją dalį to, ką tu perskaitei arba išgirdai, gali padėti tau įgauti ramybę ir džiaugsmą.
16. Pas žmogų yra dvi šventos pareigos: pirma – dirbti šio pasaulio gerovei ir antra – dirbti ties sąmonės išlaisvinimu. Pirmą kelią kartais vadina klaidingu ir jis atkrenta pats savaime, kai tu įgauni dvasinę brandą.
17. Dvasios treniruotė – tai lyg veidrodis, pastoviai atspindintis tavo tikrąjį „Aš“. Jeigu veidrodis švarus ir nupoliruotas, tai jame tu matai savo „Aš“. Tai ir yra suvokimas.

7. Charakteris ir disciplina

1. Padaryk pirmą žingsnį: valyk savo protą, ugdyk savyje dorybes. Tuomet: nepriimk nieko iš kitų nemokamai – apmokėk paslaugomis, darbu. Taip tu ugdysi savyje savigarbą ir asmeninio orumo pojūtį.
2. Su šaknimis išrauk iš savo sielos nerimą, baimę ir neišmanymą. Dieviškasis gyvenimas – tikrasis visa ko egzistuojančio kvėpavimas, jis sudarytas iš tiesos, meilės ir švaros.
3. Daryk gerus poelgius, draugauk su gerais žmonėmis, tavo mintys turi būti geros. Būk geras, sąžiningas ir išauklėtas.
4. Po kiekvienos nesėkmės daryk kitą bandymą, analizuok nesėkmės priežastį, panaudok gautą patirtį. Mokykis, Tiesos pasekėjau, kaip pasiekti sėkmę, kaip gyventi nekenkiant kitiems ir nekenčiant pačiam.
5. Būk švarus ir ramus. Būk drąsus, nebūk „plakamu vaiku“. Eik pirmyn tik tiek, kiek tau leidžia tavo talentai ir patirtis.
6. Mokiniai turi turėti aukštus reikalavimus. Jei turi gerbti fizinį darbą. Jie turi mokėti padedinėti žmonėms, seniems, ligoniams, bejėgiams.
7. Viskas nuostabu, ką duoda mums sveikata, džiaugsmas, tačiau nenusileiskite iki nederamų pramogų. Neklajokite be tikslo gatvėmis ir nesilankykite tose vietose, kur rodomos vulgarios pjesės ir filmai. Nebūkite su blogomis kompanijomis, neįgaukite blogų įpročių.
8. Niekada nepraraskite drąsos: nei per egzaminą, nei visuomenėje. Drąsa – trąšos, kurios pagreitina išsimokslinimo medžio augimo greitį. Dirva turi būti gera, tačiau ir trąšos nepamaišys.
9. Jūs visi turite tapti herojais, būti drąsiais, neturinčiais baimės. Ruoškitės tam jau dabar. Žmoguje gyvena daugybė pačių įvairiausių polinkių. Juos būtina kontroliuoti. Atmeskite arba pakeiskite žemutinius potraukius ir skatinkite meilės ir draugystės tendencijas, kad eitumėte į priekį.
10. Visų pirma – ugdykite savyje dorybes. Tai daug svarbiau, nei mokymas, tai atneša tikrąją laimę. Tai – bet kokių žinių esmė ir aukščiausias bet kokio tikro mokymo laipsnis. Elkitės su žmonėmis, kaip su artimais giminaičiais ir net jeigu negalite padaryti dėl jų nieko gero, tai bent jau nedarykite blogo. Uždekite meilės lampadą savo širdyje ir plėšrūs naktiniai „godumo“ ir „pavydo“ paukščiai nuskris šalin. Dieviškoji meilė padarys jus kukliais, ji paskatins jus nusilenkti susitikus su didingumu ir šlove. Tas, kuris nesilenkia prieš nieką, užkrėstas egoizmo virusu jo siaubingiausioje formoje.
11. Bailumas verčia tave slėpti tiesą, neapykanta veda į dar didesnę melą. Būk drąsus, tuomet nereikės apgauti ir meluoti.

12. Nekenk kitiems arba sau, atlikdamas kažkokius kvailus poelgius.
13. Pagarba moteriai – tikros kultūros požymis.
14. Netark garsių žodžių apie tiesą, tačiau pačiais savo poelgiais rodyk, kad tu pilnas esmės ir vadovaujiesi ja savo veiksmuose. Būk dėmesingas, nedaryk tų pačių klaidų, kuriomis tu kaltini kitus. Nereikalauk iš kitų tokių aukštų moralinių normų pasiekimų kuriuos tau pačiam pasiekti trukdo tavo tinginystė. Kai tu gyveni pagal šiuos principus, tai net jeigu tu lankaisi šventykloje ir retai meldiesi, tu vis tiek gali įgauti Dievo malonę.
15. Jeigu tu darai gerą darbą, tai darai jį dėl savęs, jeigu tu pasielgei neteisingai santykiyje į artimą, prisimink – tu padarei žalą pačiam sau.
16. Meilė Dievui neturi būti tik žodžiais arba kažkokia poza, tai kasdienis elgesys, poelgiai, už kurių stovi dieviškumo įsitikinimas viskame, kas egzistuoja. Sek melą, besislepiančią tavo liežuvyje, prievartą, kurią daro tavo ranka, egoizmą, stovintį už tavo poelgių. Neduok jiems peraugti į įprotį ir tapti tavo likimo dalimi.
17. Pasyvumo ir tingumo svoris nenumaldomai temps tave žemyn todėl būk visada dėmesingas ir aktyvus.
18. Kai tu nulenki galvą prieš vyresnius, tai ir sieloje turi būti pagarba. Nusilenkimas – tai ne tik kūno judesys. Visų pirma tau reikia išvalyti savo poelgius ir savo įpročius.
19. Malda ir nuoširdi atgaila – štai kas padeda išvalyti sielą nuo egoizmo ir neapykantos.
20. Jeigu žemė drėgna – reiškia buvo lietus, taip pagal geras manieras galima suprasti, kad šis žmogus gavo gerą auklėjimą. Išauklėti žmonės draugiški bendraujant ir geroviniai.
21. Ramai (Dievo įsikūnijimui) lenkiasi, jį gerbia, o Ravaną (blogio įsikūnijimą) peikia. Kodėl? Nes Rama kilnus ir doras.
22. Semkis drąsos ir tikėjimo iš visų tau pasiekiamų šaltinių, nedraugauk su tais, kas sėja baimės ir abejonės sėklas.
23. Atsikratyk prisirišimo laikiniems pasaulietiškiems dalykams, atkakliai priešinkis pagundoms.
24. Maitink savo protą ne ydingais siekiais ir niekingais sumanymais, o duok jam gyvas kuriančias ir drąsias idėjas. Kai neigiami mentaliniai įspaudai išnyks, tuomet išmintis ir žinios suspindės pilnoje savo šviesoje.
25. Geroviniai žmonės veda tave pas Dievą, o durna kompanija veda tave į pasaulietišką balą.
26. Negėdink kitų, rasdamas juose trūkumus. Paieškok – ir rasi tuos pačius trūkumus pas save. Pasaulis tampa geresnis, kai tu tobulėji pats.

8. Dieviškoji meilė ir atsidavimas Dievui

1. Meilė – tai pats paprasčiausias kelias į tai, kad užsitarnauti Dievo malonę ir suprasti, kad Jis yra viskame. Jis – viskame ir Jis – visa tai.
2. Atsiduoti Dievo valiai reiškia leisti viską Jo valiai – tai aukščiausia Dieviškos meilės forma.
3. Meilė ir tikėjimas – tai du irklai, su kurių pagalba tu galėsi valtyje perplaukti materialaus egzistavimo jūrą.
4. Kai atsiranda pirmas meilės daigas, tai reikalinga tvora, kad išsaugoti šį trapų augalą. Ši tvora – Amžinoji Religija, Meilės Religija, (sanatana dharma), dėsniai, kurie duoda ramybę ir laimę visiems žmonėms.
5. Dieviškoji Meilė (prema) ir atsižadėjimas (vairagja) padovanos tau ypatingą vyriškumą, tai – dieviškasis bebaimiškumas.
6. Iš visų manijos rūšių, kurios persekioja žmogų, Dievo manija – mažiausiai kenksminga ir labiausiai naudinga.
7. Atsidavimas (bhakti) ir veikla (karma) turi eiti ranka rankon. Įvairias nuomones, kaip ir paveikslus, reikia žiūrėti dviem akim, kas duoda pilną ir tikrą suvokimą apie tai, kas [buvo] pamatyta.
8. Dievo garbinimas – tai dieviškoji meilė ir tai lengviausias kelias tikslo pasiekimui.
9. Švari Dieviškoji Meilė (prema) – tai toks laiptas, ant kurio vos viena tarnystė Dievui turi reikšmę ir ši tarnystė – pati iš savęs [yra] apdovanojimas.
10. Dar yra meilė, kuri iškreipta materialios prigimties (gunų) savybėmis. Kitas meilės tipas – meilė užteršta pasaulietiško komforto siekiais. Taip pat yra tyrai ieškančių meilė ir išminčių meilė, tylių ir ramių, suvokiančių, kad viskas yra Dievas.
11. Ieškančiam Meilės nereikia nei mokymo, nei turtų, nei asketizmo.
12. Dieviškoji Meilė veda į energijos (šakti) įgavimą ir koncentracijos jėgą. Ji padeda užfiksuoti dėmesį meditacijos metu. Ji taip pat padeda išlaisvinti sąmonę.
13. Kerštauti – neteisingas poelgis. Taip pat neteisinga demonstruoti kitiems savo nepagarbą. Nepajudinama kantrybė būtina tam, kuris pradėjo eiti teisingumo keliu.
14. Geriausias įrankis, kuriuo galima išmatuoti tavo dvasinius pasiekimus – tai tikroji meilė Dievui. Ji suteikia sveikatą, gerovę. Tas, kuris iš tiesų myli Dievą, darys bet kokią darbą lyg paaukojimą Viešpačiui ir gerokai efektyviau, nei abejingas veidmainis.

15. Meilė Dievui gimdo susitelkimą, nukreiptą tik į Dievą. Tam, kad puoselėti savyje šią meilę, nėra poreikio palikti savo namų. Sunaikink instinktus ir potraukius, pavergiančius tave ir tu priartėsi prie Dievo labiau, nei bet kada.

9. Egoizmo įveikimas

1. Įveikti egoizmą – štai ko tau reikia.
2. Liūdesys kyla iš egoizmo ir kai išnyksta egoizmas, tai dingsta ir liūdesys. Atsikratyk egoizmo ir tuomet Viešpats ateis pas tave.
3. Jeigu praveisti liniją per „I“ (aš), gausis kryžius, tai, kas nukryžiuota ant kryžiaus – tai tavo ego. Padaryk tai ir tuomet Dieviškoji prigimtis pradės lietus laisvai.
4. Atsikratyti nuo egoizmo lengviausia per atsidavimą Dievui, per susitelkimą į Jo didybę, o taip pat su nuolankumo ir tarnystės artimiesiems pagalba, kaip Dievo vaikams.
5. Nekalbėk blogai apie didingus žmones ir išminčius. Tai didelio egoizmo ir įžūlumo požymis, kurį sukuria puikybė.
6. Kritika ir trūkumų paieška kituose kyla iš egoizmo.

10. Dievo vardo kartojimas ir nusilenkimai

1. Tavo pasirinktas Dievo vardas kurį tu kartoji garbindamas, turi skambėti taip pat dažnai, kaip įkvėpimas ir iškvėpimas. Tam būtina praktika.
2. Dievo suvokimui verta panaudoti Jo Vardą. Atskyrimo idėja išnyks tik po susilieimo. Nedaleisk virpėjimo ir abejonių šio metodo efektyvume.
3. Pagrindinė visų šventų knygų esmė – „Kartok Viešpaties vardą, pastoviai garbink Jo šlovę ir didingumą“.
4. Kad atsikratyti nuo baimės ir abejonių, visada laikyk Dievo vardą ir liežuvyje, ir prote. Kartodamas Jo vardą pastoviai suvok Jo pasireiškimų begalybę. Jo begalinę šlovę.
5. Pastovus Dievo vardo kartojimas suteikia ant tiek pilną ramybę, kad žmogaus jau neliečia gyvenimiški pakilimai arba kritimai.
6. Kartok Dievo vardą – patį brangiausią tau Vardą. Nežiūrėk į jį lengvabūdiškai. Gerbk Dievo vardą, kai giridi jį iš elgetos lūpų, prašančio malonę. Nežiūrėk į motyvus tų, kurie kartoja jo Vardą, netgi nederamai piktžodžiauja, nežiūrėk į Vardą blogai, nes jo švaros sutepti neįmanoma. Padėkok tiems žmones už tai, kad jie priminė tau apie Dievą ir tęsk savo kelią.
7. Paimk su savimi į kelią Dievo vardą. Pastovus Vardo kartojimas – geriausias priešnuodis nuo bet kokio blogio.
8. Nuo ankstyvos vaikystės mokykis kartoti Dievo vardą, mokykis melstis ir gebėti tylėti.

11. Dievo prigimtis

1. Dievas – Aukščiausioji jėga, o siela – apribota jėga (jeigu ją identifikuoti su iliuzija, maja). Ji pirminė, o siela – atspindys, atsiradęs kaip dalinio apgaulingo matymo pasekmė.
2. Dievas – Jėga, esanti viskame. Kaip mėnulis atsispindi inde, jeigu jame yra vanduo, taip ir Dievas bus aiškiai matomas tavo širdyje, jeigu jame yra Dieviškos meilės „vanduo“. Jeigu tavo širdyje nesimato Dievo, nekalbėk, kad Dievo nėra. Tai reiškia tik tai, kad pas tave nėra Dieviškosios meilės.
3. Viešpaties malonė – tai vandenynas, didžiulis, begalinis. Tu matei, kaip iš mango sėklos išauga medis su tūkstančiais vaisių ir kiekviename – sėklos tokios pačios kaip ir pas tą, kuri buvo pasėta. Taip ir Dievą galima atrasti bet kokioje būtybėje, pasireiškusioje pagal Jo valią.
4. Siela egzistuoja pagal Dievo valią, atitinkamai pagal Jo planą – o tai reiškia, kad Dievo malonė pasklidusi visiems žmonėms.
5. Laikas – Dievo kūnas. Jį vadina „laiko forma“. Panaudoti laiką negerovei arba švaistyti jį tingumui ir nieko neveikimui – tai nusikaltimas. Lygiai taip pat neverta švaistyti smulkmenoms fizinių ir protinių talentų, kuriuos davė Viešpats.
6. Dievas – lyg stebuklingas medis, kuris duoda tai, ko paprašysi. Tačiau tam, kad paprašyti, reikia prieiti arčiau prie medžio. Ateistas – tai tas, kuris stovi per toli nuo medžio, tikintis yra arti prie medžio. Medžiui neegzistuoja skirtumai. Jis suteikia gerovę visiems. Dievas nepradės bausti tavęs arba kerštauti, jeigu tu nepripažinsi Jo arba negerbi. Jis taip pat neteikia pirmenybės kažkokiai vienai garbinimo formai.
7. Jeigu tu teisingai nustatysi savo vidinę klausą, tai išgirsi OM, o tai reiškia, kad Dievas yra kiekviename garse. Šį garsą OM sukuria visi penki pirminiai elementai. Šventyklos varpas paskirtas tam, kad visi girdėtų OM – visur esančio Dievo simbolį. Kai skamba varpas, tavo sielos gilumoje prabunda Dievybė ir tu jauti Jo buvimą.
8. Dievo malonė visada tekanti, kaip elektros srovė, kuri teka laidais. Sujunk lemputę ir srovė nušvies tavo namą ant tiek ryškiai, kiek lemputė gali. Dvasinės disciplinos, kurias tu praktikuoji, padės tavo širdžiai nušviesti Dievo malonės šviesa.
9. Aukščiausiąją palaimą pasieki tik pašventęs save Dievui, niekas kitas nesuteikia tikro ir amžino džiaugsmo.
10. Savo gimimu tu turi pareigą Dievui, tu gyveni dėka Dievo ir, galų gale, tu susiliesi su Dievu.
11. Kur žmonės kviečia Dievą – ten ir Dievas.

12. Nuplauk savo širdį džiaugsmo ašaromis, kad Dievas galėtų apsigyventi joje. Kai Dievas pasirenka tikinčiojo širdį, tai nereiškia, kad visos likusios širdys – ne Jo. Kitos širdys – taip pat Jo, tačiau jos nešvarios. Atsidavęs tikėk į Viešpatį ir į save. Daryk gerus poelgius. Kalbėk tiesą, nesukelk niekam skausmo nei žodžiu, nei darbu, nei netgi mintimi. Taip tu pasieksi tikrąją ramybę (šanti), o tai pati didžiausia pergalė, kurią tu gali gauti šiame gyvenime.

13. Dievas – tai vidinė šviesa kiekviename žemiškame kūrinyje. Jis ir tavyje ir viskame.

14. Dievas sako: „Aš esu ten, kur gieda Mano vardą“.

15. Dievas – judanti jėga bet kokiame žmoguje. Jis yra už visų gerovių ir naudingų pradėjimų. Jūs visi – atskiri karoliai, suverti ant siūlo, kurio vardas – Dievas.

16. Dievas – Saulė ir kai Jo spinduliai liečia tavo širdį (jeigu jiems nemaišo egoizmo debesys), pražysta lotosas, jo žiedlapiai atsiveria. Prisimink, pražysta tik tie žiedlapiai, kurie subrendo tam. Likę turi kantriai laukti.

12. Tikroji žmogaus prigimtis

1. Tu – ne kas kita, kaip Aukščiausios Sąmonės atspindys ir tu ne asmenybė, o Pati Aukščiausioji Sąmonė.
2. Pats didžiausia trūkumas šiandieną – nebuvimas (žmonėse) noro išsiaiškinti su sielos prigimtimi. Tai masinės netvarkos ir tikrosios ramybės trūkumo priežastis.
3. Šį norą išsiaiškinti ir suprasti sielos prigimtį moko Upanišados ir kiti šventi raštai. Taip pat, kaip upės tėkmę reguliuoja užtvankos ir dambos, taip ir šventos knygos reguliuoja ir kontroliuoja jautimus, sielą ir intelektą, ir padeda žmogui pasiekti „vandenyną“ ir susiliesti su Absoliutu.
4. Prisimink, kad tu įsikūnijęs, prisimink, kad tavo jėgoms užbaigti gimimų ir mirčių ratą. Panaudok savo kūną, kaip instrumentą – to pakankama.
5. Visų pirma tvirtai prisimink, kad tu – nemirtinga siela, nesunaikinama, šventa, švari ir dieviška. Tai duos tau nepajudinamą stabilumą ir jėgą. Tuomet ugdyk savyje meilę ir pagarbą. Kantriai elkis su bet koku žmogumi, skirtingomis nuomonėmis, visomis pozicijomis, keistumais. Mokykla, namai, visuomenė – visa tai aikštelės kantrybės treniravimui.
6. Pastoviai prisimink tai, kad tu – siela, visko substancija, kas yra objektyviame pasaulyje, pagrindinė realybė, nuslėpta už matomumo uždangos.
7. Pirmas savęs pažinimo žingsnis – ugdyti savyje teisingumą.
8. Jutimų [juslių, jausmų] pasaulis – debesis, nuslepiančios tikrąją sielos prigimtį, visada šviečiančią tavo širdies debesyje. Tas pats protas, kuris renka debesis, gali juos ir išsklaidyti per vieną akimirką. Treniruok savo protą išsklaidyti debesis, o ne rinkti juos.
9. Aukščiausioji Sąmonė – vandenynas, prigimtis – tik banga šiame amžiname ir beribiame vandenyne, o atskira siela – tik lašelis šioje bangoje. Tu negali išeiti iš šios bangos arba iš šio vandenyno. Tu gali tik susiliesti praradęs savo vardą ir formą. O pasiekęs vandenyno gelmę, tu pamatysi, kad ten – tobula ramybė, vidinė ramybė. Jaudulys, triukšmas – visa tai gerokai aukštesniuose sluoksniuose.

13. Atskyrimas ir atsižadėjimas

1. Egoizmą galima nuplauti tik su dviejų plaunančių priemonių pagalba: atskyrimu ir atsižadėjimu. Meilė ir Dievo garbinimas – tai „vanduo“ nuplaunantis amžiaus purvą, o „muilas“ – malda, stebėjimas [suvokime] ir joga – padės tau greitai ir efektyviai susitvarkyti su egoizmu.
2. Žmonės kenčia nuo to, kad perkrauti visais įmanomais įvairiais neprotingais norais ir trokšta juos patenkinti, tačiau patiria nesėkmę. Tavo kančios, tavo sielvartas kyla tik dėl to, kad tavo prisirišimas prie šio pasaulio yra per didelis. Jeigu tu pažiūrėsi į gamtą ir viską, kas egzistuoja aiškiu žvilgsniu, dovanotu tavo viduje, dvasiniu matymu, tai prisirišimas prie pasaulio išnyks. Prisirišimas prie gamtos turi savo ribas, tačiau prisirišimas prie Viešpaties, kurį tu atrandi savyje, kai atsiveria tavo vidinis žvilgsnis, [yra] begalinis. Džiaukis šia realybe, o ne tuo melagingu paveikslu.
3. Protas pakylėja žmogų ir jis jį naikina. Jeigu protas paniro į pasaulietiškus rūpesčius, tai veda į vergovę, jeigu jis laiko šį pasaulį ne daugiau, nei laikina buveine, tai jis įgauna laisvę ir nušvitimą. Atmokyk savo protą nuo prisirišimo prie laikinų, trumpalaikių dalykų. Neduok jam susižavėti spindinčiais šlovės ir turto blizgučiais. Išmokyk jį gerokai patikimesnių džiaugsmų, kurie liejasi iš tavo vidinio šaltinio. Nauda nuo to bus didžiulė. Tavo protas taps tavo guru ir nuves tave su savimi ir tu paragausi meditacijos saldumo ir vidinio savęs pažinimo. Tikinčiojo protas pripildys dieviškumo atvaizdą, nulipdytą iš molio. Protas pripildo šventyklą šventumu.
4. Prisimink: Dieviškos Meilės kardą reikia laikyti atskyrimo dėkle. Griežtai kontroliuok savo jautimus su gebėjimo atskirti ir atsižadėjimo pagalba – dviejų talentų, dovanotų tik žmogui. Gebėjimas atskirti padės tau išsirinkti užsiėmimus ir draugus. Jis parodys tau svarbumo lygi vieno ar kito dalyko, idealą. Atsižadėjimas išgelbės tave nuo prisirišimo ir priklausomybių, išlaisvins tave nuo nusivylimo ir nuo džiaugsmo.
5. Įmesk į atsižadėjimo liepsną mažas šakeles, kol jis nevirto dideliu laužu. Vystyk savyje gebėjimą atskirti.
6. Štai keturi klausimai, kurie turi dominti kiekvieną: Kas aš? Iš kur aš atėjau? Kur aš einu? Kaip ilgai aš būsiu čia? Keturios Vedos duoda atsakymus į šiuos klausimus. Bet koks dvasinis mokymas prasideda nuo šių klausimų ir bando duoti į juos atsakymus. Įsivaizduokite sau, kad į pašto dėžutę įmetė laišką, ant kurio nėra nei siuntėjo adreso, nei gavėjo. Jis nenukeliaus. Laiškas parašytas beprasmiškai. Lygiai taip pat beprasmiška ateiti į šį pasaulį, nežinant iš kur ir kur tu eini. Laiškas nueis į ofisą, kur patenka laiškai be adreso. Siela patenka į gimimų ir mirčių grandinę ir klajos iliuzijų pasaulyje. Savo aukščiausiojo „Aš“ pažinimui ir teisingų atsakymų gavimui būtina dvasinė disciplina. Šie atsakymai turi tapti tavo patirties dalimi.

14. Tikėjimas

1. Kai saulė šviečia tiesiai virš tavo galvos, tai tu nemeti šešėlio. Kai tavo sieloje gyvena tikėjimas, joje nėra vietos abejonių šešėliui.
2. Jeigu tavo tikėjimas į Viešpatį švarus ir didingas, tu gali jausti save pilname saugume.
3. Tikėjimas Viešpačiu įveikia visas baimes.
4. Tikėk, kad Esmė išgelbės tave, tvirtai laikykis šio tikėjimo, kas benutiktų.
5. Tikintysis įveikia bet kokius sunkumus gerokai lengviau, nei netikintis.
6. Tik tas suvokė savo aukščiausiąjį „Aš“, kas tvirtai įtikėjo tuo, kad šis pasaulis – viso labo proto mirażas.
7. Tikėk Viešpačiu ir Jo malone, stenkis užsitarnauti Dievo malonę su aukštesniojo proto pagalba, kurį Jis tau suteikė.

15. Guru

1. Žodyje guru „gu“ reiškia žmogų, įveikusį trys gamtos savybes (gunas), o „ru“ reiškia, kad šis žmogus pasiekė Dieviškumo aspektą, neturintį formos. Guru – gydytojas, kuris gydo ligas, suteikiančias kančias ir ši liga kyla nuo gimimo ir mirties. Jis moka gydyti šią ligą. Jeigu pas tave nėra tokio guru, melsk Patį Viešpatį nurodyti tau kelią ir Jis ateis tavęs šaukiamas.
2. Nesistenk įgauti sau tokio guru, kuris pats kenčia nuo melagingo požiūrio ir vidinių problemų. Neprašyk išmaldos pas tą, kuris pats elgeta. Venk puikybės ir varžymosi su einančiais kaip ir tu, dvasinio asmeninio tobulėjimo keliu. Tegul visi eina su skirtingu greičiu. Viešpats nurodo tik kelio kryptį.
3. Tapk pats savo guru, savo asmeniniu mokytoju, viduje tavęs yra išminties lampada. Uždek ją ir eik pirmyn nežinodamas baimės.

16. Stebėjimas ir Dievo vardo kartojimas balsu

1. Prabusk nuo iliuzijos (majos) ir atsiduok tikrai prisilietimo su Dievu patirčiai (samadhi). Giedok Dievo vardą, medituok ir tu užsitarnausi Dievo Malonę.
2. Neįkrisd į neviltį, jeigu ilga koncentracija pradiniam meditacijos mokymosi etape bus tau per sunki. Juk kai tu mokaisi važiuoti dviračiu, tai ne iš karto įgauni reikiamą pasiruošimą. Tai tęsk praktikuoti koncentraciją, ji padeda tau pačioje sunkiausioje situacijoje.
3. Meditacijos metu dažnai būna taip, kad mintys pradeda tekėti kažkokia kita kryptimi. Tuomet iš karto pradėk kartoti Dievo vardą ir pamatysi, kad minčių srautas nukreiptas į Viešpatį daugiau nenutrūksta. Jeigu tai pasikartos, iš karto atnaujink giedojimą, kartok Jo Vardą. Neleisk mintimis išeiti iš meditacijos rėmų. Su laiku jis pripras prie šių rėmų ir nustos klajoti. Pačioje pradžioje pradėk medituoti, perskaityk keletą eilėraščių, šlovinančių Viešpatį, kad surinktum išsiblaškiusias mintis į vieną. Tuomet palapsniui, nenutraukiant giedojimo, pastebėk savo vidiniu žvilgsniu formą, atitinkančią Dievybės Vardą, kurią tu garbini. Jeigu tavo mintis nukrypsta nuo dainavimo, kreipk jas tiesiai į formą. Jeigu jos nukrypsta nuo atvaizdo (formas), vėl kreipk juos į Vardo kartojimą. Koncentruok savo mintis į Viešpaties gerumą. Tokiu būdu galima lengvai kontroliuoti savo mintis. Įsivaizduojamas tavo sukurtas vaizdinys transformuojasi į ryškų, širdžiai brangų atvaizdą, kuris ilgam įsitvirtina atmintyje.
4. Taip pat verta išvalyti savo protą su dvasinės disciplinos pagalba – meditacija ir Dievo vardo kartojimu.

17. Vidinė ramybė (šanti)

1. Dieviškąją ramybę (šanti) galima pasiekti tik vienoje vietoje – vidinėje Realybėje.
2. Dieviškoji ramybė dovanoja su niekuo nesulyginamą džiaugsmą. Gyvenimas be to – nuolatinės kančios.
3. Tu studijuoji įvairius dalykus, tačiau dieviškos ramybės paslaptis – štai pagrindinė disciplina mokymuisi.
4. Tikroji ramybė pasiekama tik Dvasios gilumose su proto treniruočių ir tikėjimo pagalba į vieną Pagindą viso to, atrodančio įvairove.

18. Auklėjimas (išsilavinimas)

1. Vystyti gebėjimą atskirti – pagrindinis mokymo tikslas. Auklėjimas turi diegti dorus įpročius ir stiprinti dharma, teisingumo dėsni.
2. Tam, kad gyventi laimingą ir ramų gyvenimą, būtinas geras auklėjimas – auklėjimas, kurio pagrindas kilnumas, dharma.
3. Išsilavinęs žmogus turi mokėti atskirti antraeilius nuo pagrindinių, laikinus nuo amžino.
4. Auklėjimas – lėtas procesas, panašus į gėlės atsiskleidimą. Aromatas tampa vis stipresnis ir žiedlapis po žiedlapio atsiveria visa gėlė.
5. Kol tu neišmokai savikontrolės ir neatsikratei nuo iliuzijų, tavęs negalima vadinti išauklėtu arba subrendusiu.

19. Karma ir pareiga

1. Visi žmonės turi dirbti. Veiksmų atlikimas, karma – tai bendra ir neišvengiama pareiga. Kai kurie mano, jog tik geroviniai arba nedori poelgiai gali vadintis karma. Tačiau netgi tavo kvėpavimas – karma. Karma, vienintelė ir automatiška, kaip kvėpavimas, tampa naudinga karma, jeigu bet kokie veiksmai atliekami su konkrečiu geroviniu tikslu.
2. Darbas atliekamas mechaniškai, kaip liepsnos daktis be aliejaus, kur aliejus – entuziazmas, pripilk jį į lempą ir šviesa bus ryški ir ilga. Geriausia karma (darbas, veiksmas) – tai tas, kurį atlieka iš pareigos jausmo.
3. Patikėk savimi! Tikėjimas savimi – geriausias tonizuojantis vaistas. Tu gimei todėl, kad praėjusiam gyvenime tu neišlaikėi keleto dalykų egzaminų. Ir kad užbaigtum kursą, tau dar reikia įgauti tam tikrą patirtį. Jeigu tu suprasi per savirealizaciją, kad tavo tikroji prigimtis – tai Aukščiausioji Sąmonė, tuomet tu užbaigsi kursą, tu išlaikysi egzaminą.
4. Daryk bet kokią darbą jausdamas save aktoriumi ant scenos, iš šalies atsiskyres žiūrėk iš šalies į save ir savo rolę. Prisimink, kad visa tai – tik pjesė, kad Viešpats davė tau rolę, atlik ją, kaip priklausau, tai tavo pagrindinė pareiga! Jis sudarė pjesę ir jis su malonumu žiūri ją.
5. Jeigu nori atsikratyti nuo neišmanymo, daryk naudingą darbą. Aliejus lempeje – tai visų poelgių visuma, kuriuos atlikai praėjusiuose gyvenimuose. Kuo ryškesnė liepsna, tuo daugiau šviesos ir tuo greičiau baigiasi aliejus. Tai imkis energingai šio darbo, atidirbk praeities skolas ir išsilaisvink nuo akmens ant kaklo.
6. Aukštesniojo proto alkį galima pašalinti tik įgaunant išmintį.
7. Atsidavimas Dievui, ryšio procesas su Dievu ir išmintis (bhakti, joga ir džniana) – tai trys durys, vedančios į vieną ir tą pačią salę. Išminčius mato viskame Dieviškąją substanciją, besilenkiantis Dievui mato viskame Dievo žaidimą, o veikimo žmogus mato viską (bet kokią veiksmą), kaip tarnystė Viešpačiui.
8. Tai, ką tu darai – tai veikimo kelias. Tai, ką tu kalbi – tai meilės kelios. Tai, ką tu nusprendi su savo aukštesniojo proto pagalba tai gebėjimo atskirti ir išminties kelias.

20. Drąsa ir pasitikėjimas

1. Drąsa – tai tonizuojanti priemonė stiprinanti ir fizinę ir dvasinę sveikatą. Atsikratyk nuo abejonių, blaškymosi ir baimės! Žmogus gali pasiekti viską su vidinės jėgos pagalba, kuria jis apdovanotas.
2. Jeigu tu patyrei nesėkmę arba nusivylimą kažkame, tai neprarask vilties, nenusimink. Tau reikalingi geležiniai raumenys ir plieniniai nervai. Tam, kad surinkti gausų gyvenimo derlių, tau būtina drąsa ir pasitikėjimas. Būk, kaip liūtas, žygiuojantis dvasingumo keliais: ramiai eik per jutimų ir instinktų mišką, tikėdamas visa širdimi Dievu – ir tu nugalėsi. Prisimink apie nemirtingąjį, amžiną Aukščiausiąjį „Aš“!
3. Pergalės deivė šypsosi tik herojams, tik tiems, kas drąsus, Jeigu tu užsitarnavai Dievo malonę, tai reiškia, tau dovanota tokia jėga, kad tu galėsi atlikti ir pačią sunkiausią užduotį.
4. Žmogus meluoja dėl asmeninės dvasios silpnumo ir bailumo. Jeigu pas jį užtenka drąsos numatyti visas pasekmes, tai jis niekada nemeluoja.
5. Teisingos pastangos, drąsa ir tikėjimas – štai, kas šiandieną reikalinga. Drąsai būtina savigarba. Niekada nevadink savęs nuodėminguoju, gimusiu nuodėmėje arba pradėtu nuodėmėje. Toks savęs kaltinimas netinka tau – Dievo dalelei. Kiekviename iš mūsų gyvena Dievas – tai kurianti dvasia, tikroji siela, kaip tu gali būti nuodėmingas? Tu čia atlieki Jo valią, Jo planą, Jo įstatymą! Jis apdovanojo tave daugeliu gebėjimų, dėka jų tu gali matyti Jį, pasiekti Jį. Tu – nesi visų užmiršta dulkė, tu – nesi pasmerktas mirčiai. Tu – amžinai palaiminta siela, turtingas įpėdinis. Palikimas – štai jis, tik paprašyk. Tačiau tik nedaugelis prašo jo. Tikėk savo paskirtimi ir džiaugsmingai darbuokis jo pasiekimui.

21. Kur ieškoti Dievo ir kas yra Dievas

1. Nekankink savęs Dievo paieškose. Jis čia, kaip aliejus piene, kaip viščiukas kiaušinyje. Jis – kiekviename visatos atome. Jis neatėjo iš niekur ir niekur neišeina. Jis čia, ten, visur, nuo atomo iki kosmoso, nuo mikrokosmo iki makrokosmo. Jis – viskas.

22. Gita

1. Įsisavink [įvaldyk, suprask] Gitą, suvok ją ir Dievas ateis pas tave. Tu išsilaisvinsi nuo beprasmiško prisirišimo prie juslinio pasaulio.
2. Jeigu kasdienių treniruočių būdu tu padarysi savo protą kryptingu, tuomet tu galėsi suprasti tas žinias, kurias Gita atnešė būtent tau.
3. Gita sunaikina iliuzijas, kurias sukelia neišmanymas. Kad gautum naudą nuo Gitos studijavimo, tu turi būti įvaldęs Ardžunos atsižadėjimą ir kryptingumą. Dar sėkmei reikalinga švari širdis ir ramus protas.
4. Gita skatina tave ieškoti atsakymų ir padeda rasti juos. Ji padeda kontroliuoti proto jaudulius, sunaikina iliuzijas, dovanoja tikrąjį žinojimą ir meta ant tavęs Viešpaties šlovės atspindžius. Jie sustiprina tavo tikėjimą.
5. Tau netgi nebūtina skaityti gitos, jeigu tu priėmėi teisingą sprendimą. Tu išgirsi „Dieviškąją Giesmę“, paskirtą tik tau, jeigu tu pašaukei Viešpatį savo širdyje. O čia, važnyčiotojo atvaizdu, kuris valdo tavo kūno važiuoklę (kaip Krišna buvo važnyčiotojas važiuoklės, nešančios Ardžuną į mūšį). Paklausk pas Jį ir Jis atsakys.
6. Vidiniu žvilgsniu laikyk Viešpaties atvaizdą, kai sėdi, medituoji, patogioje vietoje, o ant tavo lūpų tegul būna Jo vardas (bet koks Dievo vardas). Jeigu tu giedi Dievo vardą ir nematai Jo savo prote, tai kas tau atsakys? Tu juk negali visada kalbėti tik su pačiu savimi. Dievas išgirs ir atsakys.

23. Mintys apie Realybę

1. Ten, kur yra aukso kasykla, ten reikalingi inžinieriai, chemikai. Taip ir čia, Indijoje yra dvasinių žinių „kasykla“: Gita, Upanišados ir Vedos.
2. Tam, kad lemputė užsidegtų, reikia sujungti neigiamą ir teigiamą polius. Lygiai taip pat reikia, kad Aukščiausioji Sąmonė ir ieškantysis susilietų kartu jogoje ir tuomet kyla praregėjimas arba nušvitimas.
3. Visur, kur tiesai, taikai ir meilei suteikia ypatingą reikšmę (bet kurioje religijoje, bet kurioje šalyje), kas bebūtų mokytojas, mes sutinkame Amžiną Religiją (sanatana dharma).
4. Nei vienas žmogus negali pragyventi gyvenimo pilnai nepaisydamas Tiesos, visada mokėk duoklę Tiesai, sakyk tiesą – tik tuomet gyvenimą galima pavadinti gyvenimu. Ta akimirka, kai sakoma tiesa – tai Tiesos momentas, Dievo. Karštas noras eiti pirmyn, tarnauti kitiems, dovanoti jiems savo širdį, mylėti visą žmoniją, matyti viskame Dieviškosios Sąmonės pasireiškimą – tai tikroji Meilė.
5. Žmogaus prigimtis dieviška, tikėk Manimi: jis iš tiesų atlieka čia šventą misiją ir jo tikslas – dieviškas. Užsitarnauk savo šventą teisę – teisę į dieviškąją ramybę. Tik tuomet tu įgausi Tiesą, vidinę šviesą ir laimę, tuomet dieviškasis Pasaulis (šanti) karaliaus tavo sieloje. Plepantys neįgauna ramybės. Tylėjimas – save realizavusio kalba.
6. Jeigu tu susižeidei koją, tai koja greitai užgis, tačiau gerokai baisesnę žaizdą galima padaryti liežuviu, žaizdą, kuri neužgyja metais. Štai keturios nuodėmės, kurias dažnai atlieka žmogaus liežuovis: bartis, mėgautis artimųjų trūkumais, meluoti ir ypač daug kalbėti. Žmogiškos brolystės pančiai taps glaudesni, jeigu žmonės kalbės mažiau ir jų kalba bus tik gera.
7. Tėvui verta daugiau mylėti savo vaikus, motinai verta skleisti meilę visiems, kas ją supa, vaikams verta gerbti ir mylėti tėvus, o taip pat klausyti jų.
8. Gerbk savo tėvus (gerbk ir mylėk), garbink juos, kaip matomą Dievybės įsikūnijimą. Jie atsakingi už savo vaikų patį gyvenimą, už jų gerovę. Todėl vaikams verta gerbti tėvus.
9. Gerbk tėvus, mylėk ir gerbk. Tu skoloje prieš juos, kuri negali būti apmokėta, juk dėka jų tu atėjai į šį pasaulį, kuris dovanoja tau tiek nuostabių galimybių savirealizacijai.
10. Būk kaip bitė renkanti nektarą iš kiekvienos gėlės. Nebūk kaip uodas geriantis kraują ir iššaukiantis ligas.
11. Visada stenkis daryti žmonėms gėrį. Mylėk – ir pats būsi mylimas. Neapykanta niekada netaps tavo gyvenimo dalimi. Jeigu tu skleidi meilę, su meile žiūri į visus žmones.

12. Mokiniamis būtina auginti savyje gerus poelgius, stengtis nesuteikti žmonėms skausmo.
13. Žmogus ir „Dievas žmogiškoje formoje“ – du poliai. Žmogus gali sujungti savyje abi pradžias ir tapti dieviškosios jėgos skleidėju, jeigu jis įgavo dvi būtinas savybes: teisingumą ir Dieviškąją Meilę (premą).
14. Kūnas – tai mūšio laukas, siela – klajoklis, o protas – sargas.
15. Kvailas užsiėmimas – amžinai apmąstyti prote visas savo nesėkmes ir klaidas ir kaltinti save už jas. Kokia nauda tame, kad tu baudi savo kūną nebandydamas ištaisyti proto?
16. Jeigu tu negali mylėti kitų, tai nors nejausk jiems neapykantos, pavydo. Neteisk neteisingai dėl jų poelgių motyvų, neversk jų nerimauti.
17. Būk nuolaidus artimųjų trūkumams, tačiau griežtas savo asmeniniams.
18. Štai kas būtina ten, kur žmonės susirinko vardan Dvasios: padidintas dėmesys, ramybę ir maldingas tylėjimas.
19. Siela atėjo į šį pasaulį ir braunasi per juslinės patirties karalystę, siekdama pasiekti Dievo pasiekiamą sritį.
20. Kaip lukštas dengia ryžių, taip ir iliuzija maja dengia sielą.
21. Šventąjį gali pripažinti tik šventasis.
22. Be keleto pagrindinių dvasinių disciplinų tau dar būtina ir tai: gyvenk teisingą gyvenimą, skatink gerovines mintis. Valgyk augalinį maistą, tai padės tau būti aktyviam ir geram.
23. Žmogaus širdyje gyvena dieviškumas, tiesa ir švelnumas.
24. Su vidinės dieviškosios jėgos pagalba žmogus gali pasiekti viską, jis gali tapti, kaip Dievas.
25. Kai ego pradeda per daug išsipūtinėti, jis atneša daug neramumų. Tame visų rūpesčių ir nelaimių priežastis. Tavo širdyje gyvena Dievas, Jis dovanoja tau amžiną džiaugsmą! Tai kartok balsu Dievo vardą, juk jis – saulė, iš jo spindulių širdis pražysta, kaip lotosas. Dievas – visų tavo jutimų valdovas. Kartok Jo vardą taip dažnai ir taip natūraliai, kaip kvėpuoji. Dievo vardų giedojimas pripildys tave milžiniška dvasine jėga.
26. Tikrąją palaimą galima pasiekti tik pakeičiant impulsus, kurie dirgina [audrina, jaudina, skatina] tavo protą.
27. Liūdesys ir rūpestis seka tave nežinantys nuovargio. Pamilk Viešpatį ir atlik savo pareigą taip, lyg pašvęstum kiekvieną savo poelgį Jam ir tuomet išnyks, ištirps ir rūpesčiai, ir liūdesys.

28. Neatsisakyk atlikti savo pasaulietiškos pareigos. Atlik ją su Dievo vardu lūpose, pastoviai prisimindamas apie Dievišką malonę.
29. Tegul gėrio jėgos nugalai su Dievo pagalba! Tegul tavo liežuvis, pripratęs prie šio pasaulio sielvarto, per šventų vardų giedojimą pažįsta Dievo buvimo saldumą.
30. Religija, ritualai ir įvairios teologijos – visi jie ima pradžią iš nepasotinamo troškimo, žmogaus ilgesio nuostabios, nuslėptos nuo mūsų Realybės ir visi jie teka tapdami tūkstančiais įvairių formų, liejantys vandeniu daugelį laukų, nuramindami įsiaudrinusius ir žvalinantys pavargusius ir jie visi, galų gale, atneša žmones į palaimos vandenyną.
31. Prisimink, dvasinis džiaugsmas – tai dangus, o neviltis – tai pragaras.
32. Tu pasiekei tam tikrą sėkmę, augink savyje dorybes. Tačiau būk atsargus. Dažnai būna taip, kad viskas, kas pasiekta iššvaistoma smulkmenoms dėl bendravimo su nedoraisiais, dėl tavo piktžodžiavimo arba tingumo.
33. Viena iš vertingiausių savybių – mokėjimas būti ramiu bet kokiose situacijose.
34. Priimk pasaulį tokiu, koks jis yra. Niekada nereikalauk iš jo, kad jis atitiktų tavo norus arba standartus.
35. Tavo aukštesnysis protas (buddhi) žino tikrąjį džiaugsmo šaltinį. Jis išves tave į teisingą kelią. Tavo pareiga – sekti juo, kaip savo vedantįjį ir nesipriešinti jam kiekvieną kartą, kai jo patarimai skiriasi nuo tavo kaprizų.
36. Avataras ima žmogų ir meta jį į lydymosi tiglį, kad atskirtų šlakus ir antraeilius metalus, sumažinančius jo tikrąjį vertingumą.
37. Nėra būtinybės atsiskirti į mišką ar uolą, kad pažinti savo vidinę realybę ir įveikti savo žemutinę prigimtį. Pasistenk įveikti gyvenimo kovoje, pasilikdamas pasaulyje laisvas nuo prisirišimų.
38. Kuklumas ir nusilenkimas prieš Dievą – štai tos vertybės, kurios labiausiai tinka visoms moterims.
39. Motina – atrama namams, visuomenei, nacijai ir visai žmonijai. Motina turi žinoti ramaus proto paslaptis, vidinės tylos, dvasinės drąsos, vidinės ramybės (o tai aukščiausia vertybė) ir dvasios disciplinos, kuri dovanuoja begalinį džiaugsmą.
40. Tėvas ir motina turi papildyti ir užtvirtinti tai, ką mokytojas davė vaikui mokykloje.
41. Mokytojas ir tėvai turi išmokyti vaiką gerų įpročių.
42. Vaikai neturi kentėti nei fiziškai, nei morališkai.

43. Geriausias vaistas nuo dvasinio nerimo – tyla.
44. Noras – tai laužas, kuris įsidega iki milžiniškų dydžių, jeigu primesti į jį vis naujas malkas. Vienas noras gimdo devynis kitus ir žmogus iškankina save, stengdamasis visus juos patenkinti.
45. Žmogus kenčia todėl, nes jis prisirišęs prie to, kas nėra tikra (laikina).
46. Mylėk ir tuomet iš tavo širdies išnyks ir neapykanta, ir pavydas.
47. Ten, kur ekonominis progresas pasiekiamas be dvasinės pradžios įtakos, ten egoizmas, konkurencija ir godumas atneša žmonėms ir visai visuomenei kančias ir nelaimes.
48. Tam, kad pamatyti visą Dievo grožį, reikalingas ne išorinis, o vidinis matymas.
49. Protas – tai vėjas, atnešantis mums šio pasaulio kvapus. Jeigu protas nukreiptas į kažką purvino, nederamo, tai tu jauti pasibjaurėjimą nuo bjauraus kvapo. Jeigu protas nukreipiamas į kažką maloniai kvepiančio – tu laimingas. Kontroliuok savo protą ir tu pasieksi aukščiausią ramybę (šanti). Tai svarbi tavo mokymo dalis.
50. Protas ir intelektas – lyg du volai, įstatyti į žmogaus sielos vežimą. Jeigu jų nenukreipti tuo keliu, kuris veda į esmę, teisingumą, ramybę [taiką] ir meilę, tai jie nuves tave kitu, gerokai labiau jiems pažįstamu keliu: melo keliu, neteisingumo, neapykantos.
51. Protą būtina kontroliuoti, valyti ir, galų gale, užvaldyti [nuraminti]. Visos dvasinės disciplinos nukreiptos į šį tikslą. Mentalinius jaudulius verta nuraminti, sustabdyti ir tuomet tavyje pasireikš aukščiausioji Realybė.
52. Tobulink kiekvieną dieną ne tik savo fizinę būseną, tačiau ir dvasinę.
53. Būtent siela turi valdyti vidinį pasaulį, ji turi būti kurčia pagundoms.
54. Intelektas apkvaista nuo diskusijų ir argumentų, jeigu tu kartą pasidavei šiai pagundai, tai greitai negalėsi nuo jo atsikratyti ir mėgautis palaima, kuri pasiekama neutralizuojant proto apmąstymus. Intelektas gali padėti tau tik tavo kelio pradžioje vedančio pas Dievą. Visas likęs kelias nušviečiamas intuicijos šviesa.
55. Tik disciplina geba supančioti protą.
56. Šventos knygos, kaip geografiniai žemėlapiai su nurodytais keliais, juos galima sulyginti su vadovais kurių pagalba tu gali pasirinkti kelią, kelio kryptį.
57. Kai tu pasieksi tikrąją dieviškąją Meilę, tuomet tu galėsi apsieiti ir be šventų knygų, nes šių knygų tikslas – padėti realizuoti tikrąją Meilę viskam, kas egzistuoja ir sunaikinti egoizmą, trukdantį suvokti savo aukščiausiąją „Aš“.

58. Laikas ir energija iššvaistyti skaitant šventas knygas gali pasirodyti visiškai beprasmiškai, jeigu tu nesuprasi, kad tavo pagrindinis priešas – nekontroliuojamas protas.
59. Piligrimystė pakylėja ir išvalo sielą ir veda žemutinį „aš“ į minčių ir veikimo aukštumas.
60. Aukštesnysis protas siekia pažinti pasaulio vienovę, kilmę ir visa ko egzistuojančio tikslą, dėsnius, valdančius atomus ir gyvybines jėgas, mikrokosmą ir makrokosmą. Jis stengiasi pažvelgti už majos uždangos, kad pamatytų ten Aukščiausiąją Būtybę, slaptai valdančią viską pasaulyje.
61. Išmokyk savo protą išsklaidyti debesis, o ne rink juos į vieną didelį debesį. Jutimų [jausmų, pojūčių, juslių] pasaulis – tai debesis, uždengiantis Dvasią (Atmaną) tavo širdies danguje. Tas pats protas, kuris surinko debesis gali išsklaidyti juos per vieną akimirką.
62. Visi keliai jutimų pasaulio karalystėje vingiuoti ir eiti jais sunku. Tik kelias vedantis pas Dievą yra tiesus. Eiti keliu, vedančiu pas Dievą, reiškia visur ir viskame matyti Tiesą [Esmę]. Tai padės tau realizuoti aukščiausiąją sąmonę ir įveikti tris gamtos savybes (gunas).
63. Jeigu tavo poelgiuose nėra nuoseklumo, jeigu tavo mintys skirtingos, nei žodžiai, o žodžiai neatitinka poelgių – tai požymis to, kad tu nepakankamai giliai tiki Dievu.
64. Palaikyti visuomenės tvarkos stabilumą (dharmos laikymąsi) ir atlikti gerus darbus – viena ir kita yra būtina. Tai pagrindas, ant kurio stovi tikrasis nusilenkimas Dievui [garbinimas].
65. Siela gimsta vėl ir vėl tam, kad pasiektų, jog ji – Dievo kibirkštis. Kūnas, kaip dagtis lempoje, o Dievo siekis – aliejus, maitinantis liepsną.
66. Tam, kad pasiekti perlą, reikia nerti giliai į jūrą. Kokia prasmė tame, kad tu kapstaisi krante įtikėjęs, kad perlo jūroje nėra?
67. Tvirtas viską apimantis tikėjimas – tik jis gali atnešti pergalę.
68. Jeigu tu įgavai pilną ramybę (prašanti), tai netgi šis pasaulis bus tau rami vieta. Jeigu tu neradai jos, tai pasaulis tau bus pilnas disharmonijos. Visiška ramybė pasiekama dvasios disciplinos (sadhanos) pagalba, o ne vien tik knygų pagalba.
69. Pinigai turi cirkuliuoti visuomenėje, kaip kraujas organizme. Kitaip visuomenėje kyla nesveikos situacijos. Panaudok pinigus taip, kad tai padėtų gyvų būtybių gerovei ir dieviškos meilės pasiekimui. Nuo to naudą gauna visi visuomenės nariai.
70. Neduok nevilčiai pakirsti tavo gyvybinių jėgų, atimti tavo aktyvumą, žvalumą. Jeigu tavyje Dievas, kodėl gi tu prarandi viltį?
71. Jeigu kaimo (bendruomenės) gyventojai susirinko kartu pasakyti maldą Dievui, tai padovanos didelę harmoniją ir sutarimą visuomenėje, nei kažkas kito. Gerokai didesnę, nei sportas, konkursai, varžybos ir kiti.

72. Dažnai pavydo ir neapykantos debesys aptemdo santykius tarp žmonių. Pagrindinė to priežastis – baimė. Baimė gimdo pyktį, ji gadina sveikatą, charakterį, jai beprasmiškai švaistomas laikas.
73. Kaimo (arba bendruomenės) siela – tai šventykla. Lampada deganti šventykloje – tai visos bendruomenės gyvenimas.
74. Nežemink kaimyno. Pavydas – daugelio nelaimių priežastis.
75. Neduok tavo širdies gilumose paslėptam geismui sunaikinti Viešpaties šventyklos.
76. Tėvas, motina ir mokyklos mokytojas – štai trys žmonės, nešantys didžiausią atsakomybę už šalies ateitį. Mokytojas turi labai svarbią rolę, nes jis specialiai išmokytas šiam darbui ir turi pašaukimą.
77. Iš tiesų sakau tau, jeigu sėji karčias sėklas, tai kaip tu gausi nuo jų saldžius vaisius?
78. Visada gerbk svetimą požiūrio tašką. Nepradėk ginčytis dėl mažiausių nesutarimų. Galbūt tu teisus, o galbūt ir ne. Pagalvok, kaip geriau išdėstyti savo argumentus.
79. Būk dėkingas tėvams už visą jų rūpestį tavimi, už pasiaukojimą, kurį jie atnešė dėl tavęs.
80. Sanatana dharma – Amžinoji Religija – neatsižadėk jos. Ji atėjo iš senovės amžių, ji išlaikė tūkstantmečių išbandymus – ir ji tau duos džiaugsmą.
81. Mokyklos mokiniai: susipažinkite su dvasiniais tekstais ir pradėkite pirmas pamokas – tylos, maldos ir Viešpaties vardo giedojimo pamokas. Niekada nevėlu pradėti eiti dvasingumo keliu.
82. Neversk savo tėvų verkti dėl tavęs. Gerbk ir klausyk jų. Nekaltink jų dėl „senamadiškumo“. Senatvė – auksas.
83. Ramiai galvok apie ateitį. Taip pat ramiai priimk ir pergale, ir pralaimėjimą.
84. Tavo ateitis visiškai nepriklauso nuo tavo vertinimų egzamine. Gerokai svarbiau ji priklauso nuo charakterio, valios jėgos ir Dievo malonės.
85. Nesupurvink savo kūno švaros atlikdamas kvailus poelgius arba bendraudamas su bloga kompanija. Išvalyk savo kūną, pašvęsk kiekvieną poelgį aukščiausiam tikslui.
86. Tavo mokymas mokykloje turi vystyti tavyje nuolankumą, o ne egoizmą.
87. Tu galėsi pasistūmėti mokyme su pastangų ir entuziazmo pagalba. Jeigu tavo uolumas ir ryžtingumas mokslams nesusilpnės, tu laimėsi visą pasaulį.
88. Mokymas mokykloje, tai tik priemonė tapti savo proto šeimininku.

89. Tam, kad kambaryje taptų šiek tiek šalčiau, tu įjungi ventiliatorių. Lygiai taip pat esmės, teisingumo, ramybės ir meilės „ventiliatorius“ (satjos, dharmos, šanti ir premos) sumažina neišmanymo, neteisingumo, melo ir chaoso karštį.
90. Kūnas, kaip sako, Viešpaties šventykla. Pasaulis – tai Dievo kūnas.
91. Išvaryk instinktus, impulsus ir troškimus, kurie pavergia tave ir tu priartėsi prie Dievo.
92. Niekada nenusimink. Kentėdamas nuo sielvarto ar praradimo toliau elkis ramiai, tai užgrūdins tavo charakterį.
93. Gyvenimas prasideda nuo veiksmo, tačiau turi pasibaigti šypsena. Kai tu gimei, viskas aplinkui tave šypsojosi, nors tu verkei. Kai tu mirsi, daugelis aplinkui tave verks, tačiau tu šypsokis ramia ir kuklia šypsena.
94. Tam, kad pasiektum sėkmę jogoje, svarbiausia – nusilenkti Dievui. Vidinė ramybė ir tvarkingas gyvenimas – štai kas dar reikalinga tam.
95. Žuvis laiminga, kol ji vandenyje, jeigu ją ištraukti į sausumą, ji patirs mirtinas kančias. Taip ir žmogus laimingas, kol jis paniręs į meilę, tiesą [esmę], ramybę – šie trys komponentai „vanduo“, suteikianti jam gyvybę. Kai jam jų trūksta, jis kenčia. Įprasto žmogaus gyvenimas – tai žuvies gyvenimas, kurią ištraukė į sausumą. Dvasios tobulinimas – tai bandymas grįžti į „vandenį“.
96. Tebūnie tavo širdis peršviečiama, kaip stiklas, tegul visas pasaulis nušvis dvasine tavo širdies šviesa.
97. Jeigu tu tiki į Aukščiausiąją Jėgą, visada pasiruošusią tau padėti, tai viskas bus tau pasiekiamą, ką tu bedarytum. To priežastis – tikrasis tikėjimas viską galinčiu Dievu.
98. Net jeigu tu negebi arba tiesiog nenori padėti kitiems, tai bent jau nedaryk jiems blogio – tai jau pagalbos forma.
99. Visuomenėje elkis deramai, skleisk žmonėms meilę ir džiaugsmą.
100. Dirbk visuomenės ir žmonijos gerovei. Melskis, kad visi žmonės gyventų ramybėje ir gausoje. Būk geras ir daryk gerį.
101. Dieviškoji Meilė (prema) – sėkla, atsidavimas Dievui (bhakti) – daigas, tikėjimas (śraddha) – trąšos, gerovinis bendravimas (sat sangā) – lietus. Pilnas savęs atsidavimas Aukščiausiajam (śaranagami) – gėlė, o Dievo suvokimas (samadhi) – vaisius [rezultatas]. Pasiekus tai, galima bus numesti nuo savęs kūno pančius ir tapti laisvu.
102. Pyktis, neapykanta, godumas, kantrybės nebuvimas – taip daug skylių indo dugne ir ramybės vandenys išteka per juos.

103. Jeigu tu niekada neatlieki durnų poelgių – reiškia tavyje Dievo malonė.

104. Bananų ir mango vaisiai nuraunami dar žali ir saugomi šiene arba uždarame kambaryje, kol jie nesunoksta. Meditacija į Dievą padovanos tau reikalingą temperatūrą tam, kad meilės vaisiai subręstų ir taptų saldūs.

105. Tik viena Tiesa [Esmė] švari ir laisva.

106. Puikybė – vienas iš pikčiausių dvasinio gyvenimo priešų. Jeigu tu išpuikęs – reiškia, tu atsidavęs blogiui.

107. Ieškok Dievo savo širdyje. Aukščiausios jėgos verta ieškoti Aukščiausiojo karalystėje. Jeigu pas tave yra akys, gebančios matyti ir išmintis, gebanti pasiekti, tu rasi Jį.

108. Įvairūs Dievo aspektai yra įvairaus žmogiško suvokimo lygiai, kai žmogus bando pasiekti tikrąjį Vieningojo prigimtį. Ieškok ne skirtumų, o vienovės.

109. Tę pašalinus iš širdies godumą ir pyktį, tu įgausi ramybę.

110. Jeigu nori paaiškinti žmogui, kas yra kalnai, neužtenka jam parodyti akmenį ir pasakyti: „Kalnas milijonus kartų didesnis už šį akmenį“. Reikia, kad žmogus pamatytų tikrą kalną asmeninėmis akimis, bent jau iš toli. Lygiai taip pat žmogui būtina nors viena akimi pamatyti Dievo Realumą, kad vertinti apie esminę [tikrąją] Dievo prigimtį.

Paiškinimai

OM – Pranava Omkara, pirmas Visatos garsas simbolizuojantis Aukščiausiąjį Viešpatį ir neatskiriamą nuo Jo.

Penki pirminiai materialios kūrinijos elementai – žemė, vanduo, oras, ugnis, eteris.

Keturios Vedos – keturi pagrindiniai Vediniai raštai, užrašyti maždaug prieš penkis tūkstančius metų didingu išminčiumi Vjasadeva: Sama, Rig, Atharva, Jadžur-Veda.

Gita – turima mintyje Bhagavad-gita verčiant iš sanskrito – „Viešpaties Giesmė“, pagrindinis induizmo raštas, turintis sakralines žinias apie sielą, Dievą ir sielos santykius su Dievu.

Gunos – trys savybės, materialios gamtos savybės: tamas (neišmanymas), radžas (troškimai), sattva (gerovė) – kurių įtakos gyvos būtybės gali išvengti tik tuo atveju, kai pilnai yra atsidavusios Dievui.

Avataras – Dievybės nusileidimas į žemę, įprastai turi tikslą atstatyti dharmą – Visatos teisingumo dėsnį.

OM TAT SAT

Maldos visų gyvų būtybių gerovei

1

„Tebūna laimingos visos gyvos būtybės visuose pasauliuose!“

SARVE DŽANA SUKHINO BHAVANTU
LOKA SAMASTA SUKHINO BHAVANTU
OM ŠANTI ŠANTI ŠANTI!

RAMYBĖS VISIEMS!

2

„O mano Viešpatie!
Vesk mane iš nerealybės į Realybę
Vesk mane iš tamsos į Šviesą
Vesk mane iš mirties į Nemirtingumą“

ASATO MA SAD GAMAJA
TAMASO MA DŽIOTIR GAMAJA
MRITJOR MA AMRITAM GAMAJA
OM ŠANTI ŠANTI ŠANTI!

RAMYBĖS VISIEMS!

SATJA SAI BABA

KARMA JOGA
(VEIKIMO MENAS)

1. Avatarai – nuostabus atsidavusios tarnystės pavyzdys

1. Dievo Įsikūnijimų Avatarų paskirtis – tarnystė, būtent dėl to jie nusileidžia į žemę. Todėl, pašvęsdami save tarnystei žmonėms, jūs suteikiate begalinį džiaugsmą Avatarui ir galite užsitarnauti Jo malonę.

2. Tarnystė – tai didingiausia dvasinė praktika (sadhana), nes Pats Dievas nusileidžia į žemę ir gimsta žmogiškoje formoje, kad tarnautų žmonėms ir vestų juos prie tų idealų, kurių jie nepaiso. O paskui įsivaizduokite, kaip apsidžiaugs Dievas, kai vienas žmogus pradės tarnauti kitam!

3. Mums pažįstamas suvokimas Avataras, kai Dievas gimsta žmogiškame kūne ir tarnauja pasauliui, atstatydamas teisingumą (dharma) ir atstatantis nuverstą teisingumą. Visur esantis Dievas Krišnos pavidalu tarnavo Ardžunai, kaip Važnyčiotojas. Be to, Jis kiekvieną dieną vedžiojo pavargusius žirgus prie upės ir plovė juos, tai yra darė valytojo darbą. Didingiausias išminčius Vjasadeva, matydamas tai, su apgailėstaviu suvokė, kad daugumai didingų jogų ir šventųjų neduota patirti tos palaimos, kokią patirdavo šie arkliai, kai juos lietė Dieviškos Viešpaties rankos.

4. Radžasujos paaukojimo pradžioje Krišna priėjo prie Dharmaradžos ir paprašė Jam duoti kažkokį darbą. Dharmaradža atsakė, kad pas jį nėra darbo, paskirto Krišnai, tačiau jeigu Krišna nori, tegul Pats nustato, koks darbas Jam tinka ir jis bus Jam paskirtas. Krišna paplojęs Dharmaradžiai per nugarą pasakė, kad pas Jį yra vos vienas ypatingas pašaukimas ir Jis norėtų dirbti pagal šį pašaukimą. Dharmaradža nieko negalėjo suprasti ir paprašė Krišnos paaiškinti kame yra ši tarnystė. Krišna atsakė, kad Jis pasiruošęs valyti purvinius lapus, iš kurių valgė žmonės, nes lapai iššaukia nemalonų jausmą, jeigu jie pasilieka maitinimosi vietoje.

Viešpats parodė mums pavyzdį, kuriuo turi sekti visi atsidavusieji. Jis moko, kad tarnystė visoms gyvoms būtybėms atliekama Dievo vardu ir Jam siūloma, dovanoja Jam didingiausią džiaugsmą.

5. Mūsų laiku žmogiški gyvenimai greitai einantys, pilni purvo, durnų polinkių, ligų, poreikių ir nelaimių! Aš atėjau sukurti gerovę šiems gyvenimams ir padaryti vertu žmogišką palikimą. Savo pavyzdžiu Aš mokau jus teisingo santykio į tarnystę, juk meilė pasireiškia būtent kaip tarnystė. Meilė kyla iš tarnystės, meilė gimė tarnystės varpinėje. Ir Dievas – tai Meilė. Avataras – tai Vaikas vaikams, Paauglys paaugliams, Vyras tarp vyrų, Moteris tarp moterų. Ir visa tai dėl to, kad Avatarų žinią galėtų pasiekti kiekvieno širdis ir gautų entuziastingą atsišaukimą – palaimą (anandą). Būtent Avatara atjauta yra kiekvieno Jo veiksmo pagrindas.

6. Paukščiai, žvėrys ir medžiai neatmeta savo prigimties, jie išsaugo savo prigimtį. Tik žmogus subjauroja ją savo neapgalvotais bandymais pakilti virš prigimties. Todėl Avataras privalo ateiti kaip Žmogus tarp žmonių, kaip Draugas, Linkintis gero, Giminaitis, Vedantysis ir Gydytojas ir būti žmonių bendražygis. Jis atėjo, kad atstatytų sąžiningumą ir teisingumą (dharma) ir todėl žmogus, kuris laikosi dharmos, atneša Jam džiaugsmą ir pasitenkinimą.

7. Visi Sai veiksmai nesavanaudiški, šventi ir kuriantys gerovę. Sai niekada nekenkia. Jis įtvirtina tiesos kelią, moralumo [dorovės] kelią, šventą kelią į Dieviškąją realizaciją. Todėl Sai darbas bus eiti vis pirmyn ir pirmyn, iškovojant naujas pergales. Pilnas atsidavimą tiesai, absoliutų savęs pašventimą, universalumą ir stichinį meilės išreiškimą galima pamatyti tik pas Sai ir nieką kitą.

8. Jums reikia išmokti suprasti gerovinių minčių jėgą. Ji persiduoda nuo vieno žmogaus kitam. Mintimis palinkėjus žmogui blogio, galima padaryti jam žalą, tačiau patys kentėsite dešimtis kartų daugiau. Kažkas iš jūsų mėgaujasi kvailomis mintimis, kenkiančiomis ir atnešančiomis pražūtį. Tokios mintys jums patiems padarys dešimtis kartų [didesnes] kančias. Niekada nedaleiskite panašių minčių. Visada linkėkite visiems tik gerovės Mylėkite visus. Tame Aš galiu būti jums pavyzdžiu. Aš myliu visus žmones. Aš myliu netgi nuodėminguosius. Aš myliu tuos, kurie kritikuoja Mane. Aš myliu tuos, kurie juokiasi iš Manęs. Ir todėl Aš visada būnu Palaimoje, Aš be galo laimingas. Ir todėl Aš visada sakau: „Mano gyvenimas – tai Mano žinutė“. Aš visada kupinas pasiaukojimo, atsižadėjimo [nuo savęs] ir savęs atidavimo. Aš neturiu savanaudiškumo.

9. Dieviškoje Meilėje premoje nėra nei ženklo egoizmo arba ydos. Šis suvokimas neigia bet kokius, kokie tik būtų savanaudiškus siekius. Ką Sai bedarytų, ką Sai begalvotų, ką jis bekalbėtų, ką jis stebėtų – visa tai tik dėl jūsų, o ne dėl Sai. Mano vienintelis noras – jūsų palaima. Jūsų palaima – tai Mano palaima. Be jūsų palaimos Aš negaliu būti laimingas.

10. Jūs turite eiti Svamio-lyderio keliu, nes nuo ryto iki vakaro Svamis užimtas savo darbu, net patį nereikšmingiausią darbą jis atlieka Pats. Ir visi Jo darbai nukreipti į viso pasaulio gerovę. Būtent todėl Aš visada sakau: „Mano gyvenimas – tai Mano žinutė“. Dievas ir Dievo balsas – tai vienas ir tas pats. Todėl darykite tai, ką daro Svamis, kaip nusako Svamis, atlikite darbą, kuris Jį džiugina. Darbas, atliekamas be minties apie save, be siekio šlovei, be troškimo valdžiai, atneš jam didingiausią džiaugsmą.

2. Karmos dėsnis ir atsidavusi tarnystė

1. Priežasties ir pasekmės dėsnis egzistuoja, kiekvienas veiksmas neišvengiamai turi pasekmes – nepriklausomai nuo to, patinka jums tai ar ne, norite jūs to ar ne. Geri darbai duoda gerus rezultatus ir, atitinkamai, blogi darbai uždirba neigiamą karmą. Gimimas – tai karmos rezultatas, kuris buvo įdirbtas iki mirties momento prieš tai buvusiam gyvenime. Jeigu jūs paklausiate apie tai, kas vyksta su žmogumi po mirties, jūs galite nurodyti į save ir išreikšti: „Štai tai ir vyksta“ – mes gimstame vėl. Tai ne nevilties religija, tai vilties ir pasitikėjimo religija pabudinti aktyviam, naudingam ir geroviniam gyvenimui.
2. Paplitusi nuomonė, kad karma – tai likimas arba lemtis, fatališkumas arba neišvengiamumas, „pažymėtas kaktoje“, reikalaujantis atidirbimo. Išvengti to neįmanoma. Tačiau žmonės pamiršta apie tai, kad tai parašyta jų asmenine ranka, tai rašė ne kažkas kitas. Ir ranka, kuri tai parašė, viską gali ir ištrinti.
3. Neabejokite, kad jūsų padėtis šiame gyvenime nustatyta jūsų praėjusio gyvenimo poelgiais [veiksmais]. Kai mokyklos direktorius duoda charakteristiką, su kuria jūs einate dirbti į darbą, jis nurodo jūsų poelgį mokymosi metu. Ir šios charakteristikos kokybė priklauso nuo jūsų, jeigu jūs elgėtės gerai, jūs gausite gerą charakteristiką ir gerą darbą, jeigu blogai – pas jus bus bloga tiek charakteristika, tiek ir darbas. Juk būtent jūs rašote ir trinote „užrašyta ant kaktos“ jūsų likimą.
4. Dievas neapdovanoja ir nebaudžia. Kaip Amžinas Neturintis troškimų Stebėtojas Jis tik atspindi, pakartoja ir reaguoja, jūs patys kuriate savo likimą. Pas Dievą nėra asmeninių valios išreiškimų arba norų. Jis nepataria ir neatkalbinėja.
5. Dievas – Amžinas Stebėtojas. Jis kaip paštininkas, neturintis suvokimo apie laiško turinį, kurį Jis atneša adresatams. Laiškas gali turėti tiek žinias apie pergalę, tiek ir žinias apie pralaimėjimą. Jūs gausite tik tai, ką užsitarnavote. Jums grįžta gėris už gėrį, blogis už blogį. Prisiminkite tai, kaip savaiame suprantamą. Tai dėsnis, niekas jums nepadės ir niekas netaisys kliūčių.
6. Tvirtinimas, kad Dievas – visa ko pirminė priežastis yra teisinga tik tam tikrame lygyje. Juk jis neuždaro mūsų į geležinį likimo narvą, iš kurio jūs negalite ištrūkti. Jis uždėjo jums gebėjimą atskirti (viveką), atsižadėjimą (vairagiją) ir gerovinės nuostabos jausmą. Jūs turite naudotis tuo, kad pasiektumėte Dievą. Nors ir egzistuoja galimybių apribojimai, iš jūsų vis tik neatėmė jų pilnai. Karvė pririšta prie stulpo apribota virvės ilgiu, ji gali ganytis tik apribotoje erdvėje Kai karvė suvalgys visą žolę, šeimininkas galimai atriš mazgą ir pririš virvę taip, kad karvė galėtų pasiekti žolę, augančią toliau. „Ganykitės“ ramiai, kol leidžia virvė. Tačiau nenuėikite per daug toli nuo stulpo ir neįtempinėkite jos, tai gali sukelti jums skausmą.

7. Jums priklausančioje žemėje jūs galite auginti tai, kas būtina jums gyvenimui, o galite nieko nedaryti ir leisti žemei gulėti ir pūdyti ją. Jūs patys jūsų sėkmės arba nesėkmės priežastis. Įrankiai jūsų rankose – jūs galite pagerinti savo meistriškumą, galite sulaužyti pančius ir pabėgti, tačiau jeigu jūs priklausomi ir esate vergovėje, kas gali jus išgelbėti? Nebandykite kaltinti šio „užrašo“ ant galvos. Šį užrašą padarėte jūs patys.

8. Gali kilti abejonė: atidirbta jūsų bloga karma dėka jūsų gerų poelgių šiame gyvenime? Kaip gali būti ištrinta tai, kas jau įvyko? Baba duoda atsakymą visiems žmonėms, bet kokio amžiaus, rasių ir tautybių. Jis sako, kad sėklos, uždengtos per dideliu sluoksniu žemės, jos negali išdygti. Taip pat negalės išdygti blogų poelgių sėklos, jeigu jos auga kančių dirvoje, kurios pripildo jūsų gyvenimą ir uždengtos dideliu sluoksniu mylinčios tarnystės visiems tiems, kam reikalingas palaikymas, vyriškumas, meilė ir pagalba. Jis kalba, kad gyvenimas, pašvęstas geriems darbams, geba „perdengti“ daugybę blogų poelgių. Pastovus darbas mylinčioje tarnystėje perdengs praeities nuodėmių ir blogų poelgių sėklas, jie numirs ir nepavirs į naują kančių grandinę.

9. Baba sako, kad mylinti tarnystė vargstantiems – tai atsidavimo forma, labiausiai maloni Dieviškajam. Baba moko, kad jeigu mes iš tiesų mylim Dievą, tai Jis kyla prieš mus, kaip vidinė mūsų brolių ramybė. Meilės pripildyta tarnystė vargstantiems yra pati geriausia atsidavimo Dievui išraiška. Jis Pats – meilės liepsna ir kiekvieną akimirką Jo gyvenimas pašvęstas mylinčiai tarnystei žmonėms, kviečiantiems Jį kad ir kur jie bebūtų.

10. Jis sako mums: „Tas, kuris pasiaukojančiai atlieka meilės pripildytą tarnystę Mano kūriniam, tas mato Mane viskame ir kiekviename. Kas prisimena apie Mane kiekvieną akimirką, tas labiausiai artimas Man“. Apie Patį Save Baba sako: „Dieviškosios Energijos pilnatvė pasireiškė žmonijai Satja Sai atvaizde tam, kad prabudintų miegantį Dieviškumą kiekviename žmoguje. Aš niekada nepalikau jūsų. Aš atėjau padedinti jums, lydėti ir palaikyti jus. Aš, be abejonės, atliksiu Savo pareigą santykiyje į Mano vaikus, tačiau būsiu dėkingas kiekvienam Mano vaikui, kuris padės Man atlikti Mano misiją“. Atsidavusioje tarnystėje aplinkiniams mes gebame ne tik lenktis Dieviškajam, tačiau ir tiesiogiai jam tarnauti. Dievas bus dėkingas Savo atsidavusiajam už pagalbą atliekant Jo misiją.

11. Pagal tai, kaip mes tęsiame mokytis Dieviškųjų paskaitų iš Dieviškojo Babos, mes negalime neatkreipti dėmesio į tą milžinišką svarbą, į kurią Jis skiria – tarnystę kitiems. Tai tampa suprantama iš kito Babos pasakymo: „Kai atsidavęs su nuolankumu ir švara trokšta atiduoti savo meilę ir visą tarnystę tiems Mano kūriniam, kuriems reikalinga atsidavusi tarnystė ir pakylėta meilė, kai jis laiko visus žmones savo numylėtaisiais broliais ir sesėmis ir Mano vaikais, palaimintais pasireiškimais Mano Emanacijos, tuomet atliekant Savo misiją, kaip Satja Sai, Aš padedu, lydžiu ir palaikau jį. Aš visada esu kartu su tokiu atsidavusiuoju.

3. Dievo Malonė

1. Dievas – tai atjautos įsikūnijimas. Jis ieško gerumo ir nuolankumo daigų, kad išlietų ant jų Savo malonę.
2. Užsitarnaukite Dievo malonę padedindami silpniems ir vargšams, ligotiesiems ir vargstantiems, kenčiantiems ir prislėgtiems. Ugdykite savyje Dieviškas savybes: meilę, atjautą, kuklumą. Gerbkite viską, kas gyva, žemę ir visus kitus elementus. Taip jūs galėsite patirti Dievo malonę ir padaryti savo gyvenimą geroviniu ir naudingu. Tyras atsidavimas tarnyste priartins Dievo malonę gerokai greičiau, nei šimtai perklausytų paskaitų ar jų skaitymas kitiems.
3. Aš neskiriu ypatingos malonės tiems, kas prie Mano durų ir neatstumių to, kuris prie Mano vartų. Faktiškai Man neegzistuoja tokie geografiniai suvokimai, kaip „toli“ ir „arti“. Mano „toli“ ir „arti“ nėra matuojama myliomis ir kilometrais. Artumo Man neįmanoma įgauti fiziniu artumu. Jūs galite būti kartu su Manimi ir kartu su tuo būti toli nuo Manęs. Jūs galite būti toli, labai toli nuo Manęs, tačiau būti artimu ir brangiu Man. Kur jūs bebūtumėte, jeigu prisilaikote tikėjimo, teisingumo, taikos [ramybės] ir meilės, jūs kartu su Manimi ir Aš kartu su jumis. Ir būtent šiomis savybėmis matuojamas jūsų kelias pas Mane.
4. Užsitarnaukite malonę laikydamiesi tos disciplinos, kurią Aš jums nurodau. Atsisakykite nuo senų pasaulietiško uždarbio būdų ir išlaidų, kaupimo ir taupymo, nuo godumo, geismo, piktybiškumo ir puikybės. Perdarykite savo gyvenimą taip, kad Aš būčiau patenkintas jumis. Nešvaistikite laiko tušties plepalams, kalbėkite ramiai, kalbėkite maloniai, kalbėkite kaip įmanoma mažiau. Tarnaukite visiems, kaip broliams ir sesėms – lenkitės Sai, esančiame juose. Užsiiminėkite dvasine praktika, sadhana, žingsnis po žingsnio judėdami į išsilaisvinimą, kaip garbingos asmenybės. Klauskite Manęs apie dvasinės praktikos žingsnius, tačiau tik ne apie mažus, nereikšmingus ir susijusius su norimais dalykais. Greitai ateis laikas, kai čia susirinks visas pasaulis ir jums teks kovoti toli nuo Manęs, kad gautumėte Mano daršaną.
5. Neverta melstis Dievui prašant pas jį vienų ar kitų malonių. Dalykas tame, kad niekas negeba pažinti visų neįkainojamų ir didingų Dievo turtų, paslėptų Dieviškos malonės saugykloje. Niekas negali žinoti, ką Dievas nori duoti atsidavusiam. Panašioje situacijoje klausiant apie tuščius ir nereikšmingus dalykus, žmogus ne iki galo įvertina savo Dieviškumą.
6. Niekas negali žinoti, kokią iš Savo malonių, ką Būtent vertingo iš švento pasirinks Dievas, kad apdovanotų atsidavusį. Todėl žmogus neturi melsti pas Dievą smulkių ir tuščių norų išsipildymo. Dievo meilė yra aukščiau visų vertybių ir norų.
7. Daugybė žmonių skundžiasi tuo, kad jų problemos neturi pabaigos, o Dievas neišreiškia jiems atjautos. Jie pasielgs labai teisingai, jeigu perskaitys ir suvoks kitą Ramajanos epizodą.

8. Vibhišana susidraugavęs su Hanumanu kartą jo paklausė: „Hanumanai! Nors tu ir beždžionė, tu gauni Dievo malonę. O aš, taip pat, kaip ir tu pastoviai stebintis [kontempliuojantis] Ramą, taip ir pasilikau neturintis jo?“ Ir Hanumanas jam atsakė: „Vibhišana! Tu iš tiesų pastoviai giedi Ramos vardą. Tačiau kiek tu atidavei savęs tarnystei Ramai? Tiesiog kartodamas Ramos vardą tu negalėsi pasiekti Ramos malonės. Kai tavo brolis Ravana pavogė Sitadevi, ką tu dėl Jos padarei? Ar tu padarei ką nors, kad palengvintum Ramos kančias?“

9. Atsidavusiems būtina suvokti, kad paprastu kartojimu „Rama! Rama!“ neįmanoma pasiekti Dievo malonės. Ar iš tiesų jūs atliekate Ramos, Krišnos ir Babos mokymą? Ar toli jūs pasistūmėjote Bhagavad Gitos suvokime? Jeigu jūs neatliekate jų nurodymų, begalinis Dievo vardo kartojimas beprasmis. Tai – kaip gramofono plokštelės grojimas. Dievo vardas turi giliai prasismelkti į jūsų širdį.

10. Šiandieną kartu su Kali-jugos ypatumais žmonės galvoja, kad tik Dievo vardo kartojimo pakanka, kad būtų pasiektas žmogiško gyvenimo tikslas. Tačiau tai nėra taip. Ar gali eiti srovė, jeigu sujungti laidus tik prie neigiamo poliaus? Srovė eis tik tuomet, kai bus ir neigiamas ir teigiamas potencialas. Atsidavimas turi pasireikšti tarnyste Dievui.

11. Jeigu jūs kartojate Dievo vardą su meile, jeigu jūs atliekate visus Jo nurodymus ir suvokiate pasaulį, kaip Dieviškumo pasireiškimą – ant jūsų būtinai nusileis Dievo malonė. Būkite absoliučiai įsitikinę tuo. Nereikia švaistyti jėgų Dievo vardo kartojimui, remiantis į koncepciją apie tai, kad to pakankama. Būtina dalyvauti atliekant gerus poelgius. Nekreipkite dėmesio į kliūtis, su kuriomis jūs galite susidurti. Būtent šią pamoką išmoko Hanumanas įveikęs visas kliūtis Sitos paieškos metu. Hanumanas – tai aukščiausio atsidavimo ir kryptingos tarnystės Dieviškumui pavyzdys.

12. Pašvęskite bent jau penkias minutes per dieną Dievo vardo kartojimui ir keletą minučių tarnystei vargstantiems ir kenčiantiems. Įtraukite į savo kasdienes maldas ir maldas apie viso pasaulio gerovę. Negalvokite tik apie savo gerovę ir išsigelbėjimą. Siekite gyventi gyvenimą laisvą nuo piktavališkumo ir kenkimo. Laikykite tai savo dvasinės praktikos dalimi ir savo gyvenimo nuodėmių išpirkimu.

13. Būkite paprasti ir tyri. Rinkti ikonas ir idolus jūsų namų altoriui, kuris apkarstytas sunkiomis girliandomis ir rodyti savo atsidavimą demonstruojant brangius indus ritualams – tuščias pinigų švaistymas. Tai – apgaulė, kuri žemina Dieviškumą, priskaitanti Jam siekį reklamai, prisiminimui ir turtams. Aš prašau tik jūsų širdies švaros tam, kad išreikšti jums Savo malonę. Nekreipkite distancijos tarp Manęs ir jūsų, nedaleiskite formalumo santykiyje mokytojas-mokinys, guru-šišja. Neduokite pajauti didelio skirtumo tarp Dievo ir atsidavusiojo, tarp jūsų ir Manęs. Aš nesu guru arba Dievas. Aš – tai jūs, o jūs – tai Aš. Esmė tame. Neegzistuoja skirtumai. Taip tik atrodo ir atitinkamai – tai iliuzija. Jūs – bangos, Aš – vandenynas. Suvokite tai ir būkite laisvi, tapkite Dieviškais!

4. Dvasinė vienovė per tarnystę

1. Kiekvienas žmogus – tai Dievo pasireiškimas. Viskas, kas egzistuoja – yra Dievo Buvimo įrodymas. Pasaulyje nėra nieko, kas nebūtų Dievo pasireiškimu. Neabejokite tuo, kad visas kosmosas persismelkęs Dievu (Hari) ir viskas yra Jame. Nėra nei vieno atomo Visatoje, kuris nebūtų persmelktas Dieviškumo.
2. Mes bandome rasti Dievą, ieškome Jo visoje Visatoje, tačiau nebandome rasti Jo mumyse pačiuose, kur Jis yra kaip pati esmė ir kertinis mūsų būties akmuo. Kai jūs „atversite“ pačius save, pasibaigs visos jūsų dejonės ir jūs pasieksite aukščiausiąją laimę. Tai ir yra tikras savęs pažinimas.
3. Jūs pradėsite suvokti, kad jūs – Dieviškos ugnies kibirkštis. Tuomet jūs suvoksite, kad ir likę žmonės yra tokiomis kibirkštimis tos pačios ugnies. Kaip gali neapykanta, pyktis arba godumas išgyventi spindint šiam matymui?
4. Tarnystė gali išmokyti didesnio Vienovės suvokimo, nei bet kokia kita veikla.
5. Tarnystė gali išgelbėti jus nuo kančių, kankinančių jus kai kenčia kiti. Ji paaštrins jūsų matymą, išplės jūsų suvokimą ir pagilins atjautos pojūtį. Visos bangos jūroje kyla iš vienos ir tos pačios jūros. Bangos – tai jūra. Tarnystė padės mums įsitvirtinti šiame žinojime.
6. Jokia kita dvasinė praktika (sadhana) neprives jūsų prie nepertraukiamo visų gyvų būtybių vienovės stebėjimo. Jūs jaučiate svetimą skausmą, kaip savo, jūs dalinatės kitų sėkme, kaip savo asmenine. Tarnystės sadhanos esmė yra tame, kad matyti savyje kiekvieną žmogų ir matyti save kiekviename žmoguje. Tokiu būdu tarnystė susilpnina ego. Tai daro jus nuolankiais prieš kitų kančias ir ateidami kažkam į pagalbą, jūs negalvosite apie jo socialinę ir ekonominę padėtį. Net pati ydingiausia siela palaiapsniui atitirpsta dėka galimybių, kurias suteikia nesavanaudiška tarnystė, seva.
7. Jūs galėsite įsitikinti tarnystės aplinkiniams būtinybe ir sieksite to tuomet, kai nustosite tapatinti save su savo kūnu. Kai žmogus kenčia nuo raižymo skrandyje, iš jo akių teka ašaros. Kodėl? Nes visi organai, akys, skrandis ir taip toliau yra vieningas organizmas. Atitinkamai, kai kažkas kenčia, ašaros turi lieti iš jūsų akių ir jūs turite siekti palengvinti šias kančias. Tai įvyks tuomet, kai jūs suvoksite, kad ir jūs ir jie – vieno Dieviško kūno dalelytės. Atskirtinumo jausmas bheda-bhava kyla tuomet, kai jūs neigiate tiesą. Netgi supykęs ir griežiantis dantimis žmogus rūpinasi tuo, kad neprikąsti liežuviui, nes čia jo liežuvis. Atsitiktinai prikandęs liežuvį žmogus neišsimuša į jį savo dantų, nes dantys taip pat jo. Tokiu būdu sergantys, neturintys, neišmanantys ir pikti žmonės – tai dalis vieno kūno ir mes taip pat esame jo dalimis. Panaši minčių eiga pritaikoma viskame. Suvokti tai ir susilieti šioje vienovėje – gyvenimo tikslas kiekvienam, kas gimęs žmogaus kūne.

8. Geriausias būdas suteikti Man malonumą – tai matyti Mane kiekvienoje gyvoje būtybėje ir tarnauti kiekvienam taip, kaip jums norėtumėte tarnauti Man. Tai geriausia tarnystė Dievui, kuri be abejonės pasiekia Mane. Pas Dievą gali būti du arba du šimtai įžadų, tai Jo valioje. Tačiau tam, kad pasiekti išsigelbėjimą, atsidavęs turi duoti tik vieną įžadą – pilnai pašvęsti save tarnystei. Jeigu jūs iš tiesų tikite tuo, kad Dieviškumas yra kiekvienoje gyvoje būtybėje, siekis pilnam savęs atidavimui pasireikš pas jus automatiškai. Elkitės su žmogumi ne kaip su žmogumi, nara, o kaip su Dievu, Narajana. Taip jūs ne tik palengvinate žmogaus kančias, tačiau ir siūlote tarnystę Dievui šioje formoje, šiame kūne.

9. Viena iš pačių svarbiausių žmogaus pareigų – mėgautis dvasine palaima (Atmaananda). Dvasia, Atmanas – tai išorinio ir vidinio pasaulių pagrindas. Ką reiškia Atmano palaima? Žmogus galvoja, kad jis mėgaujasi, patiria kūno ir fizinį komfortą visame jo pilnume. Realybėje fizinė palaima labai ir labai nežymi. Mes rūpinamės ir apsvaigstame šiais mažais, tuščiais džiaugsmiais. Tačiau yra keletas palaimos rūšių, kurios pranoksta pasaulietiškas. Didingiausia iš jų – Dvasios, Atmano palaima. Vieną kartą patyrę šią dvasinę palaimą ar jūs galėsite prisiminti dar ką nors? Mes pamirštame visą kitą, panirę į Atmano palaimą ir susiliedami su juo. Pasaulyje nėra tokios vietos, kuri nebūtų pripildyta šia palaima. Viskas mūsų pasaulyje patiria šią palaimą nuo savo atsiradimo momento.

10. Žmogus įgauna sąmonės švarą per savo veiksmus ir poelgius, jis turi skatinti veiksmus, nukreiptus į šį tikslą. Kodėl būtina siekti išvalyti sąmonę? Įsivaizduokite sau šulinį su ant tiek purvinu ir nešvariu vandeniu, kad nėra jokios galimybės pamatyti jo dugną. Žmogiškoji širdis – kaip šis šulinys, Atmanas yra pačioje mūsų sąmonės gilumoje. Tačiau pažinti jį galima tik tuomet, kai sąmonė taps aiški [skaidri]. Jūsų įsivaizdavimas, išvados, jūsų vertinimai ir įsitikinimai, troškimai, jūsų emocijos ir egoistiniai siekiai aptemdo sąmonę tiek, kad ji tampa nepermatoma. Kaip jūs po to galite pažinti Atmaną, kuris yra visa ko pagrindas? Tik per tarnystę, atliekamą be noro įtikti kažkieno ego ir nukreiptą į kitų žmonių gerovę galima išvalyti sąmonę ir gauti Atmano apreiškimą [patyrimą].

11. Taigi, dėl ko jūs užsiiminėjate tarnyste? Jūs darote tai dėl savo asmeninės gerovės. Jūs įtraukti į tarnystę ir, atitinkamai, esate gebantys suvokti Atmaną savo viduje, jūs galite atmesti savo ego pagundas. Ir visa tai tam, kad pažinti patį save ir gauti atsakymą į klausimą, kuris pastoviai kankina jus: „Kas aš? Jūs tarnaujate ne kažkokiam žmogui, jūs tarnaujate sau. Jūs tarnaujate ne pasauliui, o savo asmeniniams interesams.

12. Jūs galite paklausti: „Kaip einant tarnystės keliu galima įveikti ego?“ Pripildžius meile savo tarnyste, jūs transformuosite darbą, pakylėsite jį iki tarnystės Dievui. Darbas pasiūlytas Dievui pašventinamas ir tampa garbinimu, pūdža. Tai išlaisvina ją nuo ego įtakos. Taigi, išlaisvina nuo tokių žemutinių norų, kaip sėkmės siekis ir pralaimėjimo baimė. Jūs galite pajauti kaip prie tobulumo artėja jūsų garbinimas jeigu atliekate darbą ant tiek gerai, kiek gebate. Priimančio garbinimą valioje dovanoti jums patį geriausią iš to, ką Jis laiko vertu jūsų nusilenkimui. Toks santykis į darbą išlaisvina nuo nereikalingo prisirišimo (niš-kama). Reguliarus šios dvasinės praktikos atlikimas padės jūsų sąmonei tapti gerokai švaresne ir aiškesne. Tai priartins jus prie švarios Sąmonės (čitašuddhi) būsenos.

Kaip gali žmogus neturintis nors šių pirminių žinių tikėtis pasiekti kažkokių dvasinių aukštumų? Beveik visi didingieji praeities išminčiai ankstyvus gyvenimo metus praleisdavo sadhanoje kuri ir aprūpindavo švarios Sąmonės būsenos pasiekimą. Kokia gi bebūtų sėkminga mūsų karjera, kokią gerovę jūs bepasiektumėte, kokį autoritetą pasiektumėte dėka savo intelekto, visi jūsų pasiekimai nieko nereikš, jeigu jūsų veiksmai neatitiks dieviškosios Švaros, kuri sudaro neatsiejamą Sąmonės dalį.

13. Tarnystė be savanaudiškų siekių – tai pirmas žingsnis kelyje į dvasinį žmogaus progresą, nes jis paruošia jus įveikti atskyrimą, kuris dirbtinai skatinamas istorija ir geografija ir suvokimą to, kad žmonija – vieninga ir neskaidoma. Išstudijavus šią tiesą, suvokite ją veikime. Tame ir yra nesavanaudiškos tarnystės Organizacijos paskirtis, Sevadal. Kaip galima laikyti žmogų dievišku (koks jis iš tiesų ir yra), nesuvokus šios vienovės ir neįvilkus visų savo veiksmų į šią vienovę atitinkančią formą. Žmogus gimęs tam, kad mėgautųsi savo palikimu, tai yra savo palaima, ateinančia kartu su Vieningojo suvokimu. Bet kokia veikla atliekama tik dėl asmeninės gerovės, šiuo atveju yra beprasmiška. Nes visuomenė būtina žmogaus išgyvenimui. Jūsų švari tarnystė dovanoja jums ir visuomenei kurioje jūs gyvenate, milžinišką gerovę. Tai taip pat atneša nematomą, tačiau neįkainojamą dovaną – Dieviškąją malonę.

14. Tarnystė – būtina devynių dalių atsidavimo proceso (bhakti) dalis. Jūs galite matyti, jausti ir suprasti kitus žmones, kurie panašūs į jus, galite užjausti juos, tokiu būdu pas jus atsiras daugiau pagrindo tarnauti jiems ir suteikti pagalbą. Jeigu jūs neįveikiate tokio siekio matydamis žmogaus skausmą ir ligas arba jo nukrypimą nuo tiesaus teisingumo kelio, kaip jūs galėsite išreikšti ryžtingumą, atsidavimą ir pasiaukojimą būtiną tarnystei nematomam, nepažintam ir paslaptinam Dievui? Jeigu jūs nemylite žmonių, jūsų širdyje nebus vietos meilei Dievui. Įtariant brolių-žmogų jūs negalite tuo pačiu metu lenktis Dievui. Jeigu jūs pabandykite padaryti tai, Dievas nepriims tokio dviveidiškumo. Dievas gyvena kiekvienoje širdyje, todėl tarnaukite kiekvienam žmogui ir ši tarnystė pasieks Dievą, esantį viduje kiekvieno žmogaus. Tai dovanoja jums Dievo malonę. Širdis, kuri pasilieka abejinga matant žmones, pagautus į neišmanymo, ligų ir netekties spąstus, verta vadinti demoniškais. Pavadinti jo širdį žvėrimi reiškia įžeisti žvėrį. Atsisakykite nuo egoizmo, jausmingumo ir godumo, pripildykite savo širdis tikėjimu Dvasios šlovei ir meile. Taip jūs galėsite tapti naudingais darbininkais tarnystės darbui (sevadalais).

15. Pirmas žingsnis studijuojant Atmano prigimtį (Atmavičara) reiškia praktikuoti tiesą, kuri jeigu atneša skausmą, tai atneša ją ir jums, ir visiems aplinkiniams ir jeigu dovanoja džiaugsmą, tai dovanoja ją tiek jums, tiek ir visiems likusiems. Atitinkamai, elkitės su kitais žmonėmis taip, kaip jūs norėtumėte, kad elgtųsi su jumis. Atsisakykite nuo bet kokio veiksmo, kurį jūs atlikdami suteiktumėte žalą aplinkiniams. Tokiu būdu tarp jūsų ir jus supančių žmonių įvyks tokie abipusiai santykiai, kai jūsų širdis virpės iš džiaugsmo, jeigu jus supantys žmonės laimingi ir vaitos iš skausmo, jeigu jie sielvartauja. Toks santykis nėra prisirišimas prie to, kas jums brangus arba prie savo giminaičių ir artimųjų tai yra iliuzijos požymis. Kada panašus santykis skirstant džiaugsmą ir liūdesį kažkam vyksta automatiškai, iš karto įnešamas universalus charakteris – tai didingo dvasinio pasistūmėjimo požymis. Banga žino, kad ji yra dalis vandenyno ir visos bangos – ne daugiau, nei laikini pasireiškimai to pačio vandenyno ir jų skonis atitinka viso vandenyno skonį bendrai.

16. Jus supantys žmonės – tai dalis jūsų pačių, neverta jaudintis dėl jų, jaudinkitės dėl savęs – to pakankama. Jeigu pas jus viskas tvarkoje, pas kitus žmones taip pat viskas bus gerai, nes jūs daugiau nelaikysite jų kažkuo atskiru nuo savęs. Siekis kritikuoti ir kaltinti kitus kyla iš egoizmo. Ieškokite trūkumų savyje. Trūkumai, kuriuos jūs matote kituose, yra ne kas kita, kaip jūsų asmeninių charakterio bruožų atspindys. Nekreipkite dėmesio į smulkius nemalonius, kreipkite jūsų protą ir jūsų mintis į Dievą, tuomet jūs būsite apsupti nuostabių žmonių, o jūsų talentai ir gebėjimai pradės vystytis.

17. Tapkite bite geriančia bet kokios gėlės nektarą ir duodančią medaus, o ne mašalu, kuris geria kraują ir mainais atneša ligas. Pradžiai gerbkite visus žmones, kaip Dievo vaikus, savo brolius ir seses. Vystykite savo gebėjimą mylėti ir visada siekite visų gyvų būtybių gerovės. Mylėkite ir taip pat būsite mylimi. Neapykanta niekada nebus jūsų dalia, jeigu platinsite meilę ir žiūrėsite į visus su meile. Tai vienintelė pamoka, kurios Aš visą laiką jus mokau. Tai taip pat yra Mano paslaptis. Jeigu jūs norite įgauti Mane, vystykite savyje meilę, atsisakykite nuo neapykantos, pavydo, pykčio, cinizmo ir meilės. Aš neprašau jūsų tapti mokiniu arba atsiskyrėliu, arba asketu, pasiekusiu meistriškumo Dievo vardo kartojime (džapoje) arba meditacijoje (dhjanoje). Aš viso tik tikrinu: ar prisipildė jūsų širdis meilės.

5. Proto kontrolė per tarnystę

1. Kiekviena žmogiška būtybė nori Taikos, ramybės, nusiramavimo (šanti). Tačiau ši ramybė egzistuoja ne kažkur toli. Ramybės ir religijos paieškos – tuščias laiko švaistymas. Tam, kuris tikisi įgauti ramybę religijoje, verta palikti šią idėją ir pradėti ramybės paiešką savo prote. Ramybė yra jūsų prote, o ne religijoje, kurią jūs išpažįstate. Pradėję paieškas išorėje, mes gausime tik chaosą. Mes turime vystyti nusiramavimą ir ramybę savo viduje. Šią Ramybę (šanti) būtina palaikyti šeimoje. Iš šeimos ji pradeda plisti visur aplinkui. Toliau – šalyje, o paskui – visoje tautoje. Jeigu asmenybė nebūna ramybėje, kaip gali būti Ramybėje Tauta? Deja, mūsų dienomis platinant Taiką visame pasaulyje mes atnešam skausmą ir chaosą šeimai, miestai ir šaliai. Mums verta būti Taikos pasiuntiniais, o ne demonais (jamadutais), platinančius neapykantą ir prievartą. Kiekvienas žmogus turi dėti visas įmanomas pastangas, kad palaikytų ramybę. Kokiu būdu mes galime įgauti šią ramybę? Ją galima pasiekti tik per tarnystę.

2. Žmogaus protas neištrauktas į tarnystę yra kaip velnio dirbtuvės. Žmogaus, esančio neveikime, negalima pavadinti gyvu. Ir kartu su tuo, šis žmogus nebūna sapne. Neturėdamas galimybės pastoviai miegoti, jis pradeda mąstyti apie kvailus dalykus. Jį lanko įkyrios mintys ir palaiptui jis išsina iš proto. Kai mes panirę į darbą, pas mus nelieka nei laiko, nei vietos panašioms nedėkingoms mintims. Būti ramybėje – reiškia būti būsenoje, kuri laisva nuo minčių. Iš šios būsenos išauga meilė. Kai mes norime užauginti medį, mes naudojames trąšomis ir vandeniu. Lygiai taip pat mes galime sustiprinti šią meilę, esančią neatskiriama mūsų prigimties dalimi per pašventinimus ir tarnystę. Tarnystė sustiprina meilės daigus.

3. Meilė – šventa. Meilė – tai laikas (begalybė). Ir norintis turėti šią meilę neieško nieko kito. Mūsų gyvenimas yra meilės išsikūnijimas. Tokia meilė, kuri sudaro mūsų gyvenimo pagrindą, mes mėgaujamės visiškai skirtingai. Tai ir yra tikroji meilė sau. Tokia meilė turi būti vystoma visuomenėje. Dalinkitės ja su kitais. Meilė vystosi per panašų santykį. Dėka šios meilės jūsų protas, pripildytas siauromis ir apribotomis mintimis, pradeda vystytis. Mes turime praplėsti mūsų suvokimo ribas į šį milžinišką pasaulį.

4. Pagrindinės priežastys kančių ir laimės, meilės ir neapykantos, o taip pat materialių norų – ydingas protas. „Tai mano, tai tavo“. Šie dualūs pojūčiai ir yra vienintelė norų ir proto ydingumo priežastis. Šio dualumo priežastis – egoizmas. Žmogus tapo ant tiek egoistiškas, kad nustojo rūpintis kitais arba kažkuo dar, be asmeninės gerovės. Pagrindinė šio dualaus meilės ir neapykantos pojūčio priežastis – egoizmas.

5. Tas, kuris pastoviai užimtas mintimis apie savo kūną, savo šeimą, savo gerovę ir komfortą – tikras egoistas. Vienintelis būdas išvalyti ant tiek sugadintą [aptemusią] širdį – tai tarnystė žmonijai. Verta suvokti, kad žmogiško gyvenimo paskirtis – tai nesavanaudiška tarnystė ir tarnystė savo tikrajai prigimčiai. Toks gyvenimas tarnystėje neatneša nei šlovės, nei žinomumo, nei pamalonina ego ir nepadedą pasiekti kažkokių asmeninių tikslų. Tarnystė, atliekama su savanaudiškais tikslais – tai iš viso ne tarnystė.

6. Tas, kuris gyvena pagal proto siekius, be abejonės pateks į bėdą. Neverta iš karto veikti, jeigu protas staiga kažką pasiūlys. Būtina išmokti atskirti ir suprasti ar tai veda į jūsų gerovę ar ne. Jums verta naudotis savo gebėjimu atskirti, viveka. Kokia nauda nuo jūsų proto, jeigu jūs neturite gebėjimo atskirti? Toks protas nenaudingas. Kokia nauda iš jūsų proto, jeigu jo negalima panaudoti žmonijos gerovei?

7. Džiaugsmas ir apmaudas, kuriuos sutinkate gyvenimo eigoje, viskas, kas jums patinka arba nepatinka šiame gyvenime, tai tik jūsų proto pasireiškimai. Iš tiesų šie dualumai (dvaita) – žmogaus apmaudo priežastis. Jeigu jūs norite išvalyti protą aptemdytą patirties purvu, sukauptą praėjusiuose gyvenimuose, jums verta rimtai užsiimti nesavanaudiškumu, nesavanaudiška tarnyste. Tik per pažinimą ir tarnystę žmogus gali pakeisti savo gyvulinę prigimtį.

8. Pakylėti jausmai ir depresija, džiaugsmas ir skausmas, malonumas ir liūdesys – visa tai proto pasireiškimai, o ne individualios sielos, dživos. Būtent protas reaguoja į išorinius objektus ir įvykius ir paskelbia juos pageidautiniais [norimais] arba nepageidautiniais, gerais arba blogais. Tai paaiškina, kodėl būtina pasiekti kontrolę virš proto kaprizų.

9. Tas, kuris valdo asmeninį protą, geba nukreipti savo gyvenimą į tiesos, ramybės ir viską apimančios meilės kelią. Jis gali tapti amrita-putrah (nemirtingumo sūnumi). „Tapti nemirtingu“ – nereiškia, kad kažkas sugebės išvengti mirties ir gyventi fiziniame kūne amžinai. Tai reiškia tik tai, kad jo vardas ir šlovė spindės žmonių atmintyje, jeigu jo asmenybė ir jo veiksmai geroviniai ir kilnūs. Jeigu jūsų veiksmai šventi, ateinančios kartos mėgdžios jus ir priims jūsų poelgius su dėkingumu. Tačiau jeigu jūsų poelgiai atneša žalą, tai netgi jūsų amžininkai neapkės ir prakeikins jus irigailės dėl to, kad jūs atsiradote šiame pasaulyje.

10. Leiskite Man pasakyti jums, kad pagrindinis visų veiklų tikslas, į kurias jūs įtraukti ir kuriuos darysite ateityje – tai jūsų proto valymas. Jūs galite pastebėti, kokie įvairūs rūbai, kurie praeina per jūsų rankas skalbimo metu – džinsai, striukės, rankšluosčiai ir sariai. Tačiau tikslas dėl kurio jūs skalbiate tik vienas – išvalymas. Todėl ar tai meditacija, kuri jūs įkvepia, diskusija, kurioje jūs dalyvaujate, bhadžanų giedojimas, kurias jūs organizuojate arba apranga, kurią jūs atiduodate vargšams, arba jūsų garbinimas, viso to tikslas – jūsų proto išvalymas nuo egoizmo, godumo, neapykantos, piktybiškumo, geismo ir pavydo dėmių. Vienintelė savybė, kurią jūs galėsite pasiekti viso to rezultate – viską apimanti bendra meilė. Tai atsidavusiojo Sai požymis, o taip pat visų atsidavusiųjų bet kokiais Dievo formai.

11. Žmogiškame gyvenime protas, pastoviai užimtas mintimis, turi svarbiausią reikšmę. Visos nelaimės kyla nuo nesupratimo, kaip veikia proto darbas. Protas pastoviai užimtas mąstymo veikla. Šią svarbiausią proto funkciją būtina teisingai suprasti. Protas – tai ne tik fizinis suvokimas. Tai ne kūnas, o tokios Dvasios, Atmano išraiškos savybė, kaip pažinimas. Štai kodėl protą vadina priežastimi, dėl kurios žmogus gali būti tiek sukaustytas, tiek ir išlaisvintas. Siekiantis Dievo protas tampa išsilaisvinimo įrankiu. Jeigu jūs nukreipiate protą į pasaulietiškas problemas, jis tik sukausto jus. Protas nukreiptas į Dievą priveda prie išlaisvinimo. Protas, nukreiptas į pasaulietiškas problemas priveda prie prisirišimų. Todėl proto nukreipimas į Dievą turi tapti pagrindiniu žmogaus tikslu.

12. Neįmanoma aprašyti proto jėgos. Minties greitis įveikia visą pasaulio greitį. Mintis greitesnė už šviesą ir garsą. Tačiau žmogus laiko save silpnu nežiūrint į tai, kad jo protas turi tokias neįtikėtinas galimybes. Tai vyksta dėl to, kad nėra ryšio tarp proto ir širdies. Širdis, be abejonės, yra gyvybiškai svarbus fizinis organas. Ji tiekia kraują į visas mūsų kūno dalis. Tuo tarpu protas – tai Dvasios jėgos (Atmašakti) pasireiškimas.

13. Protas yra tik noro modelis, įsitikinimų derinys, planų ir sprendimų audinys. Jis turi milžinišką potencialą, leidžiantį sukurti daugybę įvairių atvaizdų ir todėl jį dar vadina vaizduote. Vaizduotė slepia tiesą. Ji užtemdo aukštesnįjį protą, iškreipia suvokimą, išmuša einantį nuo tiesaus kelio. Norai gimdo mirazą ten, kur anksčiau viskas buvo skaidru. Norai sukuria grožį ten, kur iki to buvo tuščia, jie įvelka viską į norimo apdangalą. Kad apsisaugoti nuo norų pančių, kurie sukelia pyktį, neapykantą, godumą, pavydą, agresiją, melą ir taip toliau, žmogus turi išvalyti sąmonę malda arba gerais poelgiais, pasiaukojančia ir nesavanaudiška veikla. Tarnystė – geriausia dvasinė praktika, sadhana ydingų proto potraukių norams pašalinimui.

14. Protas greitai peršoka nuo vienos idėjos prie kitos, akimirksniu paglostęs vieną idėją, jis palieką ją dėl kitos. Jūs galite neatverti burnos, tačiau praktiškai neįmanoma „neatverti“ proto. Tokia jo prigimtis, jis pastoviai yra nesustojančiame judėjime, apipinantis ratu iš jūsų norų siūlų. Jam būdinga greitai veikti, persikelinėti šen, ten, per pojūčių jūrą, pereidinėti į išorinį pasaulį, sudarytą iš spalvos, garso, skonio, kvapo ir pojūčio. Tačiau žmogus gali nuraminti protą ir rasti jam deramą pritaikymą. Jeigu mes užimsime savo protą gerais ir teisingais darbais, ypač Viską apimančio, Absoliutaus, Amžino, tai yra Dievo stebėjimu, protas negalės išsiblaškyti nuo tikrojo kelio ir vesti žmogų į pražūtį, nes Dievas yra begalinės jėgos, begalinio džiaugsmo ir giliausios išminties Šaltinis.

15. Reakcijos, kylančios jutimo organuose gerokai stipresnės, nei patys pojūčiai – garsas, lytėjimas, skonis, žvilgsnis ir uoslė. Protas yra visų šių penkių pojūčių šeimininkas. Intelektas – proto šeimininkas, individuali siela – intelekto šeimininkas, o Dievas – individualios sielos šeimininkas. Kai jausmas būna susivienijime su protu, protas – susiderinęs su intelektu, o intelektas – su individualia siela, tuomet jūs suvokiate individualios sielos (dživos) ir Aukščiausios Dvasios (Paramatmos) vienovę.

6. Egoizmo pašalinimas

1. Žmogiško gyvenimo medžio vaisiai saldūs, tačiau jie susupti į kartų egoizmo ir abejingumo žievę ir turi nevalgomas norų, pykčio, puikybės ir kitų sėklas. Tam, kad patirti savo intelektą, žmogui būtina nuvalyti abejingumo žievę, atmesti ydų [nedorybių] ir piktybiškumo sėklas ir pasimėgauti saldžiu gyvenimo minkštimu.
2. Tarnystė – štai tinkamiausias instrumentas tam, kad atsikratyti nuo ydingo egoizmo pasireiškimo. Tarnystė būtinai atvers tam, kuris ją atlieka visos žmonijos vienovę. Tas, kuris pašvenčia tarnystei savo laiką, gebėjimus ir jėgas, niekada nesusidurs su pralaimėjimu, liūdesiu, kančiomis ir nusivylimu, nes pati iš savęs tarnystė – jau pakankamas apdovanojimas. Tokio žmogaus kalba visada bus graži ir maloni, gestai – kuklūs ir derami. Pas jį nebus priešų, jo neįveikia baimė ir nuovargis.
3. Žmogus turi atsikratyti nuo jausmo, kad jis yra darytojas. Atmanas, tai yra Dieviškoji Sąmonė, negali būti realizuota, kol dominuoja ego. Egoistas niekada negalės pažinti Atmano. Todėl, visų pirma sunaikinkite jūsų ego. Būtent egoizmas yra visų nemalonumų ir žmogaus problemų pagrindas.
4. Pagrindinis tarnystės kriterijus yra pasiaukojimas. Egoizmas turi tapti pirmu iš savybių, kurios bus paaukotos. Atsisakyti nuo kvailų [nederamų] pojūčių iš savo paties esmės yra pasiaukojimas ir šis pasiaukojimas grįžta žmogui sėkme. Suvokimas „auka“ visiškai nereiškia, kad žmogus turi paaukoti savo šeimą ir savo patogų namą palikęs juos dėl to, kad turėtų galimybę gyventi asketo gyvenimą miške.
5. Paimkite Hanumaną kaip tarnystės pavyzdį. Jis atsidavęs tarnavo Ramai, Teisingumo karaliui, nežiūrint į neįtikėtinus sunkumus ir kliūtis. Ir nors jis ir buvo stiprus, išsilavinęs ir kilnus, jame nebuvo netgi pėdsako puikybės. Kai rakšasai iš Lankos salos, kur jis taip drąsiai pasirodė, paklausė jo kas jis toks, Hanumanas kukliai pavadino save „Ramos tarnu“. Tai puikus pavyzdys to, kaip tarnystė gali pašalinti egoizmą. Neįmanoma tarnauti mus supantiems žmonėms vienu metu, kai jūsų ego siautėja. Pagalbos kitiems santykis ir atsidavusi tarnystė ugdo žmogiškumą ir padeda vystytis tam Dieviškumui, kuris pirmapradis yra įdėtas žmoguje.
6. Netgi nedidelė tarnystė geba dovanoti jums didingą gerovę. Iš pradžių tarnystę sunaikins jūsų egoizmą Puikybė daro draugus priešais ir netgi giminaičiai stengiasi laikytis dėl jo atsiskyre. Jis geba sunaikinti visus jūsų gerus ketinimus. Tarnystė išvystys jumyse kuklumą. Ši savybė leis jums laimingai bendradarbiauti su kitais.
7. Tarnystė – tai nusilenkimas [garbinimas]. Kiekviena tarnystės akcija kaip gėlė, padėta prie Dievo pėdų ir jeigu tarnystė pagadinta ego įtaka, ji tampa panaši į gėlę, kuri pripildyta nesuskaičiuojamu tuzinu vabzdžių! Kas gi sutersš Viešpaties pėdas tokiomis purvinomis dovanomis? Nepasiduokite egoizmui, jeigu jūs tarnaujate žmonėms.

7. Galimybė tarnauti – tai Dievo dovana

1. Pas jus nėra priežasčių puikuotis, jeigu jūs galite suteikti kitiems žmonėms pagalbą, nes visi šie gebėjimai, gerovė, jėga, drąsa ir socialinis statusas, kurį jūs turite, visa tai – Dievo dovanos nepriklausomai nuo to pripažįstate jūs tai ar ne. Jūs tik siūlote šią dovaną kitai jo dovanai, o būtent: vargšams, beraščiams, silpniems, ligotiems, esantiems liūdesyje, žmonėms su sudaužyta širdimi, visiems tiems, kuriems reikalinga jūsų pagalba.
2. Jis dovanojo jums šį nuostabų kūną, šią maloningai skambančią kalbą, šį nuostabų instrumentą, kurį vadina protu. Jis dovanojo jums intelektą, gebėjimą analizuoti ir sintezei, galimybę gauti ir atiduoti, prisiminti ir pamiršti. Priimkite su dėkingumu ir panaudokite šias savybes geriausiu būdu. Panaudokite tai, kad pamatytumėte Dievą visose būtybėse, rastumėte Jį visuose pakilimuose ir kritimuose, džiaugsmuose ir liūdesyje, abejonėse ir sprendimuose viso jūsų gyvenimo eigoje.
3. Mes visi – aktoriai žaidžiantys Jo pjesę pasaulio scenoje. Kiekvienas atomas pakrautas Jo energija, Jo galia, Jo šlove. Kiekviena gyva būtybė pripildyta Jo palaimos, Jo grožio, Jo teisingumo. Tačiau nereikia tvirtinti, kad tas gebėjimas arba ta jėga, kurią jūs naudojate, kad ji kyla iš jūsų. Tai – Dieviškojo palaiminimo ir jo atjautos rezultatas. Žmonės atsiskiria, bando pasiekti Dievą, tačiau vienatvę geriau panaudoti tam, kad išreikšti ir ištaisyti savo charakterio ir poelgio trūkumus. Tam, kad pagerinti savo charakterį ir poelgius, žmogus turi „prabusti“ ir pradėti tarnauti savo broliui – žmogui. Jis yra Inkarnacija, Dievo Įsikūnijimas, kuriam galima lenktis, pamilus jį visa širdimi. Aukščiausias džiaugsmas prasiskleidžia esant pilnam pasiaukojimui.
4. Kai jūs siūlote pieną alkanam vaikui arba antklodę drebančiam ant šaligatvio broliui, jūs viso tik perduodate Dievo dovaną kitai Dievo dovanai. Jūs patalpinate Dievo dovaną į Dieviškojo Principo saugyklą. Dievas atlieka tarnystę, tik Jis leidžia jums pareikšti apie tai, kad jūs tarnaujate! Be Jo valios nei vienas lapas negali pasijudinti nuo vėjo pūtimo. Pripildykite kiekvieną akimirką padėka Dovanojančiam ir Gaunančiajam dovanas.
5. Jūs žiūrite į dalinamą maistą, kaip į geraširdiškumą. Tačiau niekas iš jūsų neturi teisės dovanojant geraširdiškumą, kuris dovanotas mums Dievu, puikuotis tuo ar netgi tiesiog galvoti, kad tai jūs darote malonę. Dievas dovanoja lietų, Dievas stiprina jauną medį, Dievas padeda subręsti kviečiams, kaip jūs galite tai vadinti savo arba dovanoti tai kaip atliekant gerą poelgį. Tai, ką jūs darote nėra geraširdiškumas (dana), jūs tik perduodate Dievui savo padėką, jūs pašventinate grūdus, kuriuos jūs surinkote, pasiūlote paruošta iš jo maistą Dievams (Narajanai) žmogiškoje formoje. Vadinkite tai dieviškąja tarnyste, Narajana-seva! Taip bus teisingiau.

6. Kiekviena gyvenimo akimirka – tai brangi Dievo dovana, kurią jūs turite panaudoti su didžiausia nauda, pasiekiant aukščiausią gerovę. Būkite laimingi, nes pas jus yra galimybių elgtis taip, tarnaujant kitiems ir suteikiant jiems tai, kas būtinausia. Nepraraskite nei minutės tušties pokalbiams, paskaloms, bulvarinių romanų skaitymui, tuščių filmų peržiūrai arba susitikimui su lengvabūdiškais draugais. Neleiskite savo jausmams pavergti jūsų, jūs turite drąsiai atsispirti prieš jų visiškos laisvės reikalavimus. Mūsų sieloje žydi palaimos (anandos) pavasaris – tai ir yra jūsų realybė – tai kam naikinti savo sveikatą ir dvasinę ramybę einant paskui jausmus, išblaškiančius jus nuo Realybės (Dievo) ieškant laikinų ir pusėtinų malonumų?

8. Pasiukojanti tarnystė ir kita dvasinė praktika

1. Žmogų galima nagrinėti, kaip minčių ir idėjų lydinį [derinį]. Bet kokia pati nežymi mintis tampa neatskiriama gyvenimo dalimi. Jutimų ypatumai, kuriuos turi žmogus, nustato jo ateitį, todėl jis turi užauginti savo širdyje visus šventus suvokimus. Švarių ketinimų auginimas padeda sustiprinti pasiukojančios tarnystės dvasią mūsų širdyse. Pasiukojanti tarnystė, niškama karma sunaikina žmoguje gyvulinį pradą ir dovanoja jam Dieviškumą.

2. Tarnystė – gerokai sunkesnė priemonė dvasiniam augimui, nei tokie keliai, kaip meditacija, bhadžanų giedojimas arba joga. Tai susiję su tuo, kad mes užsiimame meditacija džapa arba joga dėl pačių savęs, o ne dėl bendros gerovės. Tarnystė turi tikslą įvaldyti savo norus ir perduoti aplinkiniams džiaugsmingą ir gerovinę energiją. Mums verta be jokio asmeninės naudos siekio padedinti kitiems žmonėms, įgauti laimę ir gerovę.

3. Pasiukojanti tarnystė – tai gerovinė meilės gėlė viskam, kas yra. Jos nederėtų daryti patenkinimui to, kas tarnauja arba to, kieno prašymu ši tarnystė atliekama. Žmogus turi laikyti pasiukojančią tarnystę tikslu, dėl kurio jam dovanotas gyvenimas. Šis jausmas turi persmelkti visą žmogų – kiekvieną jo nervą, kiekvieną kraujo molekulę, jį reikia jausti kiekviena kūno ląstele. Kokį darbą mes beatliktumėme, mums verta daryti jį, kaip paaukojimą Dievui tam, kad suteikti Jam džiaugsmą. Mes turime atlikti tarnystę dėl mūsų širdžių išvalymo.

4. Pats greičiausias ir paprasčiausias būdas suvokti visą prisirišimų absurdiškumą – tai tarnystės kelias. Liekite meilę nepriklausomai nuo to ji grįžta jums ar ne, atneša rezultatus arba neatneša. Tegul jūsų meilė pavirsta į tarnystę, gerovinę veiklą, nuostabius ramybės ir palaikymo žodžius, užuojautą ir atjautą. Aš netvirtinu kad nereikia panaudoti kitų kelių, tokių, kaip atsidavimas (bhakti) arba išmintis (džniana).

5. Nusilenkimas Dievui šventyklose vyksta šventu laiku ir kartu su garbinimu įvyksta instinktų ir siekių pakylėjimas ir valymas. Realybės paieškas galima panaudoti tam, kad išvaikyti abejonių rūką. Tačiau bet kokia veikla tarnystės kelyje gali realizuoti kiekvieno kelio tikslą, vedantį į Dievišką sąmonę, jeigu ši veikla pripildyta meile.

6. Visos rankos – tai Jo rankos. Visos kojos, akys ir veidai – tai Jo kojos, akys ir veidai. Jis dirba visomis rankomis. Jis vaikšto visomis kojomis. Jis mato visomis akimis ir kiekviena iš jų, maistui ir pokalbiui jis naudojami kiekviena burna. Viskas yra Jis. Kiekvienas žingsnis priklauso Jam Kiekvienas požiūris, kiekvienas žodis ir kiekvienas darbas – Jo. Tai ir yra ta pamoka, kurios mus moko tarnystė.

7. Be to, verta pripažinti vieną tiesą: Sai yra viskame ir visuose. Neapkęsdamas kažkokio žmogaus, jūs neapkenčiate Sai. Neapkędami Sai jūs neapkenčiate pačio savęs. Suteikdami skausmą kitam žmogui prisiminkite, kad tas žmogus, kuriam jūs suteikiate skausmą – tai jūs pats, tik kitame pavidale ir su kitu vardu. Pavydas suteikia žmonėms skausmą, kuriems jūs pavydite. Jeigu kažkam pasisekė, kodėl jūsų akys turi prisipildyti kraujo? Kam įniršti matant tai, kad kitas žmogus mėgaujasi kažkieno vaisiais? (ar tai būtų maistas, ar darbo rezultatai). Atsisakykite nuo ydingo pavydo: būkite laimingi, jeigu kažkas kitas laimingas. Tai suteiks Dievui didesnę malonumą, nei visos mantros, kurias jūs kartojate arba visos gėlės, kurias dedate prie Jo fotografijų ir atvaizdų arba visos valandos, kurias jūs kartojote Dievo vardą ir meditavote.

8. Pati iš savęs meilė – tai kelias nedualios sąmonės būsenos pasiekimui (advaita). Meilė reiškia tarnystę, o tarnystė – tai dvasinė praktika, sadhana, kuri yra ne kas kitas, kaip išsiplėtimas, o savęs išsiplėtimas veda į horizonto būties pasiekimą iki tol, kol viskas netaps Manimi.

9. Kiekvieną sadhanos akimirką tegul sklinda meilė! Tegul ji persmelkia savo nektaru visas jūsų kalbas, poelgius ir mintis. Išeikite iš meditacijos asmenybe, kuri dar labiau pripildyta meilės! Išeikite iš bhadžanų prisipilde meile dar labiau! Grįžkite į nagarasankirtana dar labiau įsitikinę tuo, kad viskas pripildyta tuo Dieviškumu, kuris yra visos mūsų veiklos pagrindas.

10. Atsidavusi tarnystė (seva) lygiavertė tokioms dvasinėms praktikoms, kaip Dievo vardo kartojimas, meditacija, šventų tekstų skaitymas ir piligrimystė. Nesąžininga siekti tik asmeninio išsilaisvinimo. Būtina pridėti pastangas ir kitų žmonių išlaisvinimui. Būtent tai ir yra tikroji tarnystė. Tačiau mes dar ne toje būsenoje pakilti į tokį aukštą lygį, kai galima būtų pasiekti tiek pakylėtą būseną. Jeigu mes gyvensime pakankamai ilgai, tai užsiiminėdami dėl savęs, neužsiiminėdami tarnyste visų gyvų būtybių gerove ar galėsime mes užsitarnauti Dievo malonę? Visų pirma mums būtina suvokti Dieviškumo buvimą kiekvienoje žmogiškoje būtybėje. Mes turime būti įsitikinę, kad visa Visata – tai Dievo atspindys. Mes turime suvokti šią Vienovę visoje jos įvairovėje. Tik po to mes gausime kažkokį įsivaizdavimą bent jau dėl mažos Dieviškumo dalios. Kol mes nesuprasime, kad Dieviškumas yra viskame, mes negalėsime netgi vadintis žmonėmis, o jau tuo labiau tapti Dieviškais.

11. Jūs nerasite šventesnio kelio, nei tarnystė. Neverta atsisakyti nuo tokio brangios galimybės. Jūs turite suvokti, kad tarnystė – vienintelis kelias jūsų gyvenimo pašventinimui, vienintelis takelis, vedantis į gyvenimo tikslo realizavimą. Nėra jokio tikslo kartoti Dievo vardą, atsitvėrus nuo viso pasaulio. Kokia prasmė piligrimystėje ir daugybės įvairių šventyklų lankyme? Jūs turite patirti Dieviškumą tarnystėje. Būtent tai ir yra tikrasis Visatos matymas.

9. Devyni dvasinės praktikos laiptai

1. Iš devynių aprašytų Bhakti Sūtrose (Raštuose apie atsidavimą Dievui) dvasinės sadhanos laiptų, vedančių į savirealizaciją, tarnystė arba dasjam, arčiausiai visų į galutinį gyvenimo tikslą – tai aštuntas laiptas. Tekstų studijavimas, turtų atsisakymas iš geraširdiškumo, Vardo kartojimas arba psalmių ir himnų giedojimas – visa tai gali tapti nuostabiu pratimu proto išvalymui ir padėti išvengti ėjimo blogio keliu, tačiau jie negali pakylėti žmogaus sąmonės be jo asmeninių pastangų. Vietoj to jie dažnai tarnauja ego augimui ir įdiegia puikybę ir siekį puikuotis. Jūs galite sėdėti bhadžanų salėje ir garsiai giedoti Dievo Vardą, o tuo metu jūsų protas jaudinsis dėl sandalų saugumo, kurie palikti už šventyklos durų. Panašios mintys griaua bhadžanų harmoniją ir daro iš jų beprasmį šou.

2. Tarnystės Sadhana visiškai ypatinga. Tarnystės metu jūs atiduodate visą energiją ir dėmesingumą atliekant tiesioginį darbą, nes šis darbas pašvęstas Dievui. Jūs pamirštate apie kūną ir ignoruojate jo reikalavimus. Jūs paliekate šone savo individualumą su jos prestižu ir privilegijomis. Jūs išraunate su šaknimis jūsų ego ir atmetate jį šalin. Jūs atsisakote nuo savo statuso, garbėtroškos, savo žinomumo, išvaizdos ir viso to, ką kiti galvoja apie tai. Šis procesas valo sąmonę (Čittą). Kokiu darbu jūs beužsiiminėtumėte, atsisakykite nuo savęs ir išdalinsite vargus ir rūpesčius, rezultatus ir dovanas su Dievu. Jūs neturite atnešti Dievo kažkur iš išorės. Jis pastoviai būna jūsų viduje. Ši tiesa turi tapti jūsų asmeniniu atsivėrimu, jūsų asmeniniu turtu, jūsų asmenine jėga. Būtent tame yra didingas savanorių tarnautojų sevadalų tikslas ir priežastis dėl kurios jie užima aukštą padėtį Satjos Sai Organizacijoje.

10. Meilė ir atsidavusi tarnystė

1. Kiekvienas žmogus turi norėti ir ieškoti tik meilės Dievui, mėgautis tik šiuo jausmu. Kai jūs įgausite meilę Dievui, jūs niekada daugiau nedarysite kvailų poelgių. Ar atsiras pas jus noras pajauti liūdesį po to, kai jūs paragavote nektaro? Atitinkamai, tik tas, kuris niekada nebuvo patyręs meilės Dievui, pradės ieškoti materialių malonumų. Tas, kuris suvokia Esmę – švarią, amžiną meilės prigimtį Dievui – niekada nesieks klaidingų ir trumpalaikių pasaulietišku malonumų. Žmogus turi suvokti, kad jis gimęs ne dėl pasaulietišku malonumų o tam, kad atneštų viską ant Dievo altoriaus, patirtų džiaugsmą nuo atsižadėjimo ir pasiaukojimo. Tai žmogiško gimimo paslaptis.

2. Atlikite tik tuos poelgius, kurie atneša jums gerovę. Neverta niekieno neapkęsti arba suteikti kažkam skausmą. Vystykite gerovinius charakterio bruožus, nes tik tuomet jumyse pražys žmogiškumas. Jeigu turėdami žmogišką formą jūs įtraukti į demoniškus poelgius, jūsų žmogiškoji prigimtis degraduoja.

3. Pasaulyje yra daugybė žmonių, turinčių turtus. Taip pat yra žmonės užimantys aukštas pareigas ir didelę valdžią. Tačiau ar gali jų protas būti ramybės būsenoje? Žinoma ne. Jie geba tik apsimesti ramiais. Tik žmonės atsisakę nuo norų gali įgauti ramybę savo širdyje. Panaši ramybė pati iš savęs yra žmogui apdovanojimas, jo didingiausias turtas ir aštrus kardas jo rankose. Jis kaip nektaro saldumas pripildantis širdį. Jeigu jūs norite mėgautis šia ramybe, jums būtina kontroliuoti savo norus, vystyti meilę Dievui ir daryti poelgius, susijusius su tarnyste. Visada žiūrėkite į save, kaip į tarnautoją, o ne kaip į valdovą. Būti tarnautoju – tikrasis gyvenimo džiaugsmas. Nėra džiaugsmo tame, kad būti valdovu. Sąžiningai kalbant, valdovo padėtis neduoda jokių privalumų. Tai – vergovė. Įsiliekitė į savanoriškų tarnautojų eiles, padėdinkite skurstantiems ir esantiems neviltyje, laikykite šią veiklą tarnyste Dievui. Panaši galimybė – grandiozinė. Įleiskite Dievą į savo širdį ir paruoškite save tarnystei.

4. Meilė – tai Dievas, Dievas – tai meilė. Ir ten, kur yra meilė, be jokių abejonių yra Dievas. Tegul jūsų meilės srautai tampa vis platesni ir platesni, stipresni ir stipresni. Paverskite jūsų meilę į tarnystę, transformuokite ją į garbinimą – tai ir yra aukščiausioji sadhana. Neegzistuoja gyvos būtybės, kuri neturi meilės kibirkštis ir netgi bepročiai patiria stiprią meilę į kažką arba kažkam. Jums verta suvokti, kad ši pasaulietiška meilė – Dieviškosios Meilės Pasireiškimo dalelė (Premasvarupos). Tai ir yra jūsų realybė – Dievas gyvenantis jūsų širdyje. Be šio šaltinio, pripildančio jūsų širdį, jūs niekada negebėsite mylėti. Išmokite atpažinti tai, pasitikėkite ja vis daugiau ir daugiau, vystykite jos galimybes, siekite pagirdyti ja visą pasaulį, pašalinkite iš jos visus ego pasireiškimus, neprašykite pas tuos, su kuo dalinatės savo meile, nieko mainais. Kasdieniauose reikaluose ir rūpesčiuose nesukurkite atskyrime, nepradėkite barnių. Pastebėkite gerus dalykus aplinkiniuose, o blogų ieškokite savyje. Gerbkite aplinkinius, kaip Dievą esantį juose, gerbkite save, nes Dievas yra ir jūsų širdyje. Išvalykite savo širdį, kad Jis galėtų padaryti jį Savo būstu. Tik su meilės pagalba galima sėkmingai atlikti planus, susijusius su tarnyste ir dvasiniu pakilimu. Meilė gimdo simpatiją, meilė nurodo kelią, kuriuo bus įveikta neapykanta.

5. Savanoriai (sevadalai), verti pagarbos dirbti Prašanti Nilajame, turi būti pavyzdžiu visiems likusiems savanoriams visame pasaulyje. Nes ši tarnystė kyla iš tikrojo gyvenimo reikšmės ir tikslo suvokimo. Jeigu žmogus žino apie tai, kiekvienas jo žingsnis bus teisingas ir prives jį prie teisingumo. O jeigu žmogaus širdyje yra teisingumas, jo charakteryje bus grožis. Jeigu yra grožis charakteryje, tai jo namuose bus harmonija. Jeigu namuose yra harmonija, bus tvarka tautos gyvenime. Ir jeigu tautos gyvenime bus tvarka, tai bus taika visame pasaulyje. Teisingumas yra jūsų patyrimų horizontų išsiplėtime. Ir tai, be abejonės padaugins jūsų džiaugsmą.

6. Visi siekia imti, tačiau mažai kas išreiškia tikrąjį norą atidavinėti. To priežastis – eilės nebuvimas, kuris geba įveikti ribas kastų, tikėjimo, odos spalvos ir visų tų kliūčių, kurias žmonės sukelia tarp savęs. Pripildykite savo širdį meile, išdalinkite ją visiems. Meilė didėja su kiekviena meilės dovana. Širdis liejanti ją niekada nenuskurs. Dievas, kaip meilė yra kiekviename iš mūsų ir jūs prisitarsite prie jo tik pasidalinę savo meile su artimuoju.

7. Išsiplėtimas – tai meilė, tai gyvenimas. Susitraukimas – tai mirtis, tai neapykanta. Melskite dėl visų gerovės, siekite, kad būtų visų žmonių gerovė, o ne atskiro žmogaus, partijos ar tautos. Valdžios troškimas sekantis kažką perauga į maniją, atnešdamas sumaištį ir didingas negandas. Tapkite tarnautojais, o ne valdovais. Kaip gali būti laimingas žmogus, kuris žemina kitą dėl asmeninio komforto rūpesčio – štai to Aš niekaip negaliu suprasti. Pasistenkite kitiems nesuteikti skausmo.

8. Meilė aukščiau už visus gerus poelgius. Švari meilė gimdo visas kitas geras savybes. Meilė užima pagrindinę vietą kiekviename sadhanos formoje. Meilė – aukščiausias žmogiškumo požymis. Meilė – tai Dievas. Gyvenkite meilėje. Pradėkite dieną su meile. Pripildykite dieną meile. Atlikite dieną su meile. Jums verta įtraukti save į tarnystę, vengiant bet kokių garbėtroškos ir egoizmo (ahamkaros) požymių. Mūsų degradacija – tai Dievo pamiršimo rezultatas. Tik tuomet, kai mes prisimename apie Dievą, mūsų gyvenimas prisipildo laime ir ramybe.

9. Tą dieną, kai jūs nuspręsite pritaikyti Mano patarimus sekti Mano nurodymais, kartoti Mano žinią veikiant tarnystėje ir užsiiminėti sadhana, taps jums Mano gimimo diena. Lapkričio 23 diena, kurią jūs dabar garbinate, kaip Mano gimimo dieną, ji niekuo nesiskiria nuo bet kokios kitos dienos, jeigu jūs švenčiate ją su įpročiu, ritualinėje formoje. Gerbkite žmogų ir ši pagarba pasieks Mane. Atsisakydami nuo žmogaus, jūs atsisakote nuo Manęs. Dėl kokios priežasties verta garbinti Dievą ir žeminti žmogų, Jo neatsiejamą dalį? Meilė Dievui pasireiškia meilėje žmogui. Ji turi rasti savo išraišką tarnystėje.

10. Tik per meilę – meilę, įgautą dalinantis su kitais kaip sadhana, gali ateiti ramybę, atnešanti gilią vidinę ramybę, kaip atskirai paimtos asmens, taip ir visos tautos. Mano Gyvenimas – tai Mano Žinia, o Mano Žinia – tai Meilė. Tame paaiškinimas to, kodėl jūs čia susirenkate tūkstančiais.

11. Lubos norams

1. Žmogus negeba pripažinti to fakto, kad nuo gyvūno jį skiria tik gebėjimas atskirti (viveka). Jis pamiršo savo pirmąją žmogiškąją prigimtį. Mūsų šiuolaikinis žmogus atrodo, kaip žmogus pagal savo fizinį atvaizdą, tačiau jam trūksta žmogiškųjų savybių. Dažnai juos valdo tik materialūs siekiai, pinigai, valdžia, autoritetas, fiziniai patogumai ir malonumai. Žmogus dabar linkęs manyti, kad turtai – vienintelis kelias į išsigelbėjimą ir laimę. Tačiau pinigai ir turtai – tai pagrindinės griovimo [naikinimosi] priežastys. Pinigai nesirūpina mumis, jie neapsaugo mūsų.
2. Pinigai, be abejonės, yra būtini. Tačiau žmogus turi mokėti gyventi pilnavertį gyvenimą tiek su pakankamu, tiek ir su apribotu pinigų kiekiu. Šiandieną tarnystės aktai arba kiti labdaringi žmogaus poelgiai dažniausiai yra parodomieji ir pripildyti puikybės ir egoizmo. Kuo ilgiau jūs būsite sukaustyti tokių savybių, kaip egoizmas, tuo toliau negalėsite suvokti Atmano, Dvasios prigimties. O be Atmano suvokimo, jūmyse negalės pražysti žmogiškumas. Jeigu jūmyse nėra žmogiškumo, jūsų negalima vadinti žmogumi. Jus galima tik laikyti žmogumi tik tuomet, kai jūsų siela pradės žydėti ir realizuotis, o ne tik dėl jūsų fizinio atvaizdo.
3. Tai ką gi reiškia „lubos norams“? Žmogų apgaudinėja jo begaliniai norai. Jis gyvena sugalvotame pasaulyje. Jis pamiršta apie Aukščiausią Sąmonę (Paratattvą). Štai kodėl taip svarbu laikyti savo norus kontroliuojamus, nustačius jiems ribą – lubas. Mes iššvaistome didžiulius pinigus, per daug didelius. Vietoj to, kad be jokio saiko švaistytume juos asmeniniams malonumams, mums vertėtų panaudoti juos vargstančiųjų ir skurstančiųjų kančių palengvinimui. Tai ir yra esminė „Lubų norų“ esmė. Tačiau jūs klystate, jeigu galvojate, kad išdalinę pinigus jūs padarėte viską, kas būtina. Kokia prasmė užsiiminėti išmaldos dalinimu, kai jūsų asmeniniai norai toliau auga? Sumažinkite savo norus, nes materialūs norai – nerimo ir nelaimės gyvenime priežastis. Norai jums – tai kalėjimas. Žmogus gali tapti laisvas tik apribojęs savo norus. Jūs turite norėti tik to, kas gyvenimiškai būtina. Kokių būdu galima sumažinti norus?
4. Pirma – maistas. Valgykite tik tai, kas jums būkite. Nebūkite godūs. Neimkite daugiau, nei galite suvalgyti. Ir neišmeskite likučių, nes beprasmis maisto švaistymas – tai didinga nuodėmė. Maisto likučiu galima pasotinti kitą skrandį. Nemėtykite maisto, nes maistas – tai Dievas, gyvenimas – tai Dievas, o žmogus buvo gimęs iš maisto. Maistas – pagrindinis gyvenimo, kūno proto ir žmogaus charakterio šaltinis. Didelė dalis maisto, kurią vartoja kūnas, išsiskiria iš jo kaip atliekos. Mažesnė, vos atskiriama dalis, ją įsisavina organizmas ir pereina į kraują. Ir jau visiškai maža praktiškai nepastebima maisto dalis maitina protą. Atitinkamai, protas atspindi valgomą maistą. Gyvulinių ir demoniškų mūsų proto polinkių priežastis yra blogame maiste, kurį mes vartojame. Vietoj gerumo, atjautos, meilės ir kantrybės pradės pasireikšti kvailos savybės, neapykanta ir prisirišimai. Atitinkamai, mūsų maistas turi būti labai švarus, labai šviežias, pašventintas ir gerovinis. Toks maistas iš tiesų pasotina žmogų.

5. Reikšminga vandens dalis, kurią mes vartojame, išvedama iš organizmo šlapimo pavidalu. Mažesnė vartojamo vandens dalis tampa gyvybine jėga (prana). Tokiu būdu maisto ir vandens prigimtis, kuriuos mes vartojame, nustato mūsų charakterį. Tik kontroliuojant maisto ir vandens kokybę mes galime pasiekti Dieviškumą. Štai kodėl mes vadiname maistą Dievu. Atitinkamai, maisto švaistymas reiškia „švaistyti“ Dievą. Nešvaistykite maisto beprasmiškai. Valgykite tik tai, kas jums būtina, įsitikinkite tuo kad maistas, kurį jūs valgote, yra gerovinis, satvinis. Visą atliekamą maistą atiduokite tiems, kam jis reikalingas.

6. Antra – pinigai. Indusai žiūri į turtus ir gerovę, kaip į deivę Lakšmi. Nepiktnaudžiaukite pinigais. Taip besielgdami, jūs tampate kvailų savybių, kvailų minčių ir kvailų įpročių vergu. Išmintingai panaudokite savo pinigus, atlikite gerus poelgius su jų pagalba. Nesišvaistykite pinigais, nes tuščias pinigų švaistymas – tai blogis. Tai prives jus prie neteisingo kelio.

7. Trečia – laikas. Laikas – tai svarbiausias ir būtiniausias faktorius. Neverta švaistyti laiko veltui. Reikia panaudoti jį su maksimalia nauda. Laikas turi būti šventas, nes viskas šiame pasaulyje paklūsta laiko eigai. Netgi šventi raštai kalba apie tai, kad Dievą galima charakterizuoti kaip Laiką ir kaip Už laiko. Dievas neapribotas laiku. Jis aukščiau laiko. Jis Pats – laikas, Jis apriboja laiką. Viskas priklauso nuo laiko. Jis – Dievo įsikūnijimas.

8. Pagrindinė žmogaus gimimo ir mirties priežastis – laikas. Laikas – pagrindinis mūsų vystymosi faktorius. Veltui švaistant laiką mes prarandame mūsų gyvenimus. Atitinkamai, laikas – yra neatskiriama dalis mūsų gyvenimo. Netrumpinkite laiko reikšmės praleisdami jį tuščiuose pokalbiuose arba diskusijose. Tiesa esanti posakyje „Nešvaistyk laiko veltui“ yra tame, kad laikas, kuris iššvaistytas kvailoms mintims ir poelgiams, yra iššvaistytas. Vietoj to, kad žudyti laiką, panaudokite jį su maksimalia nauda.

9. Ketvirta – energija. Mūsų energijos – fizinės, mentalinės ir dvasinės – niekada neverta švaistyti veltui. Jūs galite paklausti Manęs: „Kaip mes švaistome savo energiją?“ - Aš atsakysiu: matyti kvailus [dalykus], klausyti kvailų [dalykų], piktžodžiauti, atsiduodant piktoms mintims ir darant blogį. Saugokite energiją šiose penkiose srityse, pripildykite savo gyvenimą didesniu reikšmingumu.

10. Nematyti blogio – matyti gėrį. Neklausyti blogio – klausyti gėrio. Nekalbėti blogio – kalbėti gėrį. Negalvoti apie blogį – galvoti apie gėrį. Nedaryti blogio – daryti gėrį. Tai kelias pas Dievą.

11. Kelias į Dieviškumą yra tame, kad nematyti, negirdėti, nekalbėti, negalvoti ir nedaryti nieko durno. Jeigu mes neiname šiuo keliu, mes prarandame mūsų energiją. Iššvaistę energiją mes prarandame atmintį, intelektą, gebėjimą atskirti ir teisingumo jausmą.

12. Šiuolaikinis žmogus negeba aiškiai atskirti tarp gero ir blogo. Kaip jis galės pradėti eiti teisingu poelgių keliu? Jūs galite nustebti tuo, kokių būdu mes prarandame laiką. Pavyzdžiui, kai jūs įsijungiate radiją, kad paklaustumėte kažkokios tam tikros programos, jūs galite pridėti ir mažinti garsą, tai neturės reikšmės, nes kol radijas pasiliks įjungtas, jis vartos elektros energiją. Mūsų protas yra kaip radijas. Jūs vartojate energiją nepriklausote nuo to, kalbate jūs su kitais žmonėmis ar galvojate apie save.

13. Jūsų protas pastoviai dirba. Dėl to, kad jis pastoviai „įjungtas“, jūs vartojate didelį energijos kiekį. Ar ne geriau naudoti savo laiką gerovinėms mintims vietoj to, kad švaistyti šią jėgą ir galią mentaliniam nieko neveikimui. Programa „Lubos norams“ siūloma tam, kad žmogus išmoktų nešvaistyti veltui nieko iš tokių svarbių kategorijų, kaip maistas, pinigai, laikas arba energija.

12. Tarnystė kasdieniame gyvenime

1. Pasiteisinimai, kad pas jus nėra laiko tarnystei, nes jūs esate užimti savo pareigomis – tai kvailystė ir visiškos silpnybės išreiškimas. Valyti gatves kaimuose – nėra vienintelė jums derama tarnystė. Atlikti savo pareigą arba darbą teisingu būdu – tai taip pat tarnystė. Kažkam tarnystė gali būti savo pareigų atlikimas taip, kad atliekamas darbas atitiktų uždarbį. Jeigu žmogus stengiasi atlikti savo darbą darydamas tai, dėl ko jis buvo pakviestas visos dienos metu, tai ir bus tarnystė. Be to, šiandieną jūs vargu ar rasite kažką pradedant nuo darbininko ir užbaigiant vadovu darbininku, kieno darbas atitiktų jos atlygį. Tie, kurie dirba, visada prašo daugiau pinigų, tačiau niekada neklausia ar jie dirbo pakankamai tam, kad pateisintų [atitiktų] pinigus, kuriuos jie gauna. Šis piktavališkumas. Kieno šie pinigai? Tai tautos pinigai. Jeigu jūs elgiatės taip nesąžiningai santykiyje į žmones – tai nuodėmė.

2. Jeigu mokytojas savanoriškai moko savo mokinius – tai tarnystė. Verslininkui nereikia šluoti gatvių. Jeigu jis vykdo savo verslą vadovaudamasis moraliniais principais – tai tarnystė. Jeigu jis neeksplotuoja žmonių dėl pelno, jeigu jis sąžiningas su darbininkais – tai tarnystė. Jeigu žmogus nesavanaudis, jis automatiškai tampa tarnautoju. Kiekvienas turi nukreipti savo gyvenimą į savo aukščiausios prigimties patenkinimą. Žmogui verta žiūrėti į savo gyvenimą lyg iš šalies, kad nustatyti ar jis atves jį prie pasitenkinimo. Jūs galite pradžiuginti Sai atlikdami savo pareigas ir tarnaudami visuomenei nepriklausomai nuo to kada ir kur jums teks ši galimybė. Tarnystės suvokimas neapribotas tarnyste atskiroms asmenybėms. Tarnystė visuomenei ne mažiau svarbi. Bet koks poelgis nukreiptas į šalies gerovę taip pat yra tarnystė. Žmogus turi jausti tarnystėje Dieviškumą. Tarnystei nereikia kažkieno palaikymo, apsaugos ar patarimo. Kada jūs bepajaustumėte būtinybę tarnauti – tarnaukite. Neegzistuoja skirtumas tarp veiksmų tarnystėje. Tarnystės prigimtis nemateriali, neturi reikšmės kam jūs tarnaujate turtingiems ar skurdžiams. Jūs turite būti pasiruošę padėti bet kokiai žmogui, bet kokioje vietoje esant bet kokioms aplinkybėms.

13. Savybės, kurios reikalingos pasiaukojančiai tarnystei

1. **Švari širdis.** Nagrinėjant savybes, kurios būtinos tarnystei, jūs turite žinoti, kad švari širdis neaptemdyta garbėtroška, godumu, pavydu, neapykanta arba varžymosi dvasia būtina lygiai taip pat, kaip tikėjimas Dievu, kuris yra gyvybingumo, gerovės ir teisingumo šaltinis. Tarnystė – tai nusilenkimas, kurį jūs siūlote Dievui esančiam kiekvieno žmogaus širdyje. Neklauskite pas kitą žmogų kokią padėtį jis užima, kokiai kastai priklauso arba kokį tikėjimą išpažįsta. Pabandykite pamatyti kituose žmonėse jūsų numylėtą Dievo formą. Iš tiesų jie nėra „kiti“. Jie – Dievo atspindžiai, lygiai taip pat, kaip ir jūs. Jūs padedate ne „kitam žmogui“, jūs garbinatė Mane jame. Prieš jus šioje formoje Aš, o todėl ar čia yra vieta jūsų pasislėpusiam ego?

Pareiga – tai Dievas, darbas – tai nusilenkimas [garbinimas]. Netgi pats nereikšmingiausias darbas – tai gėlė padėta prie Dievo pėdų. Tapkite tikraisiais piligrimais atėjusiais pas Mane su širdimi, perpildyta meilės turtų.

Kaip pasiruošimą tarnystei jūs turite pasiekti širdies švarą, jūs turite patikrinti savo motyvus ir galimybes, ketinimus ir savybes ir nuspręsti sau, ką jūs norite gauti tarnystėje.

2. **Meilė.** Pirma, kas būtina – tai pasiaukojimo dvasia. Ją galima išvystyti tik per meilę. Žmogus pripildytas meilės yra pasiruošęs bet kokiai aukai. Žmogus neturintis meilės negeba pasiaukoti. Dievas gyvena ne kažkokioje vienoje konkrečioje vietoje. Jūs patys ir esate Dievas. Atsikratydami nuo klaidingo savęs tapatinimo su kūnu jūs suvokiate savo Dieviškumą.

Prisiminkite, kad kiekvienas atliekamas veiksmas meilėje ir tarnystėje priartina jus prie Dievu, su kiekvienu neapykantos ir godumo pasireiškimu jūs nutolstate nuo Jo vis toliau ir toliau. Tarnystės idealas turi įkvėpti tuos, kurie turi autoritetą, turtus, apdovanoti gebėjimais, intelektu ir sveikata, pas ką yra laisvas laikas. Tarnaukite visuomenei ir visuomenė bus dėkinga jums. Eksploatuokite ego ir jis sunaikins jus. Atmeskite savo tingumą, padarykite nuolankiu savo užsispyrusį ego, išsiskirkite su valdžios ir turtų troškimu ir jūs įgausite savybes, kurios būtinos pasiaukojančiai tarnystei.

Meilė suminkština pačią ydingiausią širdį. Neįmanoma pradėti eiti dvasinės praktikos sadhanos keliu be meilės – laisvos, nesavanaudiškos ir pilnos. Be to Dievo Vardo giedojimas tampa beprasmiu kvėpavimo švaistymu, gerovinis bendravimas arba bendravimas su šventais (satsang) – beprasmis laiko praradimas, o meditacija – saviapgaulė. Tik kai protas pripildytas meilės, bhadžanų, satsangas ir meditacija gali dovanoti ramybę, džiaugsmą ir išmintį. Lietaus lašas nukritęs jūroje, įgauna vardą, formą ir jūros prigimtį. Lygiai taip pat ir asmenybė susiliejęsi su žmonija, jaučia vienovę su kitomis asmenybėmis, ji įgauna vardą, formą ir Dieviškumo prigimtį. Kur jūs beatliktumėte tarnystę, kam jūs besiūlytumėte ją, patikėkite į tai, kad ji pasieks Dievą, esantį šiame žmoguje.

Jūsų atliekama tarnystė turi apdovanoti jus ne tik tuo, kad atneštų jums pasitenkinimą, ji turi apdovanoti ir tuos, kam jūs tarnaujate, palengvindami jų dalią. Jeigu tie, kuriems jūs tarnaujate nejaučia palengvėjimo ir netampa laimingi nuo jūsų tarnystės, tai kokia nauda nuo jūsų džiaugsmo ir džiūgavimo dėl tos pagalbos, kurią jums buvo leista pasiūlyti. Jūs turite pasirinkti savo tikslu džiaugsmą to, kas priima jūsų tarnystę. Dievas pasveria tą meilę, kuri skatina jus užsiimti tarnyste ir tą atjautą, kuri reikalinga skausmo palengvinimui.

3. Pergalė prieš ego. Pradėdami bet kokią tarnystę jūs turite iš šaknų išrauti mažiausius egoistiškus motyvus, atsikratyti nuo pojūčio „mano“ ir „tavo“ ir pilnai sudeginti puikybę, kurią gimdo pojūčiai, kad jūsų siūloma tarnystė nukreipta į gerokai skurdesnius arba mažiau sėkmingus, nei jūs.

Tarnystės metu nepataikaukite savo ego, atsiduodami apmąstymams apie savo gebėjimus. Būkite kuklūs ir laikykite, kad Dievas dovanuoja jums nuostabią galimybę atlikti tarnystę. Ką jūs bedarytumėte dėl kitų, jūs turite jausti, kad tarnaujate patys sau. Tiesa tokia, kad bet kokia tarnystė kurią jūs atliekate dėl kitų, jūs atliekate dėl paties savęs.

Niekada nepasiduokite egoistinėms mintims ir nedarykite savanaudiškų poelgių prisidengę tarnyste. Šiandieną tarnauti tapo madinga. Neleiskite puikybei ir norui girtis [puikuotis] užvaldyti jus. Dabar pasaulis pripildytas materialistiniais siekiais, kurie iš tiesų rodomi atvirai. Panaši demonstracija – šiuolaikinio pasaulio pokyčių priežastis. Griaunančios [naikinančios] puikybės ir garbėtroškos pasekmės daro pasiaukojančią ir nesavanaudišką tarnystę gyvybiškai svarbia žmonijos progresui.

Todėl organizacijos Sai nariai turi būti paprasti, nesavanaudiški ir neegoistiški. Jie turi saugoti ir auginti savo širdyje Dieviškąją meilę, pasiaukojimo dvasią, kantrybę ir atjautą. Tokios savybės tų narių ir vadovų, kurie iš tiesų orientuoti į tarnystę.

4. Pasiaukojimas. Žmogiškas gyvenimas paskirtas nesavanaudiškai tarnystei, laisvai nuo bet kokios minties apie atpildą. Tarnystė atliekama tokioje dvasioje pripildo šviesa tamsią žmogiškos būties gelmę. Pasiaukojimas atveria širdį, išvalo siekius ir dovanuoja begalinę palaimą, anandą.

5. Nesavanaudiškumas ir gerumas artimui yra neatsiejama tikrosios tarnystės dalis. Tiesus „karališkas kelias“ vedantis į taiką ir ramybę – tai tarnystė kuri atliekama su meilės ir geranoriškumo jausmu.

Jeigu mes leisime godumui, pavydumui ir kitiems negeriems jausmams užvaldyti mus, mes būsimė ne toje būsenoje, kad atliktume kažkokią gerovinę tarnystę. Tik tuščią indą galima pripildyti gerumu ir gerove. Todėl visų pirma, išvalykite save nuo visų kvailų jautimų [pojūčių, savybių] ir pripildykite meile ir nesavanaudiškumu.

6. Širdis pripildyta meilės – tai šventa širdis. Kokią tarnystę mes beatliktume, ji turi būti nesavanaudiška ir tik po to mes galėsime pasiekti aukščiausią gyvenimo lygį. Jūsų tarnystė gali būti nedidelė, tačiau einanti iš visos širdies ji gali atnešti didingus rezultatus.

7. **Nesiekite savireklamos.** Negalvokite apie jus laukiančią šlovę ir pagyrimus – galvokite tik apie gerovę, kurią atneš žmonėms jūsų tarnystė. Nesistenkite reklamuoti savęs – siekite tik to, kad ant žmonių veidų kuriems jūs padedate, šviestų džiaugsmas. Tarnystė priartina jus iki pat Manęs. Gėlė, kuri supanašėja su jūsų širdimi, pradeda maloniai kvėpėti dėka tos tarnystės, kurią jūs atliekate, todėl Man lengviau priimti ją. Meilė – šio aromato būtis. Tarnystėje neturi būti nieko parodomojo. Atverkite savo širdį ir sustiprinkite joje meilę.

Tarnaukite ne dėl apdovanojimo, dėmesio pritraukimo arba padėkos, ne dėl to, kad patirti puikybę nuo savo turtų gebėjimų, padėties arba autoriteto. Vienintelis skatinamasis motyvas tarnystei – tai meilė. Jūs galite prirašyti jūsų sėkmę tik Dievo malonei, kuri meile pabudina jus veiksmams. O nesėkmės atveju laikykite nesėkmę savo neatitikimo, nesąžiningumo arba savo abejingumo pasekme. Sekite savo poelgių ketinimus, valydami juos nuo pačių nežymiausių ego apnašų. Nekaltinkite tiek priimančių tarnystę, taip ir bendradarbiaujančių su jumis – nekaltinkite Dievo.

Neafišuokite savo labdaros, ji turi būti natūrali, be viešumo ir savireklamos. Tai gerokai vertingiau, nei demonstruoti jūsų tarnystę su antraščių ir fotografijų pagalba. Panašūs veiksmai sumažina vertingumą to, ką jūs atliekate iš atjautos.

8. **Santykiai.** Jūsų tarnystė bus vertinama ir iš dvasingumo požiūrio taško, persmelkiančio jūsų tarnystę. Todėl, kokį darbą jums tektų beatlikti, atlikite ją su uolumu, suvokimu ir pagarba. Tarnystėje nėra tokių suvokimų, kaip „aukštas“ arba „žemas“, nes Sai yra viskame. Sai gauna jūsų tarnystę nepriklausomai nuo to kam jūs ją siūlote. Nepulkite į neviltį, laikydami, kad darbas, kuris jums pavestas, tolina jus nuo Manęs. Žinokite, kad Aš visada kartu su tuo, kas kviečia Mane ir mato Mane viskame egzistuojančiame.

Toks požiūrio taškas absoliučiai būtinas. Tarnystės objektas kaip toks gali būti nereikšmingas. Pas jus gali nelikti šanso dalyvauti kažkokiam gigantiškame tarnystės projekte nešančiam gerovę milijonams, jūs galite tiesiog pamaitinti arba sušildyti alkaną arba pervesti aklą per atgijusią gatvę. Tai taip pat bus toks nusilenkimas [garbinimas].

Savanoris (several) neturi būti kaip ypač įsivardinęs, taip ir per daug inertiškas. Jam būtina prisilaikyti aukso vidurio. Kai Rama paprašė Hanumano nukeliauti į pietus ir aprašė visus kelio pavojus, Hanumanas nepuolė į neviltį. Kai Rama davė jam žiedą, kurį Hanumanas turėjo nunešti Sitai, jis neapstulbo suvokęs tai, kad buvo išrinktas reikšmingam tikslui ir gavo laimingą šansą. Jis tik pakluso. Jam buvo pakankama Valdovo nurodymo: „Eik“. Hanumanas rodo savo idealaus savanorio pavyzdį: atsidavusio, drąsaus kuklaus, išmintingo, visada pasiruošusio veikti.

9. **Gailestingumas.** Per auką jūs ateinate prie suvokimo to, kad jūsų tikroji prigimtis – gailestingumas. Gailestingumo suvokimas yra ne tame, kad jūs davėte kažkokią pinigų sumą kažkokiam žmogui ar organizacijai. Tikrasis yra tame, kad atsisakyti nuo visų savo kvailų ketinimų. Savo ruožtu gailestingumas išvalys jus, o dėka švaros pas jus atsiras vienovės jausmas, kurį turint galima pasiekti Dieviškumą.

10. **Pinigai.** Tam, kad atlikti tarnystę svarbu ne pinigai ir materialios vertybės, o mylinti širdis. Mes turime pripildyti meile mūsų širdis. Gamtoje sąmonė niekada nešvaistoma veltui. Viskas vystosi kartu su ego, sąmonė pagimdo kvailus poelgius. Susijungusi su Dvasia, Atmanu, sąmonė kuria gerovinius poelgius.

11. **Intelektas ir asmenybė.** Intelektas – tai ypatinga atskiriamaji sąmoningų būtybių dalis, todėl būtina pridėti visas pastangas tam, kad ji išsiplėstų, kad ji taptų tinkamu instrumentu išstudijuoti vidinį ir išorinį pasaulį. Asmenybė turi vystytis kartu su intelektu, pagal jį, nes tik šiuo atveju intelektas gali būti panaudotas tarnystei visuomenei. Pasiruošimas atsisakyti nuo pasitenkinimų dėl kito žmogaus naštos palengvėjimo – pati pirma gerovinė charakterio savybė. „Mokša“ reiškia išsilaisvinimas, atsižadėjimas (vairagija) taip pat turi savyje atsikratymą arba išsilaisvinimą. Jų šventa prasmė yra vienoda.

12. **Skrupulingi vertinimai.** Neteiskite aplinkinių nusprendami ar jie užsitarnavo jūsų pagalbą ar ne. Pilnai įmanoma išsiaiškinti ar jiems reikalinga pagalba ar ne. Nesiaiškinkite kaip jie elgiasi santykiuose su kitais žmonėmis, jie be abejonės pasikeis veikiami meilės. Tarnystė tokia pati šventa jums, kaip priesaika, sadhana, dvasinis kelias. Tai kaip kvėpavimas. Ir pasibaigs jis tik su jūsų paskutiniu iškvėpimu.

Gerbkite Dvasią, Atmaną visuose žmonėse, nes tai – Dievas, kuris gyvena kiekviename žmoguje. Kodėl jūs turite kreipti dėmesį į žmogaus klaidas ir ydas? Jūsų pareiga yra tame, kad tarnauti, o ne ieškoti prie ko prisikabinti. Tarnaukite iš visos širdies, tarnaukite su švaria, niekuo neaptemusia meile. Po Mano nematomu stebėjimu ir vadovavimu jūs turite tarnauti žmonėms, lengvindami jų skausmą ir kančias.

13. **Tiesa, Teisingumas, Taika ir Meilė.** Be šių savybių jūsų sukauptos žinios – tik beprasmiškie pasiekimai. Geraširdiškumas ir tarnystė atliekama be šių savybių praranda bet kokią prasmę. Be jų tos autoriteto aukštumos, į kurias buvo pakylėtas žmogus, tampa bausmės priemone. Be jų nei vienas geras darbas, nei vienas naudingas pasiekimas negali atnešti vaisių.

14. **Kliūtys.** Jūsų kelyje gali pasitaikyti daugybė kliūčių, tuo metu kai jūs darysite savo darbą, kaip tarnystę (sevakarmą). Tačiau tokia to pasaulio prigimtis, kuriame jūs gyvenate ir atliekate savo poelgius. Šiam pasauliui būdingas dualumas: geras ir blogas, džiaugsmas ir liūdesys, progresas ir regresas, šviesa ir tamsa. Nekreipkite į tai jokio dėmesio, darykite tai ką jus šaukia pareiga, kaip galima geriau, su malda Dievui.

Nekreipkite nei mažiausio dėmesio į kitų nuomones apie jūsų tarnystę. Ko gėdytis, kuo abejoti, ko bijoti, jeigu jūs darote gerus poelgius. Tegul atjauta ir aukojimas tampa dviem jūsų akimis, tegul nesavanaudiškumas tampa jūsų kvėpavimu, o meilė – jūsų liežuviu. Tegul jūsų ausys bus pripildytos tik pasaulietišku garsu. Dievas neklaus kur ir kada jūs atlikote tarnystę. Jis paklaus kas atvedė jus prie jo atlikimo? Kas paskatino jus? Jūs galite pasverti savo tarnystę ir girtis jį kiekiu, tačiau Dievas ieško kokybės: širdies tyrumo, proto švaros ir motyvacijos šventumo.

Neabejokite būtinume ugdyti savyje atjautą, kuklumą ir vidinę discipliną. Atsisakykite nuo puikybės, kylančios iš jūsų padėties visuomenėje, turto, išsilavinimo arba socialinio reikšmingumo. „Aš galiu aš, svarbus vadovas, turtingas pardavėjas, didingas mokslininkas, žmogus, gerbiamas ir garbinamas visuomenėje, nusileisti iki tokio panašaus broliško lygio su šiuo vargstančiu [skurstančiu] žmogumi?“ Neuždavinėkite tiek kvailų klausimų. Kiekviena iš tų savybių, kuriomis jūs taip didžiuojatės išnyks su jūsų mirtimi arba netgi anksčiau. Tačiau palaima (ananda) kurią jūs duodate ir meilė, kuria jūs dalinatės, visiems laikams pasiliks su jumis.

Tie, kurie nesivadovauja sielos balsu gali tyčiotis iš jūsų, įsivaizduoti jūsų veiksmus klaidingoje šviesoje arba netgi kurti kliūtis jūsų kelyje. Tačiau neverta prarasti vyriškumo ir nusileisti iki atstūmimo ir neapykantos šiems žmonėms. Nepasiduokite pykčiui. Stebėkite Dieviškumą, kuris amžinai yra kiekviename žmoguje – tai atneš jums ramybę ir dvasios jėgą.

14. Tarnystė žmogui – tai tarnystė Dievui

1. Šiandieną svarbu pabrėžti, kad kūnas žmogui duotas gerų ir teisingų poelgių atlikimui. Kiekvienas žmogus turi atlikti savo pareigas Ignoruoti savo pareigas – tai didelė nuodėmė. Kai kiekvienas atlieka savo pareigas, tauta klesti. Atlikite savo pareigas nekreipdami dėmesio į tai, ką kiti kalba arba daro.
2. Įsitraukite į tarnystę. Laikykite tarnystę visuomenei tarnyste Dievui. Tai pats paprasčiausias būdas Dievo meilės įgavimui. Geriausias kelias tam, kad pamilti Dievą – mylėti visus ir tarnauti visiems. Tokiu būdu visas jūsų gyvenimas bus pašventintas.
3. Galima papildyti savo gyvenimą prasme per tarnystę. Dabar tautos yra kritime nes žmonės nemoka tarnauti kitiems, laikyti savo rankose valdymo vadžių. Tik per tarnystę galima nustatyti ar vertas vienas ar kitas žmogus lyderio padėties.
4. Neverta puikuotis ta padėtimi visuomenėje, kurią jūs užimate. Jėga įgauta turtų arba visuomenės padėties pagalba – tai jūsų priklausomybė. Tik teisingumas ir švara geba dovanoti tikrąją jėgą. Ir kad vystyti šias savybes būtina užimti save pasiaukojančia tarnyste. Tarnystės dvasia pašalins egoizmą ir savanaudiškumą. Tarnystės procese pasikeis ne tik jūsų gyvenimas, taip pat išloš ir visa tauta, stebėdami atsidavusios tarnystės žmonėms pavyzdį.
5. Tarnystė žmogui – yra tarnystė Dievui. Puruša Suktoje ir Rig-Vedoje Dievas aprašomas kaip turintis tūkstantį galvų, tūkstantį akių, tūkstantį kojų. Tai reiškia, kad visos galvos – Jo galvos, visos akys – Jo akys, visos kojos – Jo kojos. Iš čia seka, kad tarnystė žmonijai – tai Vedų nurodymas.
6. Pakeiskite savo gyvenimą su tarnystės pagalba. Atlikdami tarnystę nepalikite nei mažiausio šanso puikybei arba savanaudiškiems siekiams. Įtvirtinkite savo širdyje suvokimą to, kad tarnystę, kurią jūs darote dėl kažko, yra tarnystė Dievui. Tik šiuo atveju tarnystė žmogui tampa tarnyste Dievui (Madhavai).
7. Viskas, kuo žmogus apdovanotas, turi būti pašvęsta tarnauti žmonijai, visoms gyvoms būtybėms. Tame į yra gimusio žmogaus tikslas. Visi žmonės – giminaičiai, visi jie vienodi, kūnai jų panašūs, sukurti iš vienos ir tos pačios medžiagos, juose visuose vienas ir tas pats Dieviškumas. Tarnystė žmogui padeda pražysti jūsų Dieviškumui, jis pripildys jūsų širdį džiaugsmu ir suteiks jums pasitikėjimą, kad jūs pragyventumėte gyvenimą ne veltui. Tarnystė žmogui yra tarnystė Dievui, nes Jis yra kiekviename žmoguje ir kiekvienoje gyvoje būtybėje, kiekviename akmenyje ir kiekviename medyje. Sudėkite savo talentus prie Dievo pėdų, tegul kiekvienas jūsų poelgis, kaip gėlė bus pripildytas meilės ir pasiaukojimo aromatu. Jeigu pas jus yra talentas atlikti dramatiškas roles, panaudokite jį Dievo šlovei ir dėl žmogaus pakylėjimo.

8. Jeigu jūs netarnaujate žmogui esančiam prieš jus, gyvam ir priimančiam jūsų tarnystę su džiaugsmu ir dėkingumu šypsena – jūsų pažįstamui arba giminaičiui – su tais pačiais jausmais, siekiais ir užsidegimu, su kuriais jūs tarnaujate sau, tai kaip jūs galėsite tarnauti Dievui, kuris yra taip aukščiau ir ne jumyse, taip skiriasi ir taip nutolęs nuo jūsų kuris tiek galingas ir paslaptingas? Išmokite tarnauti Dievui tarnaudami žmogui, kurio širdyje yra Dievas. Įtikinkite save tuo, kad tarnaudami žmogui, jūs lenkiatės Dievui. Jeigu jūs nuvejate žmogų atėjusį į jūsų namus tam, kad pasislėpti nuo lietaus atgal į gatvę, jūs tiesiog ne žmogus. Jeigu jūs nesiekiate visomis savo jėgomis palengvinti skausmo, kuris suteikia žmogui kančias, nors tai padaryti yra jūsų valdžioje, jūs nevertas vadintis žmogumi. Tapkite bent jau žmogumi, net jeigu jūs ir nesvajojate apie Dieviškumo pasiekimą! Tačiau žmogų kankina norai, jis tikisi aprūpinti sau geresnę ateitį ir pamiršti apie praeitį. Maža norų sėkla greitai sudygs ir tampa dideliu medžiu, todėl verta sudeginti šias sėklas asketizmo ugnyje, tapaso, kad jis neduotų rezultatų.

9. Kiekvienas jūsų poelgis turi būti atliekamas su mintimi apie tai, kad tai paaukojimas Dievui. Viskas, ką jūs darote, vertinama, kaip tarnystė Dievui. Su šiuo jausmu mes turime ištraukti į darbą ir pažinti nematomą Dievą per tarnystę. Aukščiausia tarnystės paskirtis yra, kai jūs suvokiate save per pačius save. Kai tik žmogus suvokia, kas jis, jis tampa viskuo.

10. Tarnaukite Dievui tarnaudami Dieviškumui. Dievas tokią tarnystę vertina labiausiai. Pati svarbiausia tarnystės paskirtis – egoizmo pašalinimas. Pastebėkite visko vienovę. Pažiūrėkite, kokios vienodos bangos, kurios ritasi vienos jūros paviršiuje. Vystykite šį giminytės jausmą, meilę ir simpatiją. Tarnaukite kitiems žmonėms nelaikydami jų „kitais“, lenkitės [tarnaukite] jiems taip pat, kaip jūs lenkiatės Dievui.

Vienas – vienintelis tarnystės aktas, kuris pasiūlytas Dievui, kurį jūs pažinote kitame žmoguje yra lygus daugybei jūsų iššvaistytų metų Dievo pasiekimui.

11. Kai gimęs žmogumi Dievas ateina tarnystei žmonėms, kaip Jis turi džiaugtis radęs žmogų, kuris paėmė ant savęs tokią pačią rolę ir tarnauja broliui-žmogui su tuo, kad išlaisvintų jį nuo ligų, skurdo ir abejonių!

12. Jūs trokštate tarnauti Man, tai leiskite pasakyti jums, kad tarnystė tiems, kurie tarnauja Man, suteikia Man tokį patį malonumą, kaip jeigu jis tiesiogiai tarnautų Man. Tarnystė kiekvienam žmogui – tai tarnystė Man, nes Aš esu viskame. Palengvinimas ir džiaugsmas, kuriais jūs apdovanojate sergančius ir nelaimingus, pasiekia Mane, nes Aš – gyvenantis kiekvienoje širdyje ir Aš – Vienintelis, kurį jie pašaukia. Dievui nereikalinga jūsų tarnystė, nejaugi jūs galvojate, kad Jis gali kentėti nuo skausmo kojose ar raizymų skrandyje? Pasistenkite tarnauti Dieviškumui, tapkite tarnais Dievo tarnų. Tarnystė žmogui yra vienintelis būdas, kuriuo galima tarnauti Dievui.

15. Žmogus gimęs tarnauti visuomenei

1. Jūsų tarnystė būtina tik dėl vieno vienintelio tikslo – nužudyti ego ant atjautos kryžiaus. Galimybė tarnauti kažkam atsirado jūsų gyvenime kaip Dievo dovana. Tarnaukite patirdami padėkos jausmą, nes būtent Dievas priima jūsų tarnystę. Paruoškite save tarnystei aplinkiniams, o likusį laisvą laiką užsiimkite Dievo vardo kartojimu ir šlovinimu arba meditacija, pripildykite save Dievu, kad netaptumėte abejingi ir žiaurūs.
2. Užimkite tuo savo protą, nes paklysdamas gudriose šio pasaulio įmantrybėse, protas bus užkrėstas blogiu. Saugokite trapią atjautos liepsną nuo cinizmo ir skūpumo protrūkių. Tarnystė aplinkiniams – štai ta pareiga, kurią jūs turite atlikti santykiyje į visuomenę, kuri apdovanojo jus kultūra, kuri maitina jus, kvėpavimu, palaikančiu jūsų gyvenimą, šiluma kurios jūs siekiate ir saugumu, kurio jūs ieškote. Žmogus gimsta bejėgis ir patenka į visuomenės glėbį. Visuomenė jam duoda vardą, formą, asmenybę, individualumą, tikėjimo ginklą ir pastato sceną žaidimams ir pramogoms. Žmogus, kaip gyvūnas žino apie savo neišvengiamą mirtį ir siekia ištrūkti iš jos nagų. Tik žmogus turi keliančią nuostabą, troškimą išgerti nemirtingumo eliksyro. Tokia jo ypatinga misija – Esmės paieškos, nešančios išsilaisvinimą.
3. Suvokite giluminę tarnystės reikšmę. Tai prives prie to, kad jūs tapsite idealiu lyderiu, kurių šiandieną taip reikia pasauliui. Atiduodami save kitiems, jūs prisipildote, o siekdami užgrobti – ištuštėjate. Nesielkite taip, kad žmonės būtų priversti saugotis jūsų, būkite atviri, be pavydo akyse, be užteršto proto, be melagingo liežuvio ir naikinančių rankų. Jūsų akys iš karto išduos jus: todėl žiūrėkite į viską nepatirdami kaltės dėl geismo ir kivirčių, kalbėkite su visais ir apie visus su meile, išaugusios iš džiaugsmo gėlės. Nenuskurs duodančiojo ranka. Niekada neimkite to, kas jums nepriklauso. Elkitės su vargstančiais, ligoniais, senais, bejėgiais, vaikais su didinga pagarba ir dėmesingumu.
4. Gyvenkite paprastą gyvenimą, nevystykite siekio „aukštam“ gyvenimui, beskoniams ir iššaukiantiems rūbams ir manieroms Kreipkitės su pagarbiu dėmesingumu į tuos, kam būtina jūsų tarnystė. Jeigu jūs vaikščiosite su rimta išvaizda, kalbėsite grubiu balsu, atstuminėsite nuo savęs žmones pasigyrimais ir įžadais, aplinkiniai žmonės vengs jūsų. Sekite kiekvieną savo gestą, kiekvieną poelgio niuansą, vadovaudamiesi šiuo kriterijumi – ar tai palaimins Dievas?
5. Visą savo gyvenimą jūs leidžiate visuomenėje kartu su kitais žmonėmis. Pas jus nėra nepriklausomybės netgi nuo pačių savęs. Neįmanoma gyventi vienatvėje pačiam sau be kažkokio ryšio su sociumu, su giminaičiais ir kitais žmonėmis. Kaip negalima gyventi pilnoje izoliacijoje, mūsų gyvenimai neišvengiamai prisipildo ryšio su mus supančiais žmonėmis. Šiame kontekste savanoriai, sedavalai, suvokiantys savo pareigą prieš visuomenę, kuriai jie išpareigoję savo egzistavimu, turi prisiminti, kad gyvenimas dovanotas žmogui ne dėl jo komforto patenkinimo arba jo gerovės didinimo, o visos visuomenės gerovei.

6. Visi mūsų džiaugsmas ir liūdesiai yra priklausomi nuo visuomenės. Jeigu visuomenė nelaiminga, asmenybė joje niekada negalės būti laiminga. Todėl jūs turite nenuilstančiai siekti visuomenės gerovės ir klestėjimo.

7. Žmogaus didingumas yra jo galimybė su aukštesniojo proto pastangomis sunaikinti blogį, esantį pačioje žmogaus gelmėje. Kas liečia kitus gyvūnus, tai kaip bebandytumėte juos treniruoti ir mokyti, jų pagrindiniai instinktai pasiliks žemame lygyje, pasiruošę pakilti į paviršių kai tik atsiras tam pirma galimybė.

8. Jūs užsitarnavote šį gimimą žmogaus formoje dėka jūsų praėjusių gerovinių poelgių. Šis kūnas buvo dovanotas jums tam, kad jūs galėtumėte tarnauti kitiems.

9. Gyvenimo metai, skirti žmogui yra trumpi. Pasaulis, kuriame jis gyvena yra labai didingas. Laikas siekia kaip iki, taip ir po to. Ir tai, ką čia turi atlikti mažas žmogus, turi būti atlikta greitai, toje vietoje, kuri tam paskirta, to laiko bėgyje, kuris jam skirtas. Prieš žmogų yra pastatyta labai reikšminga užduotis, būtent dėl jos sprendimo jis ir atėjo į žmogišką formą, išmainęs visus pasiekimus, įgautus juo per daugybę praėjusių gyvenimų į šią žmogišką būtį. Ši užduotis yra tame, kad išreikšti Dieviškumą, kuris nuo pat gimimo nuslėptas žmoguje nei daugiau, nei mažiau. Paprasčiausias ir maloniausias būdas pasiekti šį tikslą – tarnystė žmogui, kuri atliekama pasiaukojimo ir atsidavimo dvasioje.

10. Jūsų siekis atlikti tarnystę ir jūsų entuziazmas tarnystės procese saugo jus nuo blogio. Dievas – Amžinas Stebėtojas. Dievas nepatiria noro laiminti ir Jis neturi pykčio, skatinančio bausti. Jūsų gerovė arba kara [bausmė] – tik jūsų asmeninių jausmų ir poelgių rezultatas. Tai vyksta atitinkamai su tuo kaip jūs galvojate arba elgiatės.

11. Savo pirmąją tarnystės pamoką žmogus gauna šeimos rate. Tėvas, motina, broliai ir sesės – šiame nedideliame glaudžiame rate jis turi išmokti atsidavimo ir meilės ir pasiruošti gerokai platesnei tarnystei, kuri jam priklauso ne namuose. Kiekvieno šeimos nario charakteris nustato šios šeimos ramybę ir gerovę. Kiekvienos šeimos charakteris – pagrindinis faktorius, nustatantis džiaugsmą ir laimę visuomenėje. Tautos progresas pagrįstas panašių bendruomenių [visuomenių] stiprybe ir laime, sudarančią tautą. Todėl tarnystės, gyvybinio entuziazmo, konstruktyvaus mąstymo, skatinamųjų motyvų ir nesavanaudiškumo dvasia absoliučiai būtina pasiekti gerovę, tiek atskiros šalies, tiek ir viso pasaulio.

12. Ką jūs bedarytumėte, kur jūs bebūtumėte, prisiminkite, kad Aš visada su jumis ir jumyse – tai saugo jus nuo garbėtroškos ir klaidų. Tai padarys jūsų tarnystę vertą tų žmonių, kuriems jūs tarnaujate. Pašvęskite šį gyvenimą tarnystei kitiems žmonėms, nes jie matomi Dievo atstovai esantys ir jumyse. Aš atėjau tam, kad atstatyčiau senovinį kelią vedantį žmogų pas Dievą. Tapkite atviri, sumanūs stebėtojai, inžinieriai ir darbininkai ir prisijunkite prie Manęs. Vedos, Upanišados ir Sūtros – štai tie keliai, kuriuos Aš nurodau jums. Aš atėjau tam, kad atverčiau juos ir prikelčiau gyvenimui.

16. Aplinkinių kritika

1. Būkite visiškai tikintys tuo, kad tarnystė yra didingiausia dvasinė praktika. Nėra reikšmingesnio dvasinio pratimo, nei tarnystė. Jūs neturite kritikuoti ir aptarinėti kvailas aplinkinių savybes. Kritikuoti kitus žmones – labai didelė nuodėmė. Ji kaip neišgydoma liga. Nuo jos neegzistuoja vaistai. Siekis kritikuoti aplinkinius yra kaip vėžys. Niekada ne kritikuokite, nekomentuokite ir nesakykite pastabų kitiems žmonėms. Kritikuodami aplinkinius mes susiduriame su daugybe įvairių sunkumų. Susilaikykite nuo kritikos. Verta neskatinėti vystyti savyje tokias savybes, kaip kritika ir prievarta. Vystykite savyje gebėjimą stebėti [kontempliuoti] ir mąstykite apie Dievą. Pripildykite visą savo būtį Meile ir žiūrėkite į aplinkinius akimis, pripildytomis meile. Taip jūs įgausite meilę Dievui ir iššausite Jo meilę. Išsilaisvinkite nuo noro kritikuoti ir daryti aplinkiniams skausmą. Kitaip jūs rinksite nuodėmių vaisius – kritikos. Ir lygiai taip pat jūs negalėsite išvengti kritikos iš aplinkinių pusės.

2. Peikdami kitus mes kaupiame [perimame] jų nuodėmes. Tai – Visatos dėsnis, nes tas, kurį jūs kaltinate yra ne kažkas pašalinis, jis – Pats Dievas. Todėl nekaltinkite nieko ir nesukelkite niekam skausmo. Toks poelgis atsiliepia tik jūsų asmeniniame charakteryje. Kvaila demonstruoti savybes, kurios nebūdingos žmogui. Tuo metu kai jūs nurodote kažkam vienam jo klaidą, jus supantys žmonės visada bus pasiruošę nurodyti į dešimt jūsų. Kai žmogus suvokia šią esmę, jis nustoja peikti aplinkinius.

3. Įprastam žmogui būdinga išaukštinti save žeminant kitų žmonių pasiekimus. Žmogus gali būti pavadintas žmogumi tik tuomet, kai jis atsikratys nuo panašių kvailų savybių ir negerų jausmų. Mes turime matyti Dievą kiekvienoje iš Jo formų. Tik tuomet tikroji tarnystė atneš rezultatus ir pripildys jus džiaugsmu. Kai mes didiname suvokimą, kad galimybė tarnauti kitiems – didinga dovana. Kai mes atliekame tarnystę šventai, švariai ir nesavanaudiškai, tik tuomet tai gali būti pavadinta tarnyste.

Pabaigai

Bhagavad Gita kalba apie tai, kad tarnystė visuomenei – tai didingiausia tarnystė, tai taip pat didingiausia maloningoji dvasinė praktika. Jūs negalite išvengti šios pareigos, jums būtina panaudoti tos visuomenės galimybes, kurioje jūs gimėte taip, kad išsivalę nuo egoizmo įgautumėte išsilaisvinimą ir išgelbėtumėte save.

Gita skelbia „karališką kelią“ pas Dievą atliekant nesavanaudiškus poelgius. Tai verčia žmogų nesiekti savo poelgių rezultatų, tačiau sąžiningai atlikti savo pareigą atiduodant Dievui rezultatus. Dievas nenusako žmogui daryti vieną ar kitą darbą, jis tik išskirsto veikimo rezultatus, kuriuos atlieka žmonės. Jis dovanoja veikimo rezultatus atitinkamai pagal atliktą darbą. Jeigu jūs meldžiatės dėl asmeninės gerovės neatlikdami gerų poelgių, Dievas tik klauso jūsų maldų, tačiau nepaliečia jūsų Savo palaiminimu. Jūs tampate atsidavusiu tik tuomet, kai jūsų atsidavimą pripažįsta Dievas.

Kokios priežastys išdavikiškų, žiaurių poelgių kurie atliekami šiame pasaulyje? Juose nėra nesavanaudiškos tarnystės, jie didinantys beprasmiškus siekius ir neprotingus norus. Sekite paukščių keliu, kurie skraido danguje su savo sparnų pagalba. Padarykite meilę ir tarnystę savo dviem sparnais ir pakilkite į dangų, kaip paukščiai. Tai leis jums greičiau pasiekti tikslą.

Tarnaukite žmonėms nesusimąstydami apie „aukštą ir žemą“. Nėra aukštų arba žemų tarnystėje. Dievo akyse viena tarnystės rūšis yra lygi kitai. Tik pasiruošimas, džiaugsmas, meistriškumas ir pastangos, kuriomis atliekate tarnystę turi reikšmę. Todėl būtent nesavanaudiška ir tyra tarnystė turi tapti labiausiai norima ir praktikuojama. Kiekviena tarnystės minutė – dar vienas žingsnis kelyje į galutinį tikslą, išsilaisvinimą.

Jūs visi Dieviškosios Dvasios Įsikūnijimas, dabar kol kas jūs nesuvokiate to, tačiau Aš matau tai aiškiai. Su laiku net tie, kurie dabar negeba suvokti Svamio tiesos, ateis su ašaromis atgailaujantys ir pažins Mane. Labai greitai tai įvyks visame pasaulyje. Dabar Svami užlaiko šį vystymą. Tačiau kai bus leista atverti tai, visas pasaulis pavirs į Prašanti Nilajam. Taigi, jeigu mes išrinkti tam, kad praktikuoti šiuos idealus kasdieniame gyvenime – pirmyn. Netolimoje ateityje pas jus, tikėtina, nebus tokių šansų, kokie yra pas jus dabar. Nebus galimybės būti ant tiek arti. Milijonai skubės į šią vietą ir susirinks čia. Tai įvyks labai greitai, todėl užsitarnaukite Svami atjautą ir Jo meilę per tarnystę – pripildykite savo gyvenimą prasme.

Bhagavan Šri Satja Sai Baba

OM Šanti OM

RAMYBĖS VISIEMS

SATJA SAI BABA

Avataras Satja Sai Baba žinomas milijonams žmonių pasaulyje, kaip Sai Baba arba tiesiog Sai AVATARAS. Avataras tai Dievo įsikūnijimas žmogiškoje formoje. Pirminis pagrindas visko, Viską galintis, Visur esantis, Viską matantis Dievas pasireiškęs Gerumo Idealu Jis išreiškia žmogiškame pavidale mūsų suvokimui nepasiekiamas jėgas, išmintį ir žinias. Daugelis žmonių yra liudininkai to, kaip Sai Baba išreiškia visas šias savybes ir pripažįsta Jį Avataru.

SATJA SAI BABOS ATĖJIMAS

Satja Sai Baba gimė 1926 lapkričio 23 nedideliame kaime Puttaparti Indijos valstijoje Andhra Pradeš. Jis buvo ketvirtas vaikas paprastoje ir gerovinėje šeimoje. Jį pavadino Satja Narajana Radžu. Jo vaikystė pilna neįprastų stebuklų vyko daugelio žmonių akyse. Ir dabar daugelis iš Jo jau išaugusių bendraamžių liudija apie neįprastą mažojo Satjos meilę ir atjautą viskam kas gyva ir įkvepia apie Jo Dieviškuosius žaidimus. 1940 gegužę būdamas 14 metų amžiaus Satja Narajana Radžu atrado [patyrė], kad Jis yra Sai Babos iš Širdi įsikūnijimas. Sai Baba iš Širdi nežiūrint į tai, kad jis buvo brahmanu indu su pagal gimimą pragyveno musulmonų šventojo gyvenimą Širdi kaime ir numirė 1918 metais. Savo gyvenimu ir veikla Sai Baba iš Širdžio sudėjo pagrindą indu ir musulmonų vienovei Šiaurės Indijoje. Prieš mirtį jis išpranašavo, kad vėl gims po 8 metų. 1940 spalį būdamas 14 metų Satja Narajana Radžu paskelbė save Satja Sai baba ir pareiškė, kad palieka artimuosius, nes Jo atsidavusieji laukia Jo. Satja Sai Baba paliko tėvų namus ir pradėjo Savo Meilės pamokslus.

Satja Sai Saba atėjo dėl visos žmonijos, o ne dėl atskirų tautų ir religijų. Visų religijų ir tautybių atstovai iš skirtingų šalių lanko Satja Sai Babos ašramą Prašanti Nilajam siekdami gauti Avatara daršaną (palaiminimą).

JO MOKYMAS

Satja Sai Baba sako: „Aš atėjau, kad atstatyčiau tiesų kelią pas Dievą“. Jo užduotis ir misija – per Tiesą ir Meilę prikelti žmoguje siekį dvasingumui, o žmonijai – siekį gyventi meilėje ir bendradarbiaujant tarpusavyje vietoj to, kad būtų skleidžiama neapykanta ir priešiškumas.

SUVOKITE DIEVIŠKUMĄ SAVO VIDUJE

„Teisingumo (Dharmos) patvirtinimas – štai Mano tikslas. Teisingumo platinimas – štai Mano užduotis“. Satja Sai Baba atėjo, kad suvienytų žmoniją į vieną brolišką šeimą.

Jis moko, kad tai įvyks kai žmonija supras ir suvoks, kad žmogus yra švari siela, dieviška pagal savo prigimtį.

PRAGYVENKITE GYVENIMĄ SU MEILE

Kad suvokti savo Dieviškumą žmogus turi gyventi dorą gyvenimo būdą elgdamasis su savo artimaisiais, visoms gyvoms būtybėms ir savo aplinkai su meile ir tyrumu. Kad padėtų mums tame Satja Sai Baba davė mums principus MEILĖS (Prema), TIESOS (Satjos), TEISINGUMO (Dharmos) RAMYBĖS (Šanti) ir NEPRIEVARTOS (Ahimsos) kurie, kaip Jis sako, turi vadovauti visoms mūsų mintims, emocijoms ir poelgiams. Kertinis šių principų akmuo yra Meilė. Dėka Meilės žmogus pasiekia Tiesą, siekia Teisingumo ir Neprievartos, ir įgauna Ramybę.

SIEKITE SUNAIKINTI EGO

Meilė pasireiškia žmogaus gyvenime tik tada, kai jis sunaikina savo ego, pojūtį „Aš“, „manęs“ ir „mano“. Kol tai neįvyko, jis pasilieka egocentriškas ir egoistiškas. Dvasingumo kelias – tai judėjimas nuo egoizmo į savęs atidavimą. Ego itin išplitęs maitinasi mūsų pasaulietiškais norais ir prisirišimais. Jie neturi būti žmogiško dėmesio objektais. „Būkite šiame pasaulyje, tačiau ne iš šio pasaulio“ - sako Jis. Norai ir prisirišimai prie pasaulietišku daiktų ir santykių neišvengiamai veda žmogų nuo laimės į nelaimę. Satja Sai Baba sako: „Laimė yra tarpas tarp dviejų nelaimių“.

TARNAUDAMI ŽMOGUI – JŪS TARNAUJATE DIEVUI

Satja Sai Baba kviečia visus: „Mylėkite visus ir tarnaukite visiems“, „Tarnaukite Dievui tarnaudami žmogui“. Sekdami Satja Sai Babos mokymu Jo atsidavusieji pašvenčia save meilei ir tarnystei.

GERBKITE VISAS RELIGIJAS

Satja Sai Baba atėjo ne tam, kad sukurtų naują religiją ir ne tam, kad skatintų žmones ateiti į induizmą arba primestų jiems Savo mokymą. Jis brėžia brūkšnį tarp religijos, kaip nustatytos garbinimo formos ir dvasingumo, kuris yra bet kokios religijos esmė. Jis kviečia visus žmones ateiti ir susipažinti su Juo ir grįžus į savo religinę aplinką tapti geresniu krikščioniu, budistu, musulmonu arba bet kokio kito tikėjimo pasekėju. Jis sako, kad niekam nereikia keisti savo religijos. Bet kokioje religijoje yra Tiesa. Būtina tik suvokti šią Tiesą. Satja Sai Baba sako: „Tegul egzistuoja skirtingos religijos. Tegul jos klesti. Tegul Dievo šlovę gieda vieningai visomis kalbomis“.

SAI ORGANIZACIJA

Satja Sai Baba nenuilstančiai dirba. Išorinio darbo rezultatus galima matyti daugybėje nemokamų vidurinių mokyklų, koledžų, institutų ir universitetų, kurie pastatyti Indijoje. Visi tėvai siekia atiduoti savo vaikus į Satja Sai mokymo įstaigą. Šių įstaigų mokymo pagrindas Satja Sai Babos suformuoti principai: „Mokslas be charakterio, mokslas be žmogiškumo, komercija be moralės ne tik beprasmiškai, tačiau ir pavojingi“. Kaip Jo rūpestis sergančiais buvo pastatytos ligoninės. Darbą su dvasiniu žmogaus atgimimu ant savęs paėmė Satja Sai Samithi (centrai) Indijoje ir centrai Satja Sai įvairiose pasaulio dalyse. Dvasinė programa dalinama į tris kryptis: dvasinė veikla, mokslas ir tarnystė. Dvasinėje veikloje yra dalyvavimas bhadžanose (giedojimai šlovinantys Dievą ir visas religijas) ir kiekvienos religijos švenčių atlikimas. Mokslas įtraukia Bal Vikas (Vaikų Sparną) ir mokymo programą bendražmogiškomis vertybėmis kur vaikus supažindina su etinėmis, moralinėmis ir dvasinėmis vertybėmis, kurių pagrindas principai TIESA, ATSIDAVIMAS, RAMYBĖ, MEILĖ IR NEPRIEVARTA, o taip pat mokomieji rateliai, kur aptariami ir mokomi Satja Sai Babos mokymai. Tarnystės programos rėmuose pasekėjai suteikia pagalbą ligoniams, senyvo amžiaus žmonėms, šeimoms namui, o taip pat visiems vargstantiems.

ELGESIO KODEKSAS IR DEŠIMT PRINCIPŲ

Visų pirma rūpinkitės žmogiška siela, Satja Sai Baba tuo pat metu pripažįsta, kad žmogus – socialinė būtybė turinti pareigas prieš visuomenę. Jis reikalauja, kad visi Jo atsidavusieji dėl savo dvasinio tobulėjimo laikytųsi elgesio kodekso ir dešimties principų, kad būtų aprūpintas gerovinis ir harmoningas gyvenimas visuomenėje.

ELGESIO KODEKSAS

1. Kasdienės meditacijos ir malda.
2. Kasdienės bhadžanos ir malda kartu su šeimos nariais.
3. Dalyvavimas dvasiniuose ir mokomose Satja Sai programose (pagrindas – Bendražmogiškos Vertybės) kurias organizuoja Sai centras vaikams.
4. Dalyvavimas visuomeniniame darbe ir kitose Organizacijos programose.
5. Lankyti bent kartą per mėnesį bendras bhadžanas, kurias organizuoja Centras.
6. Reguliariai studijuoti Sai literatūrą.
7. Kalbėti su visais maloniai ir su meile.
8. Nekalbėkite blogai apie kitus žmones, ypač kai jų nėra.
9. Nustatykite gyvenime „lubas norams“, panaudokite gautas santaupas tarnystei žmonijai.

DEŠIMT PRINCIPŲ

1. Kaip šventą gerbkite žemę, kurioje jūs gimėte, būkite savo tautos patriotais, tačiau nekritikuokite ir nekalbėkite blogai apie kitas tautas. Netgi mintyse jūs neturite kenkti savo šaliai.
2. Vienodai gerbkite visas religijas.
3. Suvokite žmonių brolybę ir elkitės su visais, kaip su broliais. Mylėkite visus.
4. Laikykite savo namus švaroje, nes tai palaiko higieną ir sveikatą, padeda jums.
5. Praktikuokite labdarą, tačiau neskatinkite vargšų pinigų dalinimu. Aprūpinkite juos maistu, apranga ir vieta nakvynei. Padėkite jiems kitais būdais, tačiau neskatinkite tingumo.
6. Niekada neimkite ir neduokite kyšių. Neleiskite vykti korupcijai.
7. Supančiokite pavydą. Plėskite savo požiūrį ir išvalgumą. Kreipkitės į visus vienodai, nepriklausomai nuo socialinio ir kastinio priklausomumo ir tikėjimo.
8. Darykite viską patys, kiek tai įmanoma, net jeigu jūs turtingi ir turite tarnus. Asmeniškai tarnaukite visuomenei.
9. Vystykite meilę Dievui, nususukite nuo nuodėmės.
10. Niekada neikite prieš valstybės įstatymus. Kruopščiai laikykitės jų ir jų dvasios.

Sai Babos Misija – atvesti žmoniją į taiką ir gerovę, kai nacionalinės ir religinės žmonių bendruomenės gyvens bendradarbiaudami, vadovaudamiesi gera valia ir žmogiškųjų santykių principais, kurių pagrindas tiesa ir meilė. Satja Sai Baba pareiškė, kad pasieks to. Šiam tikslui tarnauja trijų Avatarų įsikūnijimai: Sai Babos iš Širdi, Satja Sai Baba iš Puttaparti ir Prema Baba, kuris gims praėjus 8 metams po to, kai dabartinis Avataras paliks Savo fizinį kūną.

Tebūna laimingos visos gyvos būtybės visuose pasauliuose!

OM SAI RAM

Pirmoji knyga

Bhagavan Šri Satja Sai Baba. „Mokymas”

Knygoje surinkti patarimai ir mokymai, kuriuos Bhagavan Šri Satja Sai Baba duodavo tiek atskiriems žmonėms, tiek ir grupėms žmonių. Vienas autoritetingiausių Satja Sai Babos gyvenimo ir veiklos tyrėjų Profesorius N. Kasturi užrašė šias mintis ir patarimus, kurie pirmą kartą publikuoti Indijoje „Prašanti Nilajam“ ašrame.

Tegul šie didingojo Indijos šventojo, mūsų laikų Avataro, Šri Satja Sai Babos mokymai atneša viltį, dvasinį pakilimą ir gerovę tūkstančiams skaitytojų visame pasaulyje.

Antroji knyga

Bhagavan Šri Satja Sai Baba. „Karma Joga”

Tarnystė Dievui – tai nesavanaudiška tarnystė žmonėms. Tarnaudami kitiems jūs tarnaujate sau turėdami retą galimybę išvalyti ir pakeisti savo sąmonę. Dėka šios knygos, kuri sudaryta iš Bhagavano Šri Satja Sai Babos, mūsų laikų Avataro pamokymų, mes galime sužinoti apie šią svarbiausią dvasinę praktiką ir patirti Jo žodžių tikrumą.

Iš anglų kalbos į rusų kalbą išvertė N. Jegorova ir S. Neapolitanskij.

Iš rusų kalbos į lietuvių kalbą išvertė Rimantas Genys.